

Devrim Yolunda
İŞÇİ-KÖYLÜ

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDE

Sayı:2001-03 3 * Yıl:1 * 25 MAYIS- 07 HAZİRAN 2001 * 15 Günlük Devrimci-Sosyalist Gazete * Fiyatı: 500 000 TL ISSN: 1303-0299

Emperyalizm ve onun yerli uşakları, halkımızı teslim alamayacak!

Biz Kazanacağız, Halk Kazanacak!

İşçi-köylü' den

İşçi sınıfı ve emekçi halka yönelik yoğun saldırıları içinde barındıran iki haftayı geride bıraktık. Bu sayımızda, egemen sınıfların medyasında yer bulmayan bu saldırıları işledik. IMF politikaları doğrultusunda tarımın tasfiye edilmesinin adımlarından biri olarak çıkartılan şeker yasasıyla bitirilmek istenen şeker pancarı üreticisinin, bunun yanında çay üreticisinin ve buğday üreticisinin kısacası pek görülmeyen köylülüğün düşüncelerine ve haberlerine yer verdik. Haberlerimizin Anadolu'nun içlerinden olması ayrı bir

önem sahip. Yine Telekom'un özelleştirilmesi ile ilgili yasa ve kamudaki TİS görüşmeleri ile ilgili ve emekçi memurlara dayatılan "sahte sendika yasası"na ilişkin emekçi memurların eylemlilikleri yer verdik. Kısacası topyekün saldırının emekçi halkımıza nasıl yansıdığını ve yaşadığı sorunları işledik. Yararlı olacağını umuyoruz.

Öte yandan egemen sınıfların devrimci-komünist tutsaklara yönelik F tipi tecrit saldırısı ve tutsakların bu saldırıya karşı görkemli bir şekilde sürdürdükleri Ölüm Orucu direnişi sayfalarımızda yer buldu. Tutsaklar yeni Ölüm Orucu ekipleriyle 16. mad-

de saldırısını karşıladıklarını açıkladılar.

Egemen sınıfların işçi sınıfı ve emekçi halkımıza yönelik saldırısı tüm hızıyla sürerken, bu saldırıdan emekçi halkımızın sesi olmayı kendisine görev edinmiş gazetemizde payını almaktadır. Egemen sınıflar gazetemize yönelik toplatma ve gözaltı terörü uygulamaktadırlar. En son Ankara muhabirimiz Derya Binay'ın ve Ankara Tohum Kültür Merkezi emekçilerinin tutuklanmasından sonra, bu kez de yine Ankara'da bulunan çalışanlarımızdan Umut Yayımcılık ortaklarından Sakine Dönmez, muhabirleri-

mizden Derya Gökmen ve Selma Kanan tutuklanarak Ulucanlar Hapishanesine gönderilmiştir. Hiç bir gücün bizleri gerçekleri yazmaktan alıkoyamayacağını, yürüyüşümüzün engellenemeyeceğini, baskıların ve tutuklamaların bizleri yıldıramayacağını bir kez daha tekrarlıyoruz.

Nitekim tüm bu baskılar ortasında yeni bir mevzi olarak Tokat/ Turhal büromuz açıldı. Özellikle okurlarımızın bu mevziyi güçlendireceğini umuyor, yeni yeni mevziler yaratmak hedefimizdir diyoruz.

Bir dahaki sayıda buluşmak dileğiyle

Merhaba dostlar;

Tarih payımız...
Umudun öyküsünü yazmak bize düştü,
Bize düştü
Sunmak hayata ömrün baharını,
Acıları taş taş içmek
Kan tükürmek ihanete,
Direnci resmetmek bize düştü,
Bize düştü
Göz yaşsız ağlamak genç ölümlere
Yetim şafaklara kardeş olmak,
Alayla gülümsemek karanlıklara,
Özgürlüğü fethetmek bize düştü
Hasret vurgunuyla yanmak,
Vedalaşmadan yürümek sonsuzluğa
Geleceğe köprü olmak bize düştü.
Tarih payıdır kaçılmaz
Vurun kanatlarınızı dostlarım...

-Ş. Tamer-

Zirveleşen yürüyüşümüzün 150. günlerini yaşıyorda olsak, seni ve sizleri unuttuğumuzu sanma..!

Sistemin başta bizler olmak üzere, emekçi yığınlar üzerinde estirdiği pervasızlık, gün geçtikçe yeni kandırmacalarla kendisini sürdürüyor... Bunalım ve krizden başka birşey üretmeyen ve yaşamını baskı ve şiddet araçları ile sürdüren sistem, doğallığında karşısında direniş mevzilerini bulacaktır... Direnişimizin bir ayağı da hücreleştirilmeye çalışılan topluma, direnme hak alma kanalının gösterilmesidir... O yönüyle zindanların parıldayan siperleri olarak, direnişimizin ateş toplarıyla zirveleştiğimiz yürüyüşümüz, ağır bedel ve sorumluluklarımızla yönelimini çizirken, Nergiz çiçeğimizi erkenden ilklerimiz arasına uğurlamamızın acısı, hüznü ve aynı zamanda coşkusunu tatmaktayız... Herkes gibi, bu şanlı dünya tarihine şimdiden geçen direnişimizin, bir koşucusu ve sürdürücüsü olmanın coşkusunu, zafere gebe olan duruşumuzun doğum sancıları ile yaşıyor ve hissediyorum...

Bu yönüyle çokça laf etmeye sanırım gerek yok. Zira direnişimizin dili ve yönelimi kendisini aralıksız susturmadan konuşturuyor... Özelemlerimle kalın... Biz Kazanacağız..!

Tekirdağ Ö.O direnişçisi Fedai Şahin

Yeni bin yılda onunla doruklarda. 28. yıl şiarıyla İşçi Köylüye merhaba. Bin selam nice bin yıllara. Sevinci ve mutluluğu yaşıyoruz. Sizler en zor şartlar altında bizlere bu olanaklarımızı sunduğunuz için sizlere içten selamlarımı iletirken yeni yayın hayatınızda başarılar dilerim.

**İşçi-köylü okuru
İsviçre Basel'den Yaşlı**

Canlarım merhabalar!..

Sizlere en son Sincan zindanından kısaca durumumu anlatan bir kaç satır karalamıştım. Annemden elinize geçtiğini öğrendim.

Gelinen aşamada ÖO eylemimizi kırmanın ve etkisizleştirmenin bir aracı olarak bildiğiniz gibi ÖO direnişçilerinin, bilinci kapandığında zorla müdahale etmek için yine zorla hastanelere götürülüyor.

"Nihayet" bu uygulamaya ve amaca uygun olarak benide Numune Hastanesi'ne kaldırdılar. Şimdi, 7 kişi olarak (ÖO direnişçileri) bir odada tutuluyoruz. 7 arkadaşımızda hemen yan tarafımızdaki odada kalıyorlar. Toplam 14 ÖO direnişçisi varız. Genel olarak durumumuz iyidir. Bazı arkadaşlarımız artık ölümün sınırındalar, şehit sayımız 13'e ulaştı. En insani ve demokratik olan taleplerimiz kabul edillinceye kadarda tek tek "öleceğiz" ve taleplerimiz kabul edilmedikçe tedavi falan kabul etmiyoruz. Bu noktaya kilitlenmiş düşüncelerimiz. **Ya zafer ya ölüm** yani...

Bu noktadaki kararlılığım(mız) zaten bilinen şey bu anlamıyla çokta şey söylemeye gerek yok öyle değil mi?

Bana gönderdiğiniz mektubu almıştım bilirsiniz.. Nasıl mutlu, nasıl umutla doldum taşım... sormayın gitsin, haa

Savaş Kör

**"Türkiyenin
geleceği çelikten
yoğruluyor
belki biz
olmayacağı
ama bu çelik
aldığı suyu
unutmayacak!..."**

İ. Kaypakkaya

"BİZ PARTİZANLAR OLARAK; FAŞİZME, EMPERYALİZME, FEODALİZME, KOMPRADOR KAPİTALİZME VE HER TÜRDEN GERİCİLİĞE KARŞI KANIMIZIN SON DAMLASINA SİLAHIMIZIN SON MERMİSİNE VE BEDENİMİZİN SON HÜCRESİNE KADAR SAVAŞACAĞIMIZA AND İÇERİZ..."

Bayraklaştırdığımız PARTİZAN andımızla yaşamı, emeği, hücreleştirmek isteyen emperyalizmin uşağı patron ağalara karşı hücre hücre, beden beden direnerek, zirveleri hedefleyen zorlu tırmanışımızın adımlarını sizlerle birlikte, hep beraber büyütüyoruz...

Biji Azade Bimre Koleti!...

18 Mayısı sınıf savaşımının her alanında yaşatacağız...

Yaşayarak ya da ölerek!..

**Sincan Zindanı
TKP/ML Seyit Külekçi Ölüm Orucu Müfrezesi**

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:23/2
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33
Genel Yayın Yönetmeni: **Memik HOROZ**
Sahibi ve Yazışleri Müdürü: **Barış AÇIKEL**
Baskı: Serler Matbaası Genel Dağıtım: YAY-SAT

ISSN. 1303-0299

Hesap Numaraları: Sema Gül
Ziraat Bankası Aksaray Şb. Yurtiçi hesap no: 0751 0003 0003
1868 121
Yurtdışı DM hesap no: 301009-259546
Emlak Bankası Atatürk Bulvarı Şb. Fr. Fr. hesap no: 001
0423
Vakıfbank Valide Sultan Şb. Avusturya Şilini hesap no: 345-
4012031

Abone Koşulları:
6 aylık: 10.200.000 1 yıllık: 20.400.000
Not: Posta ücretleri dahildir.

**elektronik posta adresimiz:
umutyayimcilik@superonline.com**

Emperyalizm ve onun yerli uşakları, halkımızı teslim alamayacak

Biz kazanacağız, halk kazanacak!

Emperyalizm ve onun yerli uşakları egemen sınıflar işçi ve emekçi halkımıza yönelik saldırılarını tüm hızıyla sürdürüyor. Faşist devlet MGK tarafından bir devlet politikası olarak uygulanan ve emperyalizmin, TC'yi "yeniden yapılandırılma"nın memuru olan K. Derviş aracılığıyla "15 günde 15 acil yasa" olarak açıkladıkları, "ulusal program"larının neye hizmet ettiğini gösteren saldırılarını devam ettiriyorlar.

Nitekim IMF'nin ve DB'nin memuru Derviş etrafında oluşturulan yoğun bir medya desteği ve çıkartılan yasalarla emperyalistlere güvence verilmiş ve 3.8 milyar dolarlık IMF borcunun ilk taksidi verilmiştir. Emperyalizme daha fazla bağımlılığın artmasından başka bir ifadesi olmayan bu borçla ulusal onurdan bahsedemeyenlerin nasıl bir onura sahip oldukları daha net ortaya çıktı.

"15 günde 15 acil yasa" olarak yansıtılan ve TC devletinin emperyalist politikaları göre şekillendirilmesinin bir ifadesi olan süreç; The Economist'in başyazarının yorumuyla "Türkiye'nin normalde uyuşuk parlamentosu, 8 milyar dolarlık son krediyi sağlamak için, bir aydan kısa sürede dokuz önemli yasayı çıkardı." olarak işlemektedir.

"Yeniden yapılandırılma"nın önemli adımları olan tütün, şeker, bankacılık, Telekom ile ilgili yasalar incelendiğinde, işçi sınıfı ve emekçi halkımıza yöneltilen topyekün saldırının içeriği daha iyi anlaşılır. Daha şimdiden 500.000 emekçinin işten atıldığına burjuva basına bile yansımaları, kamudaki TİS'lerinde sıfır zam dayatması, emekçi memurlara yönelik "sahte sendika yasası" dayatması saldırısının ve emperyalizme bağımlılığın, IMF'ye sadakatini ne boyutta olduğunu göstermektedir.

TC devletinin; emperyalizmin ihtiyaçlarına göre şekillendirilmesine iyi bir örnek olarak, dünya halklarının yeminli düşmanı ABD emperyalizminin Başkanı G. W. Bush'un 1 Mayıs tarihinde Ulusal Savunma Üniversitesi'nde yaptığı konuşmada, 1972 Antibalistik Füze Anlaşması'nın (ABMA) artık ABD'nin çıkarlarına hizmet etmediği ve yeni dönemin ihtiyaçlarına uygun olarak Füze Savunma Kalkanı (FSK) kuracaklarının açıklamasını verebiliriz.

ABD haydutlarının bir savunma ihtiyacından çok, tüm dünyayı kavramayı hedefleyen bir askeri pençe

olarak adlandıracağımız bu projeye; ABD tüm dünyayı hem yerden, hem de uzaydan denetleme ve böylelikle, dünya halkları üzerindeki sömürü, zulüm ve vahşetini güvenceye almayı hedeflemektedir.

Türkiye gibi emperyalizme bağımlı yarı sömürge-yarı feodal ülkeler bu proje etrafında, artık terk edilen "iki cephede birden savaş" doktrininin yerine, bölgesel olarak jandarmalık yapmaya göre şekillendiriliyor. **TC devleti Balkanlar, Ortadoğu ve Kafkaslar eksenli olarak, emperyalizmin emirleri durumuna getirili-**

yor. Devlet aygıtı bir bütün olarak, emperyalizmin ihtiyaçları doğrultusunda yapılandırılıyor.

Uygulanan IMF programı ve bu doğrultuda çıkartılan yasalar, TC devletinin bu konsept doğrultusunda "yeniden yapılandırılması"na hizmet ediyor. Egemen sınıfların işçi sınıfı ve emekçi halkımıza yönelik topyekün saldırısının parça parça uygulanması anlamına gelen bu politikaların başarıyla gerçekleştirilmesinin önündeki en büyük engelin devrimci-komünistler olduğunu ve bunun da egemen sınıflar tarafından oldukça net olarak görüldüğünü pek çok kez ifade ettik. Bu yüzden ki egemen sınıflar; emperyalizme daha fazla bağımlılığı, işçi sınıfını ve emekçi halkımızı daha fazla sömürme amacını taşıyan bu politikalarını daha rahat hayata geçirmek için her türlü direniş odağını ve başta da devrimci direniş kırmak istediler. Bu isteklerinin ilk adımı olarak da işçi sınıfı ve emekçi halka en iyi örnek olan, ellerinin altında tutsak olarak tuttukları ama, teslim alamadıkları devrimci-komü-

nist tutsaklara saldırmak ve F tipi tecrit terörünü uygulamak oldu. Bununla beraber önemli bir devrimci dinamik olan Kürt Ulusal Hareketi'nin girdiği yönelim egemen sınıfları önemli oranda rahatlatmıştı.

Emperyalizmin ve egemen sınıfların, IMF programını başarıyla gerçekleştirmek ve "bir yol kazasına" uğramamak için başlattıkları F tipi tecrit saldırısı genelgelerle, üçlü protokolle ve nihayetinde 19 Aralık saldırısı ile doruğa ulaştı. Saldırı müthiş bir kahramanlık örneği ve iradeyle karşılandı. Devrimci-komünist irade

Egemen sınıflar Ölüm Orucu direnişi karşısında 16. madde sahtekarlıklarıyla yeni manevralar yapma ihtiyacını duyuyorlar. F tipi tecrit saldırısından önce de gündemlerinde olan bu taktik manevra, işçi sınıfı ve emekçi halka yönelik uygulanan saldırıyla kitlelerin artan hoşnutsuzluğunun ve dağınık tepkilerinin, görkemli Ölüm Orucu direnişiyle birleşmesini engellemeyi, bitiremedikleri, gizleyemedikleri, Ölüm Orucu direnişi karşısında çaresizliklerinin göstergesi ve nefes almalarını amaçlamaktadır. Ancak her türlü yalan ve manevraları egemenleri sıkıştırdıkları köşeden kurtaramayacaktır. Ölüm Orucu direnişçilerini "öldürmeyip" zorla müdahale ile sakat bırakan faşist TC, suçlarına yeni suçlar eklemekten geri durmamakta ancak direnişin kitlelerle buluşmasını engellemektedir. Nitekim 1 Mayıs'ta da görüldüğü üzere Ölüm Orucu direnişi kitleler tarafından yaygın olarak sahiplenildi.

Üstelik devrimci-komünist tutsaklar, emperyalizmin bu saldırısına, IMF programlarına ve somutlarında bunun uygulaması olan F tipi tecrit terörüne karşı yeni Ölüm Orucu ekipleri çıkartıyorlar. Direniş daha da büyüyor ve işçi-emekçi hareketiyle birleşmenin ipuçlarını veriyor. Bu gerçek egemen sınıfların "15 günde 15 acil yasa" gibi acele etmelerine, yangından mal kaçırma gibi davranmalarına yol açıyor.

Hiç kimsenin kuşkusu olmamalıdır. Ölüm Orucu direnişi, işçi sınıfı ve emekçi halkın bilincinde yer ediyor. Emperyalizmin ve onun yerli uşaklarının teslim alma saldırısı F tiplerinde, biz kazanacağız, halk kazanacak, devrim kazanacak şiarları eşliğinde karşılanıyor-kırılıyor. Şimdi bizlere düşen görev; Ölüm Orucu direnişini daha fazla sahiplenme ve direniş işçi sınıfı ve emekçi halkın tepkileriyle birleştirmektir. Kitlelerin emperyalizme, emperyalist kurum ve kuruluşların programlarına ve bunun uygulayıcısı olan devlete yönelik tepkilerini Ölüm Orucu direnişiyle birleştirmeliyiz. Bunun yolu da bulunan her alanda Ölüm Orucu direnişinin ve emekçi halka yönelik saldırının birlikte ele alınması, aralarındaki birebir ilişkinin kavratılmasından geçmektedir.

Unutmayalım; faşizm kaybedecek biz kazanacağız, halk kazanacak.

bu saldırıya daha üst bir iradeyle Ölüm Orucu direnişiyle yanıt verdi. Ölüm Orucu direnişi tecrit saldırısına; işçi sınıfı ve emekçi halkımıza yönelik topyekün saldırıya karşı önemli bir direniş odağı olarak halen sürdürülüyor. Artık geniş bir kamuoyu net olarak şunu görmüştür. **Saldırı sadece hapishanelere yönelik değildir. Tecrit saldırısı devrimci-komünist tutsaklar sahsında işçi sınıfı ve emekçi halka yöneliktir. Ve bu anlamıyla şu an direnen devrimci-komünist tutsaklar sadece kendileri için direnmiyorlar, işçi sınıfı ve emekçi halka yönelik sürdürülen saldırıyı da karşıyorlar. Ölüm Orucu direnişi; emperyalizme, emperyalist kurum ve kuruluşların programlarına, faşizmin uygulamalarına karşı da bir direniştir. Bugün hapishanelerde sürdürülen direniş iki sınıfın, iki dünyanın, iki iradenin, iyinin ve kötünün, haklı ve haksızın kapışmasıdır. Bu kapışmanın F tipi tecrit saldırısıyla, "Derviş yasaları"nın aynı zamana denk gelmesi tesadüfi değildir.**

Baskıcı ve yasakçı yasaya alanlarda yanıt

Emekçiler başkent yollarında

Yıllardır grevli toplu sözleşmeli sendikal haklarını isteyen kamu emekçilerini, oyalayarak "Memurlara örgütlenme hakkı veriyoruz" aldatmacası rolünü üstlenen devlet Sahte Sendika Yasasını Meclis Plan ve Bütçe Komisyonundan geçirdi. Bu komisyondan Meclis Genel Kurulu'na gönderilen Sahte Sendika Yasası denildiği gibi kamu emekçilerine hak ve özgürlükler yerine onların hak ve özgürlüklerini hiçe sayan, tamamen "dediğimi yap, sesini çıkartma" anlayışının ürünüdür. ILO sözleşmelerine aykırılık teşkil eden bu yasada sendika olabilecek 10 hizmet kolu sayılırken, savunma ve yargı işkolu bunların dışında bırakılarak, YARGI-SEN ve ASİM-SEN artık sendika olarak faaliyet yürütemeyecek. Ayrıca yasada toplu sözleşme kısmı ise toplu görüşme olarak değiştirilirken, toplu görüşmede anlaşma sağlanamadığı durumlarda Yüksek Hakem Kurulu'na benzer bir kurul devreye girecek. Ancak son sözü Bakanlar Kurulu söyleyecek. Daha birçok hak ve özgürlükleri de gasp eden maddelerin bulunduğu sahte sendika yasasının komisyondan geçmesi ile beraber kamu emekçileri, bu duruma tepkilerini alanlara çıkararak gösterdiler.

15 Mayıs'ta yapılan protesto eylemleri birçok ilde yapılırken **Ankara, Diyarbakır, Mersin** illerinde kamu emekçileri polis saldırısına uğradı ve Mersin'de bir öğretmen ağır yaralandı. Kamu emekçileri eylemlerde; IMF tipi yaşama sonuna kadar direneceklerini söyledi.

KESK Ankara Kızılay'da 26 Mayıs 2001 tarihinde kitlesel eylem yapma kararı aldı. 21 Mayıs'ta İstanbul **Kadıköy** İskele Meydanı'nda saat 13:00'de kitlesel olarak çıkacak kamu emekçileri, 22 Mayıs'ta **Kartal**, 23 Mayıs'ta **Kocaeli**, 24 Mayıs'ta **Bursa**, 25 Mayıs'ta **Eskişehir**'de, 26 Mayıs Cumartesi'de **Ankara**'ya varacaklar.

İSTANBUL

Yasa ile ilgili kamu emekçileri Aksaray Metro önünde 15 Mayıs 2001 tarihinde oturma eylemi yaptı. "Toplu görüşme değil, toplu sözleşme", "Bu yasa sahtedir grev ve toplu sözleşme hakkı tanınmıyor" vb. dövizlerin taşındığı eylemde **KESK Genel Sekreteri Sevil Erol**,

bu sahte yasaya geçit vermeyeceklerini açıkladı. "Yasakçı yasa geri çekilsin", "İçerde dışarda hücreleri parçala", "Devlet güdümlü sendikaya hayır" sloganlarının da atıldığı eylem sonrası KESK'e bağlı sendikaların şube başkanları milletvekillerine, Meclis Plan ve Bütçe Komisyonu'na ve Başbakan'a fax çektiler.

Eylemliliklere devam eden İstanbul kamu emekçileri 17 Mayıs'ta da Sirkeci Postanesi önünde bir basın açıklaması yaparken, **KESK** imzalı yasa ile ilgili afişleme çalışmalarına da 18 Mayıs'ta başladı.

ANKARA

Yasaya tepkilerini dile getiren Ankara'daki kamu emekçileri de Güven Park'da oturma eylemi yapmak istedi. Burada yıllardır kendilerini copleyan, tekme tokat döven polisin barikatı ile karşılaşan kamu emekçileri, yine polisin baskıcı tutumu ile karşılaştı. Yoğun polis ablukası altında KESK'e bağlı sendikaların yöneticisi 21 sendikacı gözaltına alındı ve eylem sonuna kadar gözaltında tutuldu. Tüm baskılara rağmen yılmayan KESK üyeleri parça parça bir araya gelerek Gima önünde oturma eylemi başlattı. "Toplu sözleşme, grev hakkı, insanca yaşam" pankartını açan kamu emekçileri adına **KESK Genel Başkanı Sami Evren** bir konuşma yaptı. Evren konuşmasında hükümetin seslerini kısarak, taleplerini yok saymayacaklarını dile getirdi. Bu eylem sürerken, Eğitim-Sen binası önünde toplanan emekçilerde sahte sendika yasasını protesto etti. 17 Mayıs'ta ise Ankara'lı kamu emekçileri de milletvekillerine fax çekti.

MERSİN

15 Mayıs'ta yasaya ilişkin Eğitim-Sen Şubesi önünde toplanan kamu emekçilerine, polis; 3 dakika içinde dağılmalarını istedi. Eylemlerinin demokratik olduğunu söyleyen kamu emekçilerinin, eylemlerini yapma girişimi polisin vahşice saldırısına takıldı. Tekme tokat coplu saldırı sonucu 19 kişi yaralanırken, **Cevat Ulaş** adlı kamu emekçisi polisin saldırısı sonucu kalp krizi geçirdi.

İZMİR

15 Mayıs 2001 tarihinde İzmir'de de

BURSA

KESK üyesi kamu emekçileri 15 Mayıs'ta saat 17:30'da Özgürlük Parkı'nda bir araya gelerek yarım saat oturma eylemi yaparak basın açıklaması yaptı. Açıklamayı yapan **KESK Bursa Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Sayim Gültekin**, konuşmasında toplu sözleşme ve grev hakkını yasaklayan sendika yasasını yeniden gündeme getiren IMF hükümetini sert bir dille eleştirdi. TMMOB Bursa il koordinasyonu adına Mustafa Özçelik'in de konuşma yaptığı eylem sonrasında Ulu Cami Postanesi'nden çekildi. Kamu emekçileri eylemde sık sık "Devlet güdümlü sendikaya hayır", "Direne direne kazanacağız" sloganlarını attı.

MALATYA, ANTEP, DERSİM, DİYARBAKIR, ERZİNCAN

15 Mayıs'ta sahte sendika yasası Malatya'da Merkez Postanesi önünde kamu emekçileri tarafından basın açıklaması ile protesto edildi. Açıklama esnasında Ankara ve Mersin'de kamu emekçilerine yapılan polis saldırısı 5 dakika oturlularak ıslıklarla ve sloganlarla kınandı.

Eylemden sonra burada da fax çekildi.

Antep'teki eylem ise Maliye Bürosu önünde oldu. **Dersim**'de ise yapılan basın açıklaması için postane önünde toplanan kamu emekçilerine polis engel olmak istedi. Kısa tartışmadan sonra ise basın açıklaması yapıldı ve Başbakan'a, Meclis Plan ve Bütçe Komisyonu'na fax çekildi.

Diyarbakır'da Ofis Postanesi önünde toplanan kamu emekçilerine ise polis her zamanki gibi azgınca saldırdı. OHAL uygulamalarına maruz kalıp sürekli sürgün, gözaltı, tehdit edilen Diyarbakır'lı kamu emekçileri tüm bu baskılara rağmen yine alanlara çıktı. Saldırı sonucu 18 kişi gözaltına alındı. Erzincan'da ise Eğitim-Sen binası önünde toplanan emekçilerde polisin tüm engellemelerine rağmen eylemlerini yaptılar.

Ayrıca Kocaeli, Eskişehir, Uşak'ta da kamu emekçileri sahte yasaya karşı tepkilerini gösterdiler. Kocaeli'nde Kent Merkezinde, Eskişehir'de Vardar İş Merkezi'nde ve Uşak'ta eylemlilikler oturma şeklinde gerçekleşti.

alana çıkan kamu emekçileri Konak Meydanı'nda saat 17:30'da basın açıklaması yaptı. Yapılan açıklamada bütün bu baskı ve haksızlıklara karşı sessiz kalınmayacağı yasayı çıkarmakta ısrar edilirse Ankara'yı yasayı çıkaranlara dar edileceği belirtildi. Açıklamadan sonra bir süre oturma eylemi yapıldı. 17 Mayıs'ta saat 17:30'da ise Konak Postanesi'nden il milletvekillerine fax çekildi.

SAMSUN

Buradaki kamu emekçileride 15 Mayıs'ta Postane önünde oturma eylemi yaparak, fax çektiler. KESK Samsun Şubeler Platformu pankartı açılarak yapılan oturma eyleminde **KESK Samsun Dönem Sözcüsü Mahmut Konuksever** basın metnini okudu. Açıklama sırasında sık sık "Yılgınlık yok direniş var", "Direne direne kazanacağız" vb. sloganları atıldı. Bu eylemlilikten sonra da 16 Mayıs Çarşamba günü Şubeler Platformu siyasi partileri ziyaret ederken, 17 Mayıs'ta Çiftlik Postanesi'nden Samsun milletvekillerine fax çektiler.

IMF'ye verilen niyet mektubu ve Toplu İş Sözleşmelerinde son durum

Ocak ayından bugüne kadar devletle sendikalar arasında gerçekleşen Toplu İş Sözleşmeleri bugün Kemal Derviş'in yani IMF'nin dayatmaları ile sürmekte. Kemal Derviş işçilere "0" zam öner-

mekte. O kadar banka hortumlanırken, şirketlerin kasaları boşaltılırken, egemenler ülke topraklarını ve emekçilerin alınterini har vurup harman savururken bu ülkenin gerçek sahipleri olan işçiler, köylüler, ezilen tüm yoksul emekçi halkımız açlığa mahkum edilmeye çalışılıyor. Devlet Bakanı Mehmet Keçeciler ile TİS görüşmelerine başlayan sendika ağası Türk-İş Başkanı Bayram Meral arasında 17 Mayıs'ta yapılan görüşmede anlaşma sağlanamadı. Uşakları Bayram Meral'in dahi önceki görüşmelerdeki bazı maddelerden taviz vermesine karşın topluma şirin, kurtarıcı gösterilen Kemal Derviş'in niyet mektubuna uyum talimatı ile hükümetin sıfır zam dayatması devam ediyor.

Türk-İş'le hükümet arasında gerçekleşen görüşmelerde -gerçek bu görüşmeler Türk-İş'le IMF arasında yapılmakta. Nede olsa devlet IMF'nin programlarını uyguluyor- işçilere ilk alt ay için ücretlere "0" zam önerilmekte. Ancak bu dönem için 2001'in Ocak ayında işyerinde çalışmakta olan iş-

çilerin 31 Aralık 2000 tarihindeki çıplak ücretlerinin %18'inin karşılığı olan maktu miktarın altı katı tutarındaki toplu ödeme 2002 yılı Şubat ayından sonra yapılacaktır.

İkinci altı ay için 7. ayın 14'ü 2000 tarihinde işyerinde çalışanlar içinde 31 Aralık 2000 tarihli ücretlerine %10 zam yapılacak ama bu da 7. ayın 15'i 2001 tarihinden itibaren geçerli olacak. Üçüncü altı aylık zam oranında %10. Bu da Ocak ayının 15'i 2002 tarihinden itibaren geçerli olacak. Dördüncü altı ay da artı %10, bu artışta 15 Temmuz 2002 tarihinden itibaren geçerli olacak. Bu artışlarda bir şart daha var oda: Başbakanlık DİE'nün 1994=100 Temel Yıllı Kentsel Yerler Tüketici Fiyatları Türkiye Geneli Aralık 2002 indeks sayısının Haziran 2002 indeks sayısına göre değişim oranının %10'u aşması halinde, aşan kısmın %80'i daha sonraki dönemlere devredecek.

Sözleşme önerisinde ayrıca ücrete bağlı ödemeler (ikramiye vb) ile ücretin %'si ile ifade edilen ödemelerin hiçbirinde artış yapılmayacak, sosyal yardım ve ücrete bağlı olmayan diğer maktu ödemeler bu toplu sözleşmenin ikinci, üçüncü ve dördüncü altı aylarının ilk ayının on beşinden geçerli olmak üzere %10 oranında artırılabilecek. İşçi sendi-

Bayram Meral

kaları tarafından yeni getirilen teklifler toplu iş sözleşmelerinde yer almayacak.

Yukardaki sözleşme maddeleri de gösteriyor ki Kemal Derviş ve devletin düşündüğü şey ülkemizdeki işçi, emekçi, yoksul halk değil, 30 milyonu aşkın insanın yoksulluk sınırında olduğu ve milyonlarca insanın açlık sınırında bulunduğu, normal şartlarda yaşam sürdürmek için sadece mutfak masrafını 600-700 milyon dolayında bulunduğu bir ülkede işçilere önerilen zam oranı % 0. Bu yaşanan tablo gerçekte Kemal Derviş'in yoksul emekçi halkı kurtarmak, ülkeyi bulunduğu ekonomik krizden kurtarmak, herkesin refah içinde yaşamasını sağlamak değil. Ne Kemal Derviş ne Bülent Ecevit ne Mesut Yılmaz ne Devlet Bahçeli bu ülkedeki işçilerin ve emekçilerin kurtarıcıları olamazlar. Onların sürekli ziyaret ettikleri ve icazet aldıkları kapı IMF, Dünya Bankası ve dolaysızca uşakları olduklarını gizlemedikleri Amerikan emperyalistleridir. İşçi ve emekçilerin umut kapısı Kemal Derviş ve bu devlet olmamalıdır. Gerçek umut halkın kendi evlatları, halk için dağların doruklarında, gecekonduarda, hapishanelerde yoksulluğa, işkenceye, baskıya katliama karşı savaşanlar olmalıdır.

Mehmet Keçeciler

Tekstil işçilerinin hak arayışı

Istanbul: Patronların daha ucuz işgücü için işçilere baskı uygulayarak sosyal haklarının verilmemesi, haklarını aramaması için örgütlenmesini istememesi, artık bilinen bir durum. Sendikaya üye olduğun zaman hemen işten atılırsın. Bu olay bu kez Reha Tekstil işçilerinin başına geldi. DİSK/Tekstil'de örgütlendikleri için işçiler işten atıldı. Bunun üzerine Ümraniye'de bulunan Reha Tekstil işçileri eylem yaptı. Fabrika önünde toplanan işçiler "Yaşasın işçilerin birliği", "Sendika hakkımız söke söke alırız" sloganları atarken DİSK Genel Başkanı **Süleyman Çelebi** eylemde bir konuşma yaptı. Çelebi konuşmasında 320 işçinin sendika üyesi olma hakkını kullandıkları için işten atıldıklarını belirterek, işçilerin derhal işlerine geri alınmasını istedi. Eylem sonrası Süleyman Çelebi ve diğer sendika yöneticileri patron Mehmet Reha Demirdağ ile işyerinde görüşme yaptılar. Görüşme sonrası açıklama yapan Çelebi işten atılan 7 işçinin işe geri alındığını açıkladı. Çelebi işçilerin 14 gün ücretli izne ayrılmasına karar verildiğini, bu süre içinde de anlaşmanın sağlanacağını belirtti.

Liman işçilerinden eylem

Mersin: Bir yıla yakındır giyim ve sosyal haklarını, alamayan liman işçileri, gece vardiyasının da kaldırılmak istenmesi üzerine eylem yaptılar. 16 Mayıs'ta iş bırakan Liman-İş üyesi işçiler talepleri yerine getirilinceye kadar eylemlerini sürdürecekler. 16 Mayıs sabah saatlerinde işyeri yemekhanesinde toplanan 1300 Liman işçisi öğleye doğru bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş boyunca "Direne diren kazanacağız", "İşçi memur el ele genel greve", "Hükümet şaşırma sabrımızı taşıma" sloganları atılırken, İşletme Müdürü Kenan Şen istifaya çağrıldı. Ayrıca işçiler Liman İşletme Müdürlüğü önüne siyah çelenk bıraktı. Bu eylemlilikten sonrada tekrar yemekhaneye yüründü. Eylemde Liman-İş Sendikası Şube Başkanı **Fevzi Aslan**'da bir konuşma yaptı. Aslan konuşmasında ellerinden alınan hakları geri almak için bir araya geldiklerini ifade etti.

Deri işçisi: Sözleşme hakkımız, söke söke alırız!

Kartal: Tuzla Deri Organize Sanai'nde sürdürülen toplu sözleşme görüşmeleriyle ilgili 16 Mayıs 2001 tarihinde yaklaşık 500 deri işçisinin katıldığı bir bilgilendirme toplantısı yapıldı. Deri Organize Sanai'ndeki fabrikalardan toplu şekilde çıkarak sloganlarla yürüyen deri işçileri, saat 11:30'dan itibaren Traktörçüler Duragında toplanmaya başladılar. İş tutumlarıyla gelen kadın ve erkek deri işçileri deri patronlarının dayattığı toplu sözleşme koşullarına karşı mücadele edeceklerini haykırdıkları "Direne diren kazanacağız" sloganlarıyla ifade ettiler. Hak almanın yolunun mücadele etmekten geçtiğini bilen ve bugüne kadar patronların, jandarmasının baskısına direniş çadırlarında göğüs geren deri işçileri, saldırılara karşı direnişe geçeceklerinin mesajını verdiler. Saat 12:00'de başlayan bilgilendirme toplantısında işçilere yönelik bir konuşma yapan Deri-İş Sendikası Tuzla Şube Başkanı **Cemal Taşkın**; hakların elde edilebilmesi için işçilerin üzerine büyük görevler düştüğünü belirterek deri patronlarının sunduğu teklifi ve sendikaların ortaya koyduğu talepleri açıkladı. Deri patronlarının işçilerin haklarını gaspettikleri sözleşme taslağını geri aldıklarını ifade ederek kendilerinin yeni bir taslak sunduklarını belirtti. Patronlar tarafından sunulan taslakta % 25 oranında zam öngörüldüğünü söyleyen Taşkın; 21 Mayıs 2001 Pazartesi günü bir görüşme daha gerçekleştireceklerini açıkladı.

Ardından Deri-İş Sendikası Genel Başkan Yardımcısı **Musa Servi**'de bir konuşma yaparak içinden geçtiğimiz sürecin çok zorlu ve çetin olduğunu "YDD", "Küreselleşme" adı altında tüm halk katmanlarına yönelik yoğun bir baskı ve zulüm politikası uygulandığını toplumun en örgütlü kesimine

yönelik saldırıların devam ettiğini söyledi. Hapishanelerde katliamların yaşandığına, kamu toplu sözleşmelerinde sıfır zam dayatması olduğuna vurgu yapan Servi; yönetenlerin artık yönetemez durumda olduğunu ekonomik ve siyasi olarak bir çıkmazı yaşadıklarını ifade etti.

Deri patronlarının yüksek maaşla çalışan işçileri çıkarıp yeniden asgari ücretle çalıştırmak istediğini belirten Servi; toplu sözleşme maddeleri içerisine taban ücret maddesi koyduklarını bunun işçilerin ücretleri arasındaki farkı ortadan kaldıracığını söyledi. Toplu sözleşmelerin olumlu bir şekilde sonuçlandırılabilmesi için işçilere önemli görevler düştüğünü de söyleyen Servi; işçilerin kendilerini greve de hazırlaması gerektiğini belirtti. Servi; ayrıca bugüne kadar elde ettikleri hakların direnişlerle alındığını, baskılara, gözaltılara, hapishanelere rağmen alındığını dile getirerek işçilerin haklarını TİS görüşmelerinde en iyi şekilde temsil edeceklerini vurguladı. Eylem de sık sık "Birlik mücadele zafer", "Yılınlık yok direniş var", "Sözleşme hakkımız söke söke alırız" sloganları deri işçileri tarafından atıldı.

Sendikaya üye oldular kendilerini yol kenarında buldular

Bursa: Patronlar-ağalar ve onların sistemlerini yürüten kurumları, en ufak demokratik hak ve örgütlülüğü baskı ve şiddetle yok etmektedirler. Çünkü onlarda biliyorlar ki örgütlü toplum kölece yaşamak istemez, onurluca yaşamak için mücadele eder. Örgütlü mücadele de patronların-ağaların sömürücü sistemleri tehlikeye sokacağı için sömürülenlerin örgütlülüğünü istemezler. Bunun bir örneği de Bursa'da Üç yıldız Oto Kauçuk ve Sünger Sanayi A.Ş.'de sendikaya üye oldukları için 233 işçinin işten atılmasıyla yaşandı.

7 Mayıs tarihinde sendikaya üye oldukları için işten atılan işçiler bu tarihten itibaren Bursa-Yalova karayolu kenarında direnişlerini sürdürüyorlar. Petrol-İş Bursa Şube Başkanı **Nuri Han** ve sendikaya üye olduklarından dolayı işten atılan direnişteki işçilerle gelişmelerle ilgili yaptığımız röportajı okurlarımıza sunuyoruz.

İşçi-köylü: Buradaki son durumla ilgili bilgi verir misiniz?

Bursa Petrol-İş Şube Başkanı Nuri Han: Çalışma Bakanlığı'na yetki tespit yönünde müracaatımız oldu. Bildiğim kadarıyla yetkimiz gelmiş. Yani biz sendikali olarak bu

Direnişteki işçilere gözaltı

Üç yıldız Oto Kauçuk ve Sünger Sanayi A.Ş.'deki direnişteki 130 işçiyle birlikte Petrol-İş Bursa Şube Başkanı **Nuri Han**, Bursa Jandarması tarafından 16 Mayıs günü saat 16:30'da terör havası estirerek hiçbir gerekçe göstermeden 22 saat gözaltında tutuldu. 17 Mayıs günü savcılık tarafından serbest bırakıldılar. Direnişlerini kararlıca sürdüreceklerini belirten işçiler tekrar fabrika önüne giderek direnişlerini devam ediyorlar.

daşlarımız çok kararlı bir şekilde direnişlerini sürdürüyorlar. Bizim amacımız buraya zarar vermek değil, tam tersine bu anayasal hakkımızı kullanmak için elimizden gelen her türlü çabayı sarf ettikler. Yani biz bu işi başarınca kadar mücadeleye devam edeceğiz. Yılgınlığa, yorgunluğa kapılmadan sonuna kadar devam edeceğiz. Bursa'daki siyasi partiler ve sendikaların destekleri bize tamdır.

İ.K: İşçilerin sendikaya üye oluştundan dolayı, patronun bu davranışını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Nuri Han: Patronun bu davranışı yasadı, bunun başka bir izahı yok. Bu insanlar sadece sendikaya üye olduklarından dolayı kapının önünde. Eğer bu insanlar bu yasal hakkını kullanmamış olsalardı şimdi içeride çalışmış olacaktı. Ama biz bu yasal hakkımızı kullanarak sendikali olarak çalışmak istiyoruz.

İ.K: Siz bize yaşananları anlatır mısınız?

Üç Yıldız'dan işten atılan işçi: Sendikaya üye olduğumuzdan dolayı 7 Mayıs'tan beri bizi kapı önüne koydular. Patron tarafından 7 Mayıs'tan önce bir toplantı yapıldı. Bu toplantıda bize para vereceğini, tüm haklarımızı vereceğini söyledi. Ancak sendikadan vazgeçmemiz şartıyla, biz bunu kabul etmediğimiz için de patron bizi kapının önüne koydu. Jandarma zoruyla bizi fabrikanın dışına attırdı.

İ.K: Patronlar neden işine geldiği zaman sizleri çalıştırıyor, işine gelmediği zaman da kapının önüne koyuyor. Bunun nedeni ne sizce?

İşçi: Patron nedeni şu diyor: "ben krizdeyim param yok" sendikaya üye olduğumuzda da, patron diyor: "paramda var işimde var. Sendikaya girdin üyeliğinizi sildirin gelin çalışın." Patronun tutumu bu yani. Biz sendikadan istifa edersek işinde var paran-

da var! Ama biz üç aydır maaş alamıyoruz, o zaman param yok kriz var diyordu, sendikaya üye olduğumuz için.

İ.K: Patron neden sizin sendikali olarak çalışmanızı kabul etmiyor?

İşçi: Şundan kabul etmiyor patron, vergiden kaçırıyor, primimizi tam ödemiyor, işçileri 100 milyona çalıştırdığını gösteriyor. Yani sendikali olunca bunları yapamayacağı için kabul etmiyor. Çünkü bugün kazandığımızı tek başına paylaşıyor, ama örgütlü olduğumuz zaman bunları yapamayacağı için kabul etmiyor.

İ.K: Merhaba neden yol kenarında bekliyorsunuz?

Hasan Okur (işten atılan işçi): 9 yıldır bu fabrikada çalışıyorum, patron dürüstlüğümü, iyi niyetimizi kullandı. İyi niyetimizin karşılığın da bizleri sömürdü. Biz bundan sonra sömürülmek için, insanca yaşamak için onurlu mücadele için sendikaya dedik. Ve sendikaya üye olduk. Sendikaya üye olduğumuzdan sonra da, patron bizleri birer, birer hatta 20'şerli gruplar halinde karşısına çağırdı. Arkadaşlar ne istiyorsanız yapayım. Yalnız bu sözler inandırıcı değil, çünkü geçmişte de bu sözleri çok duydum. Siz biraz önce arkadaşlara sordunuz patron niye örgütlü olmanızı istemiyor diye. İki yüz kişi örgütlü olduğumuz zaman kandırma olayı olmayacak, eğer örgütlü olmazsak bir Mehmet, bir Hasan, olduğumuz zaman, patronun işine gelmediği durumda kapının önüne koymasına daha kolay olacak. Ama örgütlü olursak patron iki yüz kişilik örgütlü bir güç karşısında görmek istemiyor. Çünkü işten atması zorlaşacak.

İ.K: 9 gündür direniştesiniz? Sendikali hakkınızı alıncaya kadar kararlıca direnişinizi sürdürecekmisiniz?

Hasan Okur: Biz bu işe başlamadan önce, inanarak düşündük, üç aydır çok ciddi bir çalışma yürüttük, sabrettik. Arkadaşlarla herşeyi tartıştık ve doğruların yanında halkaları bir birine bağladık ve 230 kişilik bir halka oluşturduk. Bu halka gün geçtikçe de artıyor. Bizimle beraber sendikaya üye olmayan arkadaşlarda dün üç kişi gidip sendikaya üye oldu. Ben inanıyorum ki imalatta şu an olan arkadaşlarımızda bu 233 halkaya eklenerek kendilerini gösterecekler. Biz bugüne kadar inanarak sabırlı bir şekilde mücadele ettik bundan sonrada da kendi yasal hakkımızı kullanmaya devam edeceğiz.

Mevsimlik işçilere darbe üstüne darbe

Seferihisar'da Kombassan Holding'e ait arazinin 100 dönümünün ekimini yapan sezonluk işçilerin ve sürekli çalışan bekçi ailesinin geçen yılki ücretleri ödenmiyor. Kombassan holdingte yevmiyeye çalışan işçilerin yaptıkları tüm başvurular yanıtız kalmış ve kimse kendileriyle görüşmemiştir. İşçiler yargıya başvurmamış, "bu sistemin adalet çarkı da kendisi gibi yoz, çürümüş ve sadece kendine doğru dönüyor" diyerek çaresiz kalmışlar. Hiç bir nedeni olmaksızın keyfi olarak işçiler bekletilmiş, kendilerine hakaret edilmiş, "kim olduğunuzu unutmayın", "biz ne diyorsak olur" diyerek işçilere bağirtmiştir.

Göçükte 2 işçi hayatını kaybetti

Türkiye Taş Kömürü Kurumu Karadağ Kömür İşletmesindeki maden ocağında 3 Mayıs 2001 tarihinde meydana gelen göçükte **Mustafa Demirsoy** ile **Osman Demirci** hayatını kaybetti. 2 işçi ise yaralandı. Metan Gazı boşalması sonucunda oluştuğu belirtilen göçükte yaralanan işçilerden **Yunus Çakır** ve **Bayram Bayram**'ın tedavileri hala devam ediyor.

Madenciler üretimi durdurdu

Kömür İşletmeleri AŞ. Mihaliççik Linyit İşletmesinde çalışan 46 işçi ücretsiz izne çıkartılınca, çalışan 17 işçi üretimi durdurdu. Madenciler, arkadaşları işbaşı yapmaya kadar çalışmayacaklarını ve maden ocağını terk etmeyeceklerini açıkladılar. İşçiler, ekonomik kriz gerekçesiyle yapılan uygulamaların yasal olmadığını da vurguladılar.

Pamuk üretimi duruyor

Türkiye'de bir çok üründe yaşadığı gibi pamukta da yaşamakta olan sorun üretiminin neredeyse durmuş olması. Antalya Ziraat Odası Başkanı **Halil Ordu** 15 Mayıs 2001 tarihinde yaptığı açıklamada 2000 yılı itibarıyla 1 kilo pamuğun maliyetinin 440 bin lira; buna karşılık satış fiyatının ise 380 bin olduğuna değinerek, çiftçinin büyük zararlar ettiğini belirtti.

Köylünün sabrı taşı: "IMF'nin köylüsü olmayacağız"

Haber Merkezi: Öyle garip bir ülkede yaşıyoruz ki, her günümüz neredeyse özel bir güne denk düşüyor. Öğretmenler günü, Basın Özgürlüğü günü, anneler, babalar günü, hemşireler günü, çiftçiler günü ve daha sayısız gün. Ancak bu özel günlerde yaşananlar olması gerektiğinden biraz farklı geliyor buralarda. Mesela 13 Mayıs anneler gününde bir tutsak anası Ölüm Orucu'nda 200'lü günleri aşan evladının başında bekliyor. 12-18 Mayıs hemşireler haftasında hemşireler alanlara çıkıyor, yaşadıkları sorunlarla ilgili, bitmez tükenmez dertlerine çözüm olur belki diye. 3 Mayıs Dünya Basın Özgürlüğü Günü'nde Meclis, kapılarını basın yüzüne kapatıyor, gazeteciler gözaltına alınıyor, tutuklanıyor. 14 Mayıs Dünya Çiftçiler Günü'nde de aynı manzaralar çıkıyor karşımıza. Ürün yavaş yavaş elinden alınan, artık üretmez hale getirilen, son olarak Kemal Derviş'in "ülkeyi kurtaracak yasalar" ile iyice belirsizliğe sürüklenen köylüler, "milletin efendileri" yaşam savaşı veriyor. Özellikle son süreçte çıkartılan şeker ve tütün yasaları ile üretici adeta uçurumun eşiğine getirildi. Şeker yasası ile ABD'deki şeker stokları eritilirken; Türkiye yabancı tekellerin kucağına itiliyor. Tütün yasasında da tütün ekim alanları %15 civarında düşürülerek ülke yabancı tütüne muhtaç edilmeye çalışılıyor. Aslında bir ekonomik yıkım programı olan ve ulusal program olarak adlandırılan Derviş'in programında tarımı destekleyen, ilerleten tek bir madde yer almadığı gibi üreticinin idam fermanı gibi adeta. Daha önceki yıllarda da IMF ve DB politikalarını uygulayan devlet, bunun en son adımını da bu yasalarla atmaya çalışıyor. Zaten maliyetin oldukça altında olan taban fiyatlarını dahi kaldırarak üreticiye "ne halin varsa gör" diyor. Bir taraftan özelleştirmeler, bir taraftan sürekli artan girdi fiyatları, diğer taraftan artık gülünç hale gelen taban fiyatlarıyla savaştan üreticiler yeni çözüm yolları arıyor. Özellikle İGSAŞ (İstanbul Gübre Sanayi)'in özelleştirilmek istenmesine tepki gösteren üreticiler İGSAŞ'ın üretim yapmadığı geçen yılı örnek göstererek tarlalarına üre atamadıklarını ve özel sektörde ürenin pahalılığını anlatıyorlar. Devletin geçen yıl İGSAŞ'a üretim yaptırmayarak özelleştirmeyi garanti altına alması sonucu 1999 yılında 30 bin lira olan gübre 2001 yılında üreticiye 210 bin liraya mal oldu.

Girdi fiyatlarına yapılan zamlarda üre-

ticiyi üretmez hale getiriyor. Yapılan araştırmalara göre bu yıl tarım girdi ürünlerini %100-150 arasında arttığı biliniyor. Ancak buna rağmen taban fiyatlarındaki artış; hükümetlerin kimin tarafında olduğunu açıkça göstermeye yetiyor. İlginç bir örnek olarak Malatya'daki pancar ve kayısı üreticilerinin ürünlerini geçen yıllar aynı fiyattan satmaları verilebilir.

Özellikle tütün, pancar, çay ve buğdaya verilen taban fiyatları bir kez daha üreticiyi hayal kırıklığına uğrattı. Özellikle TEKEL'in özelleştirilmesi halinde zaten gitgide azalan 2.500.000 tütün üreticisinden geriye 500 bininin kalacağı yapılan araştırmaların bir sonucu. Zeytin üreticilerinin durumu da çok farklı değil. Kriz bahane edilerek ürün bedellerini alamayan zeytin, tütün ve pancar üreticileri bu karara oldukça tepkili. Marmara Birlik 400 milyon üzerinde ödeme yapması gereken üreticilere ne bir ödeme ne de açıklama yapmış değil. Paralarını alamayan üreticiler yeni ürünlerine gerekli bakımı yapamadıkları içinde zarara uğruyor.

Pancarda da ürün bedellerinin yarısını alabilen Amasya ve Samsun pancar üreticileri kaygılı bekleyişlerini sürdürürken Malatya'lı üreticiler "kriz var" bahanesine tepki göstererek ödemelerini almadılar. Ödenecek paranın çok az bir kısmı ödendiği halde üreticiler kooperatiflerin önünde uzun kuyruklar oluşturdular. 2000-2001 döneminde üreticilerden 14 milyon 678 bin ton pancar alan kooperatifin üreticilere ödeyeceği miktar 529 trilyon. Şu an ödenen miktar ise bunun yarısından daha az bir miktara tekabül ediyor.

Ve çay üreticisi, onlarında durumu aynı. 1 Mayıs tarihinde açılan ve 6 ay sürecek olan yaş çay alım kampanyasında kilo başına 250 bin lira fiyat verildi. Ancak daha şimdiden bu taban fiyatını hiç dikkate almayan ve üreticinin peşin para ihtiyacını kullanan özel sektör çayı 150 bin liradan almaya başladı bile. Tüm bunlara ek olarak birde günlük almaların 15 kiloya düşürülmesi üreticinin haklı tepkisine yol açıyor. Alınmayan çayın bahçede kartlaşacağını ve artık alınmayacağını belirten üreticiler bir yandan da Çay-Kur'un özelleştirilmesi tehdidi ile de karşı karşıya. Çay-Kur zarar ediyor mu, üretim yapamaz haleymiş gibi gösterilerek özelleştirmeye zemin hazırlanıyor.

Bu yıl, yılda 70 bin ton üretimi yapılan altın süzme poşet çayının üretimi "malzeme

me yok" diyerek durduruldu. Kuru çay piyasasının çok büyük bir bölümünü elinde bulunduran Çay-Kur kendi ürettiği süzme poşet çayı 600 bin liradan satarken, Lipton aynı çayı 1 milyon 50 bin liradan satıyor. Önce "makine bozuk" diyerek üretilmeyen poşet çay şimdi de "malzeme yok" denilerek üretilmiyor ve piyasa Lipton'a terk ediliyor.

TÜTÜNDEN ŞEKERDEN SONRA SIRA BUĞDAYA GELDİ

Tokat/Turhal: Türkiye'nin hemen hemen her bölgesinde toplam 22 milyon hektar arazide yetiştirilen ve üretici için oldukça stratejik olan buğdaya devlet ilk darbeyi; gümrük vergilerini düşürerek yani ithalatın önünü açarak vurdu. Bakanlar Kurulu kararı ile ekmeklik buğday ithalinde %55 olan gümrük vergisini %45'e, makarnalık buğday ithalinde de %57'den %40'a düşürdü. Ardında ikinci darbeyi maliyetin altında taban fiyat açıklarak vurdu. Türkiye Ziraat Odaları Birliği'nin taban fiyat olarak 266 bin lira istediği buğdayın maliyeti faiz hariç 200 bin liraya geliyor. IMF'ye verilen niyet mektubunda buğday fiyatının "buğday ithal maliyeti, %20'den fazla olmaya-çağı" maddesinden hareketle Tarım ve Köy İşleri Bakanı Hüsnü Yusuf Gökalg, buğdaya 178 bin 200 lira fiyat önerdi.

Üreticinin maliyetinin altında olan bu fiyatı bile çok bulan ithal Bakan Derviş; "bu rakam çok. Kaynağı belli olmayan paranın sorumluluğunu hazine alamaz" diyerek işçilerden sonra köylülere de düşman olduğunu bir kez daha kanıtladı.

Yine ardından çiftçinin mağduriyetini daha da artırmak için devlet; 5254 sayılı "muhtaç çiftçilere ödünç tohumluk verilmesi hakkında kanun ile aynı kanunda değişiklik yapan 4478 sayılı kanunun iptali için başvurdu. bu kanuna göre; Ürünleri kuraklık, yangın, sel ve haşere vb. afetlerden %40 oranında zarar gören çiftçilerin Ziraat Bankası ve Trm kredi Kooperatiflerine olan borçlarını ertelenmesi ve bu çiftçilere faizsiz tohumluk kredi verilmesini ön görüyor. bu kanununda iptal edilmesini kabul edileceğini hepimiz çıkarılan kanunları da göz önünde bulundurduğumuzda tahmin edebiliyoruz. Ve çiftçi afet durumunda dahi yardım alamayacak, borç batağı altında iflase sürüklenecektir.

Sübansiyonların kesilmesi, gümrük vergilerinin düşürülmesi, maliyetin altında taban fiyat verilmesi, muhtaç çiftçilere ödünç tohumluk verilmesi kanunu'nun iptali, piyasaya "terminatör tohum" denen kendini imha eden ithal tohumun sürülmesi vb... vb... bunların hepsi tarımın tasfiye edilmesini, ülkemizin emperyalist ülkelerin pazarı haline getirilmesini hedeflemektedir. Çıkarılan bu yasalarla ithal mal piyasaya daha rahat sokulacak. Bizim gibi teknoloji gelişmemiş, emperyalizme bağımlı yarı sömürge-yarı feodal yapıdaki ülkelerin emperyalist tekellerle rekabet edebilme şansı olmadığı için çiftçilik tamamen ölecektir.

ÜRETİCİ MİTINGİNDE IMF'YE BÜ-

YÜK ÖFKE

Rize: 13 Mayıs 2001 tarihinde Rize Cumhuriyet Meydanı'nda Tek Gıda-İş Sendikası'nın çağrısı ile biraraya gelen üreticiler "Çaya ve Çay-Kur'a sahip çık" adını verdikleri mitingde IMF'ye olan öfkelerini dile getirdiler. Çayda tekelin kaldırılması ve özel sektörün kuru çay üretip piyasaya sürüşüne izin verilmesinin ardından taban fiyatının sürekli azaldığını belirten üreticiler Çay-Kur'un özelleştirilmesini istediler. Çay fiyatlarına da tepki gösteren üreticiler 250 bin liranın maliyeti zor karşıladığına değinerek "böyle giderse Doğu Karadeniz'i boşaltmak zorunda kalacağız" dediler. Kaçak çayın satılmasına da tepki gösteren üreticilere hitaben ilk konuşmayı Bayram Meral yaptı. Meral'in ardından Tek Gıda-İş Genel Başkanı Hüseyin Karakoç söz alarak "Hayvancılık öldü. Tarım öldü. POAŞ, şeker gitti. Telekom gidiyor. Tütün yolda, çay sırada" dedi. Açıklama sırasında üreticiler sık sık "Kahrolsun IMF", "Çay-Kur bizindir, bizim kalacak", "çayı elimizden almayın, bizi öksüz bırakmayın", "Vur vur inlesin hükümet dinlesin" sloganları attı. Tulum ve kemence eşliğinde oyunlar oynayan üreticiler sloganların ardından dağıldılar.

Çanakkale-Kocaeli: 14 Mayıs Dünya çiftçiler gününde Çanakkale ve Kocaeli'de alanlara çıkan üreticiler hükümete ve IMF'ye yönelik tepkilerini dile getirdiler. Çanakkale'de Cumhuriyet Meydanı'nda biraraya gelen çiftçiler "IMF'nin kölesi olduk" diyerek öfkelerini yansıttılar. **Biga, Lapseki, Eceabat, Ayvacık, Ezine, Bayramiç, Yenice, Gelibolu ve Çan'dan** gelen yaklaşık 1500 çiftçi "Efendilik buyusa köleliğe razıyız", "Taban fiyatını IMF değil, üretici belirlesin", "Ecevit, Bahçeli, Yılmaz; köylünün ahi yerde kalmaz", "Hortumcular tatilde köylüler hapiste" dövizlerini açarak halaylar çektiler. Mitingde bir konuşma yapan Çanakkale Ziraat Odası Başkanı **Celil Yavuz** çiftçinin ekonomik krizler yüzünden ürününü yetiştiremez, elindekini satamaz hale geldiğini belirterek; "Biz bu ülkenin çimentosuyuz. Betonuyuz. Çiftçisi olmayan bir ülkenin refaha kavuşması mümkün değildir. Bizi kimse yok sayamaz. Ancak köylü çok zor durumda. Bunu anlamak için yöneticilerimiz her hangi bir köye gidip çiftçileri dinlesinler. Bu ülkede çiftçi olmazsa, esnaf, sanayici hiç olmaz" dedi.

Kocaeli'de yapılan mitingde ise yaklaşık 1000 üretici katıldı. Perşembe Pazarı'nda başlayan yürüyüş sırasında karayolu bir süre trafiğe kapatıldı. Öküz arabasına koşmuş iki çiftçinin en önde yürüdüğü mitingde ayrıca buğday başaklarını, sebzeleri ve sütleri yere döken üreticiler "IMF köylüsü olmayacağız" dediler.

Traktörlerin üzerine "Ziraat Bankası'nı biz batırmadık bedelini biz ödemeyeceğiz", "Sorun bizimse çözümü de biz üreteceğiz" dövizlerini asan kitleye hitaben bir konuşma yapan Oda başkanı **Şinasi Tu-roğlu** "İstikrarsızlığın, başarısızlığın, yolsuzlukların, krizin sebebi üretici değildir. Bütün bu sorunların kaynağı tarım sektörünü, çiftçiyi, köylüyü yok sayan siyasi iktidarlardır" dedi.

Umudun sesi olan gazetemizin Tokat/Turhal bürosu açıldı

Tokat/Turhal: Artık her gün yeni kriz haberleri, zamlar, her geçen gün daha da artan açlık, yoksulluk ve ölüm haberleriyle uyanır olduk. Bir tarafta Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevinde bulunan devrimci ve komünist tutsaklar ölüme terk edilirken, öbür yanda devletin tüm işkence ve teslim alma politikalarına rağmen direniş tüm görkemiyle sürmeye devam ediyor. Emperyalizmin IMF ve DB direktifli politikalarını hayata geçirmek için her yola başvuran devlet, ülkenin yeraltı ve yerüstü kaynaklarını emperyalistlere peşkeş çekerek uşaklıkta kusur etmediğini kanıtlamaktadır. Özelleştirmelerle, tarımın tasfiyesi ile halk nefes alamaz hale getirilmiştir. En son Telekom'un satılmasıyla birlikte ülkede satılacak bir şey kalmadı. Tüm halkımız işçisi, köylüsü, öğ-

rencisi, kamu emekçisi, esnafı, işsizi ile bu düzenden memnun değil. Bu gerçeklikler ortadayken bu zulüm saltanatına dur diyecek tek bir güç var, o da halkın örgütlü gücü.

Ezilen emekçi halkımızın yanında olan, onların sesi olmaya çalışan gazetemiz; zulme, sömürüye, zorbalığa dur demek için tohumun çiçeğe durduğu ayda umudun büyüdüğü ayda, bürolamamıza bir yenisini daha ekleyerek Tokat/Turhal'dan umudun sesi olmaya başladı. Her ne kadar "basın özgürlüğü"nden sıkça bahsedilse de hepimiz biliyoruz ki; gerçeği, doğruyu dile getiren devrimci-sosyalist basına yönelik baskılar yıldırma

politikaları keyfi gözaltı, tutuklama ve engelleme politikaları artarak devam ediyor. Ancak bu politikalar bizi yıldırılmayacak. İnatla yeniden yenden boy vereceğiz. Ateşi kuşanan bedenler

inançla güneşe koşuyorlarsa biz de halkın, işçinin, köylünün, emekçinin, özgürlük tutsaklarının gözü, kulağı, dili olmaya devam edeceğiz.

Yasal olarak 16 Nisan'da faaliyete başladığımız Tokat/Turhal büromuzu 13 Mayıs 2001'de yaptığımız açılış kutlamasıyla yaşadığımız mutluluğu dostlarımızla ve yoldaşlarımızla paylaşmaya çalıştık. Açılışımıza gruplar halinde gelip ziyaret eden konuklarımızla sürece ilişkin

sohbetlerimiz ve yayın faaliyetimiz üzerine konuştuk. Açılışımızda dostlarımız ve yoldaşlarımız ziyaretleri ve mesajlarıyla bizleri yalnız bırakmazken; Merkez Büromuz adına **Ufuk Balçık**, Samsun büromuz adına **Betül Kılıçaslan** bizlerle birlikteydi. **İzmir Büromuz**, İzmir İşçi-köylü okurları, **YDG ve DDSB** okurları, **Malatya büromuz**, Almanya/Köln İşçi-köylü okurları, **Ankara Tohum Kültür Merkezi** ve **Devrimci Demokrasi Gazetesi** gönderdikleri mesajlarla dost ve yoldaş sıcaklıklarını büromuza taşıdılar. Açılıştaki bizlerle birlikte olamayan dost ve yoldaş yüreklerse telefonlarla inanç ve coşuklarını bizlere ulaştırdılar.

Tokat/Turhal büro kuşandı dost ve yoldaş sıcaklığını, gerçeğe, özgür geleceğe olan inancı. Suskunluklara, karanlıklara inat halkın sesi olmaya, ışığa ışık katmaya devam edecek.

Üç çalışanımız daha tutuklandı

Ulucanlar Hapishanesi'ndeki Tutsak Partizanlar

H. Merkezi: Zulme karşı umudun direndiği ve hücre hücre destanlaştığı tarihi bir süreçten geçiyoruz. Ve tarih ödenen bedellerle yaratılıyor. Böylesi bir süreçte devlet; zindanlarda tutsaklara tecriti dayatırken dışarda da haksızlıklara ses çıkartan her kurum, kuruluş ve kişi üzerinde terör estiriyor. Geçtiğimiz haftalarda aralarında Ankara muhabirimizin ve TKM çalışanlarının da olduğu 5 kişi tutuklanmıştı. Devletin toplumun her kesimine dayattığı hücre saldırısı devrimci sosyalist basın üzerinde de tutuklamalarla, gözaltularla yasaklamalarla sürüyor. Yine 10 Mayıs'ta Ankara'da bulunan Umut Yayımcılık sahibi **Sakine Dönmez** ve çalışanlarımız **Selma Kaan** ile **Derya Gökmen** de Siyasi Şube ekiplerince gözaltına alındılar. 4 gün işkenceli sorgulardan geçirilen çalışanlarımız 14 Mayıs 2001 tarihinde Ankara DGM tarafından tutuklanarak Ulucanlar Hapishanesi'ne götürüldüler. Çalışanlarımızın tutuklanması devletin hücre saldırısına devrimci-sosyalist basın cephesinde verilen bir yanıttı. Hiçbir engelleme, sesimizin daha gür çıkmasını engelleyemeyecek. Umudun sesi olmayı sürdüreceğiz.

yaptığı zulme tanıgız biz. **Biz köyümüzde karakol istemiyoruz, geldikleri gibi defolup gitsinler.** Biliyoruz ki bu ilk adım. Ve köyümüze acı getirecekler, zulüm getirecekler, işkence getirecekler. Yine biliyoruz ki bugün karakol kurdular, yarın koruculuğu dayatacaklar. Biz ne karakol isti-

yoruz ne de silah istiyoruz. Bilinsin ki halkımızın evlatlarına sırtımızı dönmeyeceğiz. Onlar halkın çocuklarını bağrıma basmamızı istemiyorlar ama onlar zaten bizim içimizde ve daha nice yiğitler yetiştirecek Kızıldere köylüsü.

Kızıldere Köyü'nden bir genç

Köyümüzde karakol istemiyoruz!

Köyümüze, köylü istemediği halde zorla karakol kurdular. Evet karakolu istemiyoruz. Sözde bizim güvenliğimiz için kurulmuş, bizi koruyacaklarmış. Kimden koruyacaklarsa? Can, mal ve namus güvenliğinden bahsediliyor. Bunları tehdit eden de korumak adı altında gelen asker değil mi? Köyün içlerinde gövde gösterisi yapıp köylüyü tedirgin eden, gençler köyle re geldiğinde keyfi bir şekilde gözaltına alan, küçük şeyleri sormak için bile cemselerle askerle gelip köylüyü karakola götürün onlar değil mi? Turhal'ın Çerdiğin Köyünde Fatma geline tecavüz edip intihar etmesine sebep olan da on-

lar değil miydi? Hıdırellez şenliklerinde özellikle genç kadınları nasıl rahatsız ettiklerini gördük. Yarınsa Çerdiğin'de Fatma gelinin başına gelenlerin bizim kadınlarımızın başına gelmeyeceğinin garantisi mi var? Şimdiden köylü tedirgin. Karakolun olduğu tarafta tarlastı olanlar gitmekten çekiniyor. Karakolun yakınından geçmek zorunda olan traktörlere "ilk yardım malzemen yok", "şunun yok bunun yok" diye ceza yazmaya başladılar bile.

Karakolu; köylüler arasında Mutu Tepesi diye ifadelendirilen bölgeye, yani Niksar tarafından köyün hemen girişine, şimdilik inşaatı tamamlanmaya kadar çadırlarla kurdular. Evlerin karşısındaki yüksek bir tepeye de termal kameralar yerleştirdiler. Karakol kurulan bölgenin farklı bir önemi daha var. Birincisi bu bölge köylünün hayvan-

larını otlattığı, köyün ortak merası olan bir bölge. Yayla yasaklarıyla köylü yaylaya (Dumanlı'ya) zaten çıkamıyor. Bu da hayvancılığın ölmesine sebep oluyor. Bir de üstüne üstlük köy sınırları içerisinde hayvanların otlatıldığı bölgeye karakol kurulmasıyla hayvancılığı tamamen öldürmek istiyorlar. Öyle ya köylü hayvanlarını nerede otlatacak. Bu bölgenin diğer bir önemi ise 50 yılı aşkın bir süredir 2 köy arasında kavgaların meydana geldiği, hatta hatta ölümlerin olduğu, hapishanede yatanların bulunduğu, mahkemelelerin sürdüğü, onca mücadelelenin verildiği bir yayla. Şimdiye kadar bu yaylaya askerlerin bekçiliğinde diğer köy (Gözekse) çıkıyordu. Ve geçen yıl yayla davasını bizim köyümüz kazandı.

Bu yayla davasında da devletin askerinin köyümüze

Sevgili dostlarım merhaba!

Üç mevsimlik uzun ve zorlu yürüyüşümüz tüm kararlılığıyla devam ediyor. 52 can, 52 yürek sonsuzluğa uğurlandı. Onlarca canımız sakat, hafızasız bırakıldı. Yüzlercesi ve hepimiz sıradayız. Akınlar düzenliyoruz yalanın, hilenin ve karanlığın üzerine... Üçer-beşer patlıyoruz karanlığın beyninde. Tutuşan meşalelerin aydınlığı yürümemiz gereken yolu berrak bir biçimde aydınlatıyor. Bu yolda sonuna kadar yürünecek. Başka hiçbir seçenek yok. Bu yolun sonunda güneşin sofrasında, dostların ortasında buluşacağız.

Üç mevsimdir süren uzun yürüyüş en az üç mevsim daha sürecek/sürmeli. Bizi ölümlerle, sakat, hafızasız bırakmalarla tasfiye etmeye çalışanlar amacına ulaşmayacak. IMF-DB'nin uşakları, memurlara bu ülkede onursuzluğu, kişiksizliği, kimiksizliği ve tam teslimiyeti yerleştirmeye çalışıyorlar. Bunu yaparken "ulusal program"lardan, "reformlar"dan, "hukuk devleti"nden "insan hakları"ndan bahsediyorlar. Her şeyini IMF ve DB'na ve çeşitli emperyalistlere peşkeş çekmişlerin ne onurundan, ne de ulusal onurundan bahsedilebilir. Dünya Bankası Başkanı; "Derviş'i biz gönderdik" diyor açıktan. Bush hergün mektuplarla, telefonlarla talimatlar veriyor... Bu ülkenin, bu halkların onuru böylece ayaklar altına alınarak hergün yeniden yeniden satılıyor. Bunu kendileri de itiraf ediyorlar. Ancak başka yalanlarla, hilelerle gizleyerek... Bu ülkeye ait, bu halkların tarihsel birikimi ve zenginliklerine ait ne varsa elbirliğiyle satıyor ve satışı garantiye almak için, kendi aralarındaki it dalaşını yatıştırmak için "Derviş'in yasaları"yla da güvenceye alıyorlar. Anayasal devlet ya!! Herşeyin yasalara uygun olması gerek!..

Daha önceleri bu saldırıları "topyekün saldırı" veya "genel saldırı" olarak belirtmiştik. Genel saldırı için de "paket saldırılar" demiştik. Hepsini

yerli yerine oturuyor. Tüm paket saldırıların içeriği ve biçimi birbirini tamamlayan kareler gibi adım adım uygulanıyor.

Bunun en önemli ayağını Ecevit açıkça ifade ediyordu. "Cezaevlerinde asayiş sağlamadan bu programı uygulayamaz ve dışarda asayiş sağlayamayız." Bu yüzden vahşi operasyonlarla saldırdılar. Kimyasal gazlarla, her türlü ateşli silahlarla, en gelişmiş iş makineleriyle aylarca eğitilmiş kelle avcılarıyla... Bakanları, müsteşarları yalan ve hile mekanizmalarıyla.. saldırdılar, saldırmaya devam ediyorlar.

Evet direniş ve direnişçileri tamamen tasfiye etme planları sinsi ve vahşi biçimde devam ediyor. Şuurunu yitirmeleri için her türlü insanlık dışı uygulamaya maruz bırakılan direnişçiler müdahaleyle birlikte sakat bırakılarak saf dışı edilmeye çalışılıyor. Hafızasını yitirmeyen ve tedavi kabul etmeyenlerin ölümünün devlet açısından hiçbir sakıncası yok.

Direniş ve direnişçileri tasfiye saldırısı başından beri "**stratejik saldırı**" olarak tanımladığımız saldırının somut olarak uygulanmasıdır. Hapishanelerde devrimci direniş çizgisinin tasfiyesi için bu direnişin kırılması, içinin boşaltılması, direnme ve hak kazanma geleneğinin yenilgiye uğratılmasıdır. Toplumda başkaldırı hak alma bilincini silmek, ezmek ülkeyi dikensiz gül bahçesi haline getirmek istemenin bir parçası. Hapishaneler bunun için ezilmeli. Hapistekiler bunun için yok edilmeli. Yok edilmeyenlerin hafızası yok edilmeli- Stratejik saldırının hedefi bir bütün olarak devrimci hareket... Bunun en temel yönelimi hapishanelere yönelik olması sadece sorunun hapishanelerle sınırlı olduğu yanılgısına neden olmalıdır.

Devrimci harekete yönelik bu stratejik saldırılar çeşitli dönemlerde çok kapsamlı yapıldı... Bunun en belirgin ve kapsamlısı 1970'lerin başında, ilk çıkış yıllarındaki saldırıdır. Emperyalizm ve uşakları şöyle düşünüyordu. "**Liderleri öldürün, imha edin. Yoksa önüne geçemezsiniz**" Evet bu mantıkla saldırıldı ve tüm liderler imha edildi. **Deniz ve arkadaşları**, Mahir ve arkadaşları, **İbrahim...** Tüm liderler imha edildi.. Evet fiziki olarak yok edilmişlerdi. O an hedeflerine ulaşmış planlarını gerçekleştirmişlerdi... İlginçtir ve düşündürücüdür... O zaman da "**yapısal uyum**" politikalarını uygulamak, denetlemek için emperyalistlerin memuru Dünya Bankası Uzmanı Atilla Karaosmanoğlu getirilmiş, onun aracılığıyla uygulanıyordu... Bugün de aynı emperyalist politikalar D. Bankası uzmanı Kemal Derviş aracılığıyla uygulanıyor.. Aynı bir konu.. Geçiyorum.

Anlatmak istediğim ve anlamamız gereken nokta saldırının henüz strate-

jik saldırı olarak kavranıp buna karşı stratejik duruma uygun bir konumlanmanın, bir hareket tarzının yeterince olmamasıdır. Sorunun sadece hapishaneler ekseninde düşünülmesi ve direnişin diğer boyutlarının tamamlanamamasıdır. Ya da eksik bırakılmasıdır. Bu da ayrı bir konu. Bunu da geçiyorum.

Anlaşılması gereken şudur: Sorun çoktan hapishane sorunu olmaktan, Ö.O direnişçilerinin sorunu olmaktan çıkmıştır. Sınıfın ve halkın sorunudur. Enternasyonal proletaryanın sorunudur. Bir sınıfın, ülke halklarının, tüm devrimci hareketinin kaderinin belirlendiği, belirleneceği bir süreçtir. Bugünü ve geleceğimizi teslim alma, diz çöktürme saldırısıdır. İdeolojik, siyasal, örgütsel tasfiye saldırısıdır. Uluslararası boyutları (ABD, AB, BM vb.) açık ve net olan, somutlaşmış olan bir saldırıdır. Model Alman modelidir. F tipi mimari de, saldırı biçimi de Alman ve Amerikan emperyalizmin uygulamalarının sentezidir. "Kızıl ordu fraksiyonunu böyle tasfiye ettiler Alman'lar. Biz de böyle yapacağız" diyorlar. Yaptıkları, yapmak istedikleri bu kadar açık ve net.. Devrimi ve devrimci hareketi tasfiye etme. Bazı dostlar "hapishane merkezli düşündüğümü" sanabilirler hala.. Ama öyle olmadığını emperyalistlerin ve devletin uygulamalarına bakarak, katliamlarına ve hesaplarına bakarak bile anlayabilirler. Tabii anlayabilenler için!..

Peki bu imha ve tasfiye saldırısında başarılı oldular mı, olabilirler mi? Sorunun esası budur. Sorunun iki boyutu var. 19 Aralık katliamı ve direniş öncesi "**evet hepimizi katledebilir, hücrelere koyabilirler ama asla teslim alamazlar**" dedik. Öyle oldu. Onlarcamızı öldürdüler, yüzlercemiz yaralı, binlercemizi hücrelere koydular. Direniş kırılmadı yeni biçimlerde boyutlanarak devam etti.

Bugün ve yarın açısından, fiziki olarak devrimcilerin önemli bir kısmını öldürebilirler.. Yüzlerce direnişçinin onlarcasını daha öldürüp yüzlercesini sakat bırakabilirler. Sırada yeni ekiplerle yüzlerce direnişçi var. Onlarca da aynı biçimde mevsimler süren saldırılarla adım adım öldürülebilir, sakat-hafızasız bırakıp bu anlamda fiziki olarak imha ve tasfiye edebilirler. Bu mümkün. Ama hem politik olarak hem fiziki güç olarak bunu yapabilecek durumdalar..

Ancak bu devletin, emperyalizmin kazandığı, bizim ise kaybettiğimiz anlamına gelmez. **Fiziki olarak yok olmak her zaman yenilgi değildir.** En somut ve pratik örneği, Denizlerin idam edilerek imha edilmesi, Mahirlerin çatışmada katledilmesi, İbrahim'in işkencehanelerde yok edilmesidir. Askeri, fiziki anlamda her biri büyük ve tarihsel kayıplardır. Siyasal olarak da dönemseller olarak öyle... Ama öte yan-

dan haklılık, doğruluk, meşruluk vardır. Tarihsel başkaldırı ve direniş vardır. Diz çökmemek, boyun eğmemek vardır. Cesaret ve feda ruhu vardır. Asla teslim olmamak, son nefesinde bile devrime, halka, sosyalizme inanç vardır. Sevgi vardır. Enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarına mesajlar vardır. **İşte böyle tarihsel direnişler, kahramanlıklar, insanlığın yüreğinde ve beyninde sarsıntı yaratan, volkanlar patlatan direnişlerin sonunda tamamen imha olsa da güçler orada yenilgiden bahsedilmez, bahsedilmemelidir.** Elbette kayıp büyük, ağır ve acılar derindir... Ama bu büyük, ağır ve acı kayıpların toplumun ezilenlerin yüreğindeki, beynindeki etkisi de derin ve büyük olmaktadır. Tüm tarihsel süreçlere baktığımızda bunu görürüz. **O halde tarihimizi, insanlığın tarihini iyi incelemeli ve buradan öğrenip aynı geleneğe yürümeye devam etmelidir.** Biz bu tarihi, bu onuru, bu bayrağı bizden öncekilerden onurla aldık. Şimdi onurla devam ederken, zirvelere yürüyüp lekensiz biçimde yeni kuşaklara devretmek durumundayız. Biz yokken de bu yürüyüş vardı, biz olmasak ta devam edecektir yürüyüş. **Her birimiz bu coşkun ırmakta birer su damlasıyız.** Hepsini bu!.. Elbette tüm benliğimizle yaşamın coşkun ırmağında akmak isteriz.. Bu ayrı.. **Ama bize ölüm dayatmışlarsa ve öte yandan da onursuzluğu, teslimiyeti, ihaneti dayatmışlarsa elbette seve seve ölmesini biliriz.** İşte ölüyoruz. İkişer-üçer-beşer gelecek için. Halkımız, sınıfımızın tüm değerleri için. Yoldaşlarımız ve tüm sevdiğimiz için. Ve nihayetinde insanlığın kurtuluşu ve özgürlüğü için.

Bugün sorun artık tek tek insanların ölmesi ya da yaşaması sorunu değil. Keza sorun sadece F tipi hapishaneler sorunu değil. Buradan çoktan çıkmış durumda. İki sınıfın, iki iradenin, haklı ile haksızın aydınlık ve karanlığın çatışması. Yine dönemseller ve tarihsel bir hesaplaşma!.. Bu hesaplaşmada da diğer tüm hesaplaşmalar gibi kazanan biz olacağız. Daha bugünden insanlığın, ülke ve dünya halklarının beyninde ve yüreğinde sarsıntılar yaratan direnişimiz insanlığın vicdanında kazanılmıştır. Toprak sürülmüş, tohumlar atılmıştır toprağa. Her şehidimizin, güneşe uğurladığımız her gülün, her bakış, her onurlu yürüyüşte milyonlara yaşam hücresi bedenlerden toprağa ekildi. Tohumlar yeşerecek. Bereketli başaklarda, tohumculuklarda çiçeklere duracak ve meyvelerini verecektir. Bu doğanın da, toplumun yasaların da, sınıf savaşımının da ortak yasasıdır. Buna inanmalı, bu yolda yürümeliyiz diye düşünüyorum.

Kazım Gündoğan
F Tipi Tekirdağ Zindanı

Direnç Çiçekleri'nin sağlık durumları

Tam 7 aydır zindanlarda hücre hücre örülen direniş destanı yeni ölüm orucu ekipleriyle (ilk grup 11 Mayıs'ta başladı) devam ediyor. 22 ölüm orucu şehidi ve yüzlerce gaziyle sürdürülen direnişte ölüm oruççuları zindanlarda ve kaldırıldıkları hastanelerde hep aynı şiarı haykırıyor: "Yaşayarak ya da ölümlerimizle biz kazanacağız, halk kazanacak, devrim kazanacak"...

EDİRNE ZİNDANI

Hacı Demirkaya: Şeker almıyor, aşırı halsizlik, gözlerinde kayma var. Ayakta durmakta güçlük çekiyor.

Hüsnü Turan: Görüşe tekerlekli sandalyeyle getirildi. Ayakta duramıyor. 10 Mayıs'tan itibaren şeker ve tuz alamıyor, mide bulantısı var.

Yusuf Can: Kulaklarında çınlama var. Ayakta durmakta güçlük çekiyor, konuşurken az önce söylediği şeyleri unutuyor. Korsakoff belirtileri var.

İsmet Sınağ: Zorla müdahale edildi. Hafızasını %80 kaybetti. Tekrar hapishaneye götürüldü.

Erkan Erdem: Zorla müdahale edildi. Son iki yılını hatırlamıyor. Bir süre hastanede kaldıktan sonra tekrar hapishaneye götürüldü.

Hasan Pınar: Zorla müdahale edildi. Elleri ayakları kelepçeli bir şekilde tekrar hapishaneye götü-

rüldü.

Murat Acar: Zorla müdahale sonucu hafızasını kaybetti. Mide bulantısı var. El, yüz ve vücudunda şişme var. Yürümeye zorlanıyor. Dengesini sağlayamıyor.

Kadir Kaya: Görüşe tekerlekli sandalyeyle getirildi. Konuşmakta zorlanıyor. 65 kilodan 39 kiloya düştü.

KANDIRA ZİNDANI

Sait Oral Uyan: Görüşe çıkamıyor. Ayakta duramıyor. Çok yoğun boyun ağrıları var. Konuşmakta güçlük çekiyor.

Muharrem Horoz: Tansiyonu düşük. Vücudunda titreme var. Böbreklerde belinde ağrılar var. Ayakta durmakta güçlük çekiyor.

Yalçın Özbek: Zorla müdahale sonucu hafızasını kaybetti. Bilinci yerinde değil. Algılamada güçlük çekiyor.

Cengiz Karakuş: Bilinci açık. Unutkanlık var. Sıvı almakta zorlanıyor. Yürümeye güçlük çekiyor.

Selçuk Ulu: İzmit SSK Hastanesine kaldırılan Selçuk Ulu tekrar hapishaneye götürüldü.

Alişan Şanlı: Bilinci gidip geliyor. Gözleri bulanık görüyor. Algılamada güçlük çekiyor.

İZMİR YEŞİLYURT

DEVLET HASTANESİ

Mesut Avcı: Kas ağrıları, kalp çarpıntısı var. Sıvı alımında ve

hareket etmekte zorlanıyor.

Serhat Karadumanlı: Kas ağrıları var. Görmeye zorluk çekiyor. Sürekli yatmaktan yatak yaraları oluştu. Sıvı alımı düştü.

Yalçın Hafçı: Bilinci açık. Sıvı alımı az. Kas ağrıları var.

Ümit Kanlı: Kas ağrıları, görme bozukluğu var. Ağızda yaralar oluştu.

Sevgi Erdoğan: Sıvı almada zorlanıyor. Sırtında yaralar oluştu. Boyun ve ayakları tutmuyor. Kas ağrıları var, yataktan kalkamıyor. Ağızda yaralar oluştu.

Tamer Çadircı: Astım krizi geçirdi. Ağızdan ve burundan hava veriliyor. Kendine geldiğinde bunu reddediyor. Ağızda yaralar oluştu, kas ağrıları var. Bilinç kısa süreli gidip geliyor. 3 bardak sıvı alabiliyor. Tek kişilik hücrede tutuluyor.

Ayşe Eren: Makineye bağlı tutuluyor. Şuuru açık.

Berna Ünsal: Yoğun bakımda tutuluyor. Hafızası gidip geliyor.

İlhan Demirel: Sürekli kusma, eklem ve baş ağrıları var. Sıvı alımında zorlanıyor.

İZMİR DEVLET HASTANESİ

Sinan Ergin: Zorla müdahale edildi. Bilinci yerine geldiğinde serumu attı. Ailesinden aldığımız bilgiye göre "Kimse bana müdahale edemez" dediğinde jandarmaların kendisine "Herkes bıraktı senin de pilin bitti. Şimdi sıra

sende" şeklinde psikolojik baskılarına: "Ben tek kişide kalsam sürdüreceğim" diye cevap veriyor.

Ali Akyüz, Hüseyin Şahinol ve Nuri Aydın Küçük'e zorla müdahale edildi.

Ali Rıza Demir: Genel durumu kötü. Kanlı ishal oldu. Tuvalet ihtiyaçlarını karşılayamıyor.

Osman Osmanağaoğlu: Bilinci gidip geliyor. Genel durumu kötü.

Hüsiyen Şahinol: Bir haftadır bilinci kapalı. Bilinci kapalı iken serum takılıyor. Bilinci yerine geldiğinde serumu atıyor.

HASEKİ HASTANESİ

Sevgi Tağaç ve Gülperi Özen: Tedavi kabul etmedikleri halde hastanede tutuluyor. Tedavi kabul etmeleri yönünde sürekli baskı yapılıyor. Bilinçleri açık, ayakta durmakta güçlük çekiyorlar. Sevgi Tağaç'ta kas erimesi ve kemik erimesi var. Sol tarafından uyuşma var, görme bozukluğu var.

Fatma Öztutan, Düzgün Zengin, Durmuş Kurt, Özlem Eker: Zorla müdahale edildi.

Nurhak Talay: İzmit Devlet Hastanesi'nde zorla müdahale edildikten sonra Haseki Hastanesi'ne kaldırıldı. Şu anda yataktan kalkamıyor, konuşamıyor ağızda yaralar oluştu. Tuvalet ihtiyacını karşılayamıyor. Sonda takıldı.

KOLEKTİF

Ayhan Yalçın

Küçük "rahat"lıklar ve zavallı tatminler mi, büyük özgürlükler mi?

Aslında yaşamda çok tepki duyduğumuz, bütün suçu yükleyip rahatlamaya çalıştığımız her olguda kendi payımızın da az yada çok olduğu bir gerçekliktir.

Ama kendi payımızı görmeyip bütün gücümüzle karşı saldırıya geçip vicdan rahatlatmayı tercih ediyoruz. Ya da yanlışla boğuşmanın zorunlu kıldığı mücadeleden vazgeçip "rahat"ı tercih ediyoruz.

Bu sınıfsal ya da bireysel bazda yaşanan bir olgudur. Örneğin sömürücü egemenlere çok kızarız bu kadar sömürü olmaz ki diye-ki bu onların varlık koşuludur- Ama bu sömürüye karşı çık-

caz, azaltacak ya da onu alt edecek örgütlülükler yaratmayı ya da içinde yer almayı düşünmeyiz. Birde bunlarla uğraşıp var olan azıcık "rahatımı"da heba etmeye-yim diye düşünürüz.

Ya da eşimizin, ailemizin veya toplumun bizi ikinci sınıf görmesi edilgen konumda tutmasına müthiş tepki duyar ve bunun haksızlık olduğunu sürekli mırıldanırız. Ama etkin olabilmenin zorunlu ön koşulu olan emek verme riskini göze alma ve yanlışlarla boğuşmaya meyletmeyiz. Bunun için rahatımızdan vazgeçmeyiz. Ve dönüp kendimize sormayız: "ben mücadeleyi göze almadan bunlardan yakınmaya hakkım olabilir mi?" Ya da bir iki çaba gösterip sonra hemen pes etmeyle bir yere varılabilir mi? Hayır.

Bu yanlış düşünüş tarzı daha çok da kadınlarımızda mevcut oluyor. Tabi bu-

nu besleyen toplumsal sistemin varlığı ve meşru görülmesi bunun yaygın bir düşünce tarzı olmasında önünü açıyor.

Kadınlarımızın bir yandan küçük burjuva duyguları kabarıp kendi kimliğimle olmalıyım duygusuna kapılıp bunu yaşamak ister ama bir erkeğinde yaşamını yönlendirmesine karşı durmaz ya da durmak istemez. Karşı durmak aynı zamanda alternatifini üretmeyi de bu noktada çabayı zorunlu kılacağı için sadece söylenmekle yetinir. Oysa yaşamın dili şunu emreder.

Ev yaşamında söz sahibi olmak istiyorsan, yaşamın zorunlu kıldığı ihtiyaçları gidermede de emek vereceksin.

Çocuklar üzerinde etkin olmak istiyorsan, çocuğun her türlü maddi, manevi kültürel, teknik vb. vb. ihtiyaçlarına asgaride olsa cevap verecek donanıma sahip olmalısın.

Toplumda etkin olmak istiyorsan; sosyal bir varlık olmanın gerektirdiği davranış biçimini yaşamla bütünleştirmek zorundasın. Her sosyal ilişki sonuç-

ta bir emek, sabır ve sorumluluk demektir. Dost olmak, herhangi bir demokratik kurumda görev almak, toplumsal olaylara karşı duyarlı olup politik kimlikle hareket etmek toplumda etkin olmanın ön koşuludur. Bunlardan uzak durup sonrada niçin toplumda etkin olamıyorum diye yakınmanın öncada hüküm yoktur.

SİSTEMİN İÇSELLEŞTİRMEYE ÇALIŞTIĞI "RAHATINI BOZMA" CANAVARI

Sömürücü kapitalistler, ağalar, hep statükodan yanadır. "Böyle gelmiş böyle gider" derler, "dünyayı sen mi değiştireceksin?", "sorunlarla uğraşıp başını belaya sokma", "rahatını" bozma der ve bunların insanların ta içine işlemesine çaba sarfeder.

Mevcut sistemde her yenilik her değişiklik insanları ürkütür. Belirsizlik duygusu yarattığı için varolana sıkı sıkıya sarılmak isterler. Çünkü var olanın ne olduğunu az çok biliyor ama dielim, yeni bir eve taşınma ya da da-

ŞİŞLİ ETFAL HASTANESİ

Ümit Şahingöz ve Yıldız Gemicioğlu: Bilinçleri kapandığında zorla müdahale edildi.

Zeynep Arıkan: Bilinci açık. Mide krampı geçiriyor. Su ve şeker alımında zorlanıyor.

Gülay Kavak: Bilinci açık. Mide krampı geçirdi. İç organları iflas etmiş durumda.

BAYRAMPAŞA HASTANESİ

Nezahat Turan, Oya Acan, Melek Tukur: Tedaviyi reddettileri halde hastanede tutuluyorlar. Genel olarak ayakta durmakta ve konuşmakta güçlük çekiyorlar.

KARTAL HASTANESİ

Diren Kırkoç ve Hatice Köşker: Zorla müdahale edilmek üzere Bayrampaşa Hastanesi'nden Kartal Devlet Hastanesi'ne kaldırdılar.

GEBZE SSK

Suzan Baran: Zorla müdahale edildi. Hafıza kaybı var. Korsakoff tanısı konuldu.

Gönül Karagöz: Zorla müdahale sonucu 96 sonrasını hatırlamıyor.

Nil Pınar Arın, Hıdır Yeşil, Ayfer Açıl, Yedigir Bayar, Nebahat Polat, Şadımın Mutlu: Zorla müdahale edildi.

Hamit Vayıç: Zorla müdahale sonucu son on yılını hatırlamıyor.

Bedia Ergül: Zorla müdahale edildi. Korsakoff tanısı konuldu.

Serdar Kaygusuz: Tedaviyi reddettiği halde zorla hastanede

tutuluyor.

EDİRNE DEVLET HASTANESİ

Erdal Gökoğlu: Bilinci kapalı. Çocuksu davranışları var. Ailesini tanımıyor. Geçmişini ve bugününü hatırlamıyor. Sadece Uluçanlar Katliamını hatırlıyor. Hastanede ameliyat olacağını zannediyor.

Turan Çil: 12 Mayıs günü zorla müdahale için Edirne Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Ailesi hastanenin önünde beklemesine rağmen herhangi bir bilgi verilmiyor.

Nihat Göktaş: Bilinci açıkken zorla müdahale edildi.

Sadık Yılmaz: Zorla müdahale edildi. Refakatçi kabul edilmiyor. Durumu ağır. Önemli oranda hafıza ve bilinç kaybı var.

ANKARA VE NUMUNE HASTANELERİ

Mesut Deniz: Zorla müdahale edildi.

Küçük Hasan Çoban: Tedaviyi kabul etmediği halde hala hastanede tutuluyor. Sıvı alımı azaldığından ağzında yaralar oluştu.

Savaş Kör: Bilinci açık olduğu halde elleri ve ayaklarından zincirlenerek zorla müdahale edildi. Daha sonra serumu attı. Tedavi kabul etmiyor.

Atılcan Seday, Yılmaz Karakaş, Atilla Selçuk, Mehmet Şahin: Zorla müdahale edildi. Hafıza kaybı var. Korsakoff tanısı konuldu.

Eylem Yeşilbaş: Bilinci kapandıktan sonra müdahale edildi.

Şevki Çetinkaya: Kansere teşhisi konuldu.

İlhan Demirel: Konuşmada ve gözlerini açmada zorlanıyor, bilinci gidip geliyor.

Hatun An: Bilinci gidip geliyor, kusma var.

Sinan Gül: Bilinci kapalı.

Osman Ali Çöpel ve Hasan

Çepe: Bulanık ve çift görme, aşırı unutkanlık var. Bilinçleri açık.

Kendi ihtiyaçlarını gideremiyorlar. **Erol Altıokka ve Murat**

Çandar: Ara ara bulanık ve çift görüyorlar. Arada bir unutkanlık var. Bilinçleri açık.

Bülent Öner, Halil Tiryaki, İbrahim Bozay tedaviyi reddettileri halde hastanede tutuluyorlar. **İbrahim Bozay:** sol tarafı felç oldu.

Hakan Baran: Zorla müdahale edildi.

Başak Otlı, Asiye Güden ve Esmehan Ekinci Niğde Devlet Hastanesi'nden Ankara Numune Hastanesi'ne kaldırdılar.

Başak Otlı'ya bilinci kapandıca müdahale edildi. Kas erimesi var. 99'dan sonrasını hatırlamıyor. ÖO'da olduğunu hatırlamıyor.

Asiye Güden: Bilinci açık. Hareket etmekte zorlanıyor. Görme bozukluğu var. 10 metreden ötesini göremiyor. Ailesinden alınan bilgiye göre; duvara tutunarak yürürken askerler tarafından cinsel tacize uğradı.

Esmâ Aslanboğan: Su alamıyor, ağzında yaralar oluştu.

Yeliz Türkmen ve Fatma Akalın: zorla müdahale edildi. Bilinçleri Kapalı. 17 Mayıs'ta Niğde Devlet Hastanesi'nden Ankara Numune Hastanesi'ne sevk edildiler.

Özgü Orak: Tedaviyi kabul etmediği için ailesiyle görüştürmüyor.

Ali Koç: Yüz, el ve ayaklarında şişlikler var.

Ali Ekber Doğan: Bilinci açık. Sağ ayağında şişlikler var.

KARTAL DEVLET HASTANESİ

Diren Kırkoç, Hatice Köşker durumları ağırlaştığından Bayrampaşa Hastanesi'nden Kartal Devlet Hastanesi'ne götürüldü. Hatice Köşker'in bilinci kapanınca müdahale edildi.

UŞAK HAPİSHANESİ

Makbule Akdeniz, Nuray Özçelik ve İnyet Kandemir: Algılamada ve konuşmada güçlük çekiyorlar. Hapishane idaresi tarafından revire kaldırılacakları söylendi.

Nergis İnci: Saldırı sonucu nefes almada zorlanıyor. Aşırı kilo kaybı var. Revire kaldırıldı. Zorla müdahale edildi.

KONYA HAPİSHANESİ

Tunal Günel, Mustafa Altan, Haydar Özbilgin, Alhas Doğan, Serkan Ağgündüz, Abbas Karaman, Deniz Bakır çok zor yürüyorlar unutkanlık var. Bilinçleri gidip geliyor.

ha farklı iş bulmak ya da yeni insanlarla tanışmak, başka bir il'e yerleşmek insanlara zor gelir. "Ya daha kötü bir şeyle karşılaşsam" duygusu insanın elini ayağını bağlar ve insanı kendi içine hapseder. İşte yaşamın bireyde hücreleştirilmesinin bir anlamı budur.

İnsanlar yıllarca aynı güzergahtan aynı işyerine gider gelir. Bir gün merak etmez hele birde şu yolu deneyeyim belki daha uygundur demez. Bu tek düzelik, farklı olan her şeye duyulan tedirginlik, kişiyi edilgen ve kendi içine kapalı hale getirir. Her yeni şeyden ürker. Buda tam da sistemin istediği kişilik türüdür. Bu tür kişiliklerin varlığı egemenlerin cirit atacağı bir ortam yaratır. Ve her türlü yağma talan ve demagogilerini yaşama geçirecekleri bir ortam bulmuş olurlar. Yani onlar için bu durum diken-siz gül bahçesidir.

Ne zamanki insanlar dünyada ne olup bitiyor diye düşünmeye başlayıp varolanın daha doğrusu hapsedilmişliğin dışına çıkıp bir şeyleri kavramaya

başladığında onlar için tehlike çanları çalmaya başlar. Ve ne edip edip "yılanın başı küçükken ezilmelidir" deyip meyveye durmadan tomurcukken koparmaya çalışırlar. Her türlü fiziksel ve psikolojik terör estirerek kişilerin hücrelerinden başını çıkarıp dünyayı görmesini, diğer insanlarla birlikte bir güç oluşturmalarını engellemeye çalışırlar.

Köleliğin bir başka adı olan "rahat"ın bozulmasını göze almadan özgürlüğe asla adım atamayız. Özgürlüğün tadına vardıkça yeni ufuklara açıldıkça, yalan ve demagogilere karşı kaya gibi dimdik durdukça ve insan olmanın hazına vardıkça o "rahat" dediğimiz şeyin ne yaman bir kölelik zinciri olduğunu görürüz.

Bizi yeni olandan, aydınlık olandan, gerçekçi olandan, etkin olandan uzaklaştıran tembelliğin ve bencilliğin izdüşümü olan "rahat"a hayır dedikçe özgürleşiriz. Her mutluluğun da bir diyeti olduğundan özgürleşme yolunda gelen sıkıntılara başımız gözümüz üstüne de-

melimiz. Bilmelidir kazandıklarımız kaybettığımız küçük rahatlarımızdan çok daha fazladır. Eğer böyle olmasaydı insanlık tarih boyunca mücadelede bu kadar ısrarlı olabilir miydi? Hayır.

Küçük ya da zavallı tatminlere gelince;

Marks der ki "insanız insani olan hiçbirşey bize yabancı değil" yaşamak istediğimiz elbette ki bir dizi duygu ve tatmin noktası olabilir. Bu güzel bir yemekten tutalım, güzel bir giyim, güzel bir tatil iyi koşullarda barınma ya da çok daha yoğun hissedilen insani bir ihtiyaç olan cinsellik.

Tüm bunları iki şekilde yaşamak mümkündür. **Birincisi:** Koşullarımız ölçüsünde ve proleter kültürümüze leke sürmeden.

İkincisi: Bencil, hayvani ve dizginlenemez bir içgüdüyle ne pahasına olursa olsun. Bencil, bireyci ve yıkıcı bir tarzda, "yaşamakta" mümkün.

İkinci noktada yaşadığımız tatmin noktaları elbetteki kaybettığımız onur

ve özgürlük düşümüzle karşılaştırdığımızda küçük ve zavallı duygular oluyor. Akli başında hiçbir insanda böyle bir duruma düşmemeye özen gösterir. Ama doğaldır ki böylesi bir duruma düşmek ne tür gerekçeye dayanırsa dayansın (ki mutlaka bir maddi zeminde vardır) özünde aklın yerine kör duyguların hakim olmasıdır. **Bu gerçeği kabul etmediğimizde** de yaşamda yeniden yeniden bu kör duyguların esiri olmaktan kurtulamayız. Sonuçta da insanlıktan çıkıp insan müsveddeleri olmamız için bir neden kalmaz.

Mutluluk; insan kimliğinde yaşamakta ısrarla erişeceğimiz bir duygudur.

Yozlaşmayı değil, onurlu olmayı yeğ tutalım. Mutsuz olmayı değil mutluluğu tercih edelim.

Zira dünyaya ikinci bir kez daha gelme şansımız yoktur.

Geçen zamanı geriye getirmeyi de bilim henüz çözemedi. (!!!)

Şeker pancarı üreticisi kan ağlıyor

Malatya: Tahıl ambarı, tarım ülkesi diye bilinen Türkiye toprakları; IMF patentli devlet eliyle çıkartılan yasalarla talan ediliyor. Devletin, emperyalistlerin isteği üzerine yeniden yapılandırılmasının önemli bir ayağı olan tarım şeker yasasıyla ilgili Şeker Fabrikası Mukamet İşçileri Derneği Elazığ Şubesi basın sözcüsü **Nafiz Koca** ve Elazığ **pancar üreticilerinin** düşüncelerini almak amacıyla kendileriyle bir röportaj yapmayı uygun gördük. Yaşanan sürecin sıcaklığı nedeniyle önemli gördüğümüz bu röportajı siz okurlarımıza sunuyoruz.

İK: Çıkan şeker yasasıyla devletin amaçladığı sizce nedir. Üreticileri nasıl etkileyecek?

Nafiz Koca: Hükümetin içerde çıkarmak istediği yasalar dışardan ithal edilmiştir. Dışarının Türkiye'ye bakış açısı malum. Zaten Kemal Derviş Amerika'nın baskıları ve IMF direktifiyle Türkiye'ye getirilmiştir. Bunun da karşılığı lehimize olmayan 15 yasadır. Tütün yasası, şeker yasası bankalar, Telekom vb. yasalar. Biz özellikle şeker fabrikasında çalıştığımız için bu sektörle daha yakından ilgileniyoruz. Yasaların getirisini götürüsünü kamuoyu oluşturmaya çalışarak yasa çıkmadan önce bir şeyler yapmaya çalıştık. Bir sonuç alamadık. Almamız için de çiftçilerimizin, halkımızın bilinçlenmesi lazım. Bir çatı altında toplanması lazım.

Yani örgütlenmeleri gerekir.

Şeker yasasıyla Amerika istedi diye hem tarım sektörünü ve bağlı olarak da hayvancılık sektörünü bitirmeye çalışıyor. Okullarda bize ülkenin gelir kaynakları tarım ve hayvancılık diye gösteriliyordu. Bunlar da gittimi elimizde hiçbir şey kalmıyor. Şekerde ve tütünde amaçlanan

da bu aslında. Bu yasa 96 yılından beri konuşuluyordu. Şimdi daha bir ivme kazandı.

IMF'nin amacı malum. Amerika'nın Calgır denilen firmasını yani tatlandırıcı sektörünü oluşturan şirketin Türkiye piyasasında tekel olmasını sağlamaktır.

Türkiye'deki pancar sektörünü öldürmek için calgır firması geçen yıllarda da geldi, ülkenin coğrafyası üzerinde araziler aldı ve hatta İzmit tarafında fabrikalarını da kurmuşlardı, halkın tepkileri sonucu. Danıştayın yıkılmasını istemesine rağmen bugünkü hükümet fabrikasının işletilmesi için karar çıkardı. Bu tatlandırıcı da mısır unu ve haşhaşdan oluşuyor. Yani dünyada tatlandırıcı tekeli ülke yerleştirdiler.

Önce kota uygulamasını getirmişlerdi. Şimdi de bu yasanın çıkmasıyla herşey Cargır firmasına yönlendi. Bu durum daha önce de süt fabrikalarında yaşanmıştı.

Bu yasayla tütün ve pancar üreticilerine sübvansiyon verilmeyecek. Verilmeyince de çiftçi (zaten kota mağduru) pancar ekmeyecek, ekmeyince de fabrikalara kimse talip olmayacak. Ve diğer taraftan tatlandırıcılar ve ithal şekerler gelecek.

Üç ay kadar önce Radikal gazetesinde bir başlık atmışlardı. "Yerli üreticileri ithal ucuz tatlandırıcıya köle edeceğiz" gibi bir şeydi. Amaç buydu. Bunu da becerdiler. Buna bağlı olarak küsbe ve melas üretimi de olmayacak ve otomatikmen hayvancılık sektörü de bitmiş olacak.

İK: Üretici, yasa çıkmadan önce hangi sorunları daha yoğunca yaşamaktaydı?

NK: Üreticilerin bir sıkıntısı vardı. Kota uygulanıyordu. Bu konuda üretici müzdarıptı. Şeker yasası da

Elazığ Yünlüce Köyünden Sultan Abla

bambaşka oldu. Yani ölüyü gösterdiler, hastalığa razı ettiler. Üretici kotayı arar oldu. Üretici işçilerde olduğu gibi bir kıvılcım bekliyor. Onu bilinçlendirecek bir oluşumu bekliyor.

İK: Yasaya ilişkin üreticinin yapacakları nelerdir sizce?

NK: Yasa çıktı, üreticinin yasayı anayasa mahkemesine verebilmesi için 25 gün gibi bir süre kaldı. Onu da ancak çiftçi ve üretici yasadan dolayı mağdur edildik diye yerel mahkemede dava açıp hakimden kanaatini alıp anayasa mahkemesine göndererek yapabilir.

En büyük sıkıntımız sendikalarından geldi. Biz en tabi hakkımızı dahi mahkeme kararlarıyla aldık.

Tabi özelleştirme geldiğinde hükümetin yapacağı iş öncelikle sendikaları susturmaktır. Onun içinde, sizde şirketlere talip olabilirsiniz sözleşine inanan sendikamız; özelleştirme çalışmalarında rol aldı. Olayın vehametinden dolayı sendikaya karşı özelleştirme mücadelesine girdik ve bizde onlardan nasibimizi aldık. Çiftçiye sendika da sahip çıkmadı.

üreticisinin sorunlarını anlatacağı, ancak çözüm olamayacağı duygusuna rağmen misafir perverliğinden, paylaşımından birşey kaybetmediği, örgütlenmeye ihtiyaçları olduğunu ifade etmeleri, aslında tüm ezilen kesimlerin en güzel özellikleri. Hatta belediye işçisi Nusret abinin; size doğruları anlatırım ama yazamazsınız çünkü sizi kapatırlar demesi, doğruyu söyleyenin bedel ödemesi gerektiğini ve insanların devletin zulmünden haberleri olduğunu göstermekte. 13 aydır belediyeden maaşını alamayan Nusret abi ile pancar parasını alamayan Ahmet Amca'yı sokan yılan aynı yılan. Onun için yılanı yok etmek istiyorsak ve ekmeğimizin, aşımızın zehirlenmesini istemiyorsak, emeklerimize sahip çıkmaktan ve örgütlenmekten başka seçeneğimiz yok. Bu doğrultuda pancar üretiminde yaşadıkları sorunları, şeker yasasıyla ilgili Yünlüce köylüsünden düşüncelerini aldık.

ACIMIZDAN ÖLÜYORUZ. NE BUĞDAYIMIZ NE DE PANCARIMIZ PARA ETMİYOR!

Ahmet Amca hem pancar üreticisi ve hem de köylerine bir km uzaklıkta bulunan Elazığ şeker fabrikasında mevsimlik işçi olarak çalışıyor ve bakın neler söylüyor.

İK: Ahmet amca, Pancar üretiminin zorluklarını pazarlama sorunumuzu ve şeker yasasıyla özelleştirilmek istenen şeker fabrikalarıyla ilgili düşüncelerinizi anlatır mısınız?

Ahmet Akkuş: Bilmem, bir kota koymuş ne bize pancar ektiriyor ne de pancarımız alıyor. Neymiş 50 tonun üstünde yatırma, 50 tonun üzerinde olursa almam ama benim ektiğim bu sene 100 ton olacak, 50 den fazlasını ne yapacağım, dökecek miyim. Benim paramı ikiye bölmüş

Yünlüce Köyü pancar üreticisi Fethi Erdem

Pancar üreticisi Ahmet Akkuş

BİR DOKUN BİN AH İŞİT

Pancar üreticileri çıkan şeker yasasıyla tarım alanından silinmek istenmekte. Bu yasaların en çok vurduğu, zammın zulmün en çok ezdiği kesimlerden biri de köylülüktür. İşte bunlardan Elazığ merkeze balı Yünlüce köylü pancar üreticisi de nasibini alıyor. İl merkezine 18 km uzaklıkta olan köy yaklaşık 150 hane olup halkın %90'ı pancar üretimi yapmakta. Hiç bir siyasi partiye güvenleri kalmayan Yünlüce

yarısını vermiyor. Ne zaman alacağız bilmiyorum. Enflasyon diye bir şey getirdiler. Eziliyoruz iyice. Kemal Derviş'i mervişi hepsi boş onlar, birşey yapacağına inanmıyorum. Ha bire bizi ezip gidecekler işte. Her şeyimizi elimizden almışlar. Acımızdan ölüyoruz. Ne buğdayımız para ediyor ne pancarımız ne de çalışma koşulumuz var. Halka ne yapacağımızı şaşırttılar.

İK: Doğanşehir'deki pancar üreticileri paralarının hepsini almak için teklif edileni almadı ve eylem yaptılar. Elazığ pancar üreticileri olarak siz neler düşünüyorsunuz?

AA: Onlar doğru yapmışlar. Bizde birlik yok beraberlik olsa bizde hakkımızı alırız. Burada kooperatifimiz vardı o da kapandı. Yani kızım doğunun insanı birlik sağlayamazsa ezilmeye devam eder.

İK: Siz aynı zamanda da şeker fabrikasında çalışıyorsunuz. Yaşadığımız koşulları ve yasayla özelleştirilmek istenen fabrikalar hakkında neler söylemek istiyorsunuz?

AA: 3 ay kadar bir işçiliğim var benim. Orada da ezilen biziz. Kadrolar yatıyor. Bizde kadro istiyoruz. Özelleştireceklermiş! Bizi neydecekler biz başka yerle gitmek istemiyoruz. Madem öyle biz bu ülkenin insanıyız. Derviş gelmiş dolar alacakmış, borçlanacakmış kim ödeyecek. Yine biz mi ödeyeceğiz. Yeter milletin sırtından insanlar artık.

EKEMİYORUZ SATAMIYORUZ, PARAMIZI ALAMIYORUZ

İK: Yeni çıkarılan şeker yasasıyla ve önceden uygulanan kota uygulaması ile ilgili neler söylemek istersiniz?

Ahmet Erdem: Herşeyden önce kota uygulaması çiftçileri perişan etti. Diyelim ki 80 ton kotası var; 50 dönüm yeri olan köylü ektiğinde 300 ton pancarı çıkar, gerisi ne yapacak? 80 tonun dışındakini yatıramıyor, yatırınca da bir ceza ödemeye mecbur oluyor.

Çiftçi vermiş olduğu pancarın parasının dahi alamamış taksitle veriyor. Ekemiyorsunuz satamıyorsunuz, paranızı alamıyorsunuz. Üreticiyi zora soktular iyice

İK: Böylesi bir sistemde pancar üreticilerine devletin bakışına ve özelleştirmeyle ilişkin neler söylemek istersiniz?

AE: Bu sistem benim görüşümce ekmeğin, üretmeğin diyor. Zaten geçenlerde şeker fabrikasından gelen bir yetkili konuşma yaptı. Biz şeker ithal yaparak daha ucuza mal ediyoruz şeklinde konuştu. Bu ne demek. Açıkça ekmeğin diyor. Sonra da ko-

taşı her yıl düşürüyor.

Başka bir üretici: Biz özelleştirmeyi hiç istemiyoruz. Özelleştirme bizim hakkımızda iyi olmaz. Zaten şeker fabrikası doğu illerinde olmak şartıyla; Erzincan, Bingöl, Malatya, Muş daha bir sürü bunları niye özelleştirecekler. Fakir fuk'ara iyi kötü barınıyordu. Yarın özelleşti mi ben senin pancarını almıyorum dese ben ne yapacağım. Bu yüzden biz özelleştirmeyi istemiyoruz.

AE: Aslında işçinin sahibi yok. Yani örgütlenme yok. Bugün bizim Panko birliğe bağlıyız. Kooperatifimiz vardı o da ilgilenmedi. 33-34 bin lira pancar taban fiyatı 31 bin liradan biz pancar parası aldık. O da tamamı bile değil.

İK: Örgütlenmek gerektiğini söylediniz, biraz açar mısınız?

AE: Tabii örgütlenmek gerekiyor. Ben diyorum ki çiftçilerde örgütlenme yok. Kişilerin sokaklara tek başına çıkması ayrı olur, ama bir örgüt şeklinde çıkarsın daha iyi olur. Yapmıyorlar, bir önder yok. Çiftçiyi perişan ettiler. Bu enflasyonla bin iki bin borcu olanın borcu 10 bin oldu. Pancar parasıyla ödeyeceğini söylemiş, alamadığı için borcunu ödeyemiyor. Hacizler geliyor. Tarım krediden alınan paralar ödenemiyor. Köyün çoğu hacizli, kooperatiften aldığı gübrenin mazotun parasını ödeyemiyor. Sonra da haciz geliyor ve hapis yatıyor.

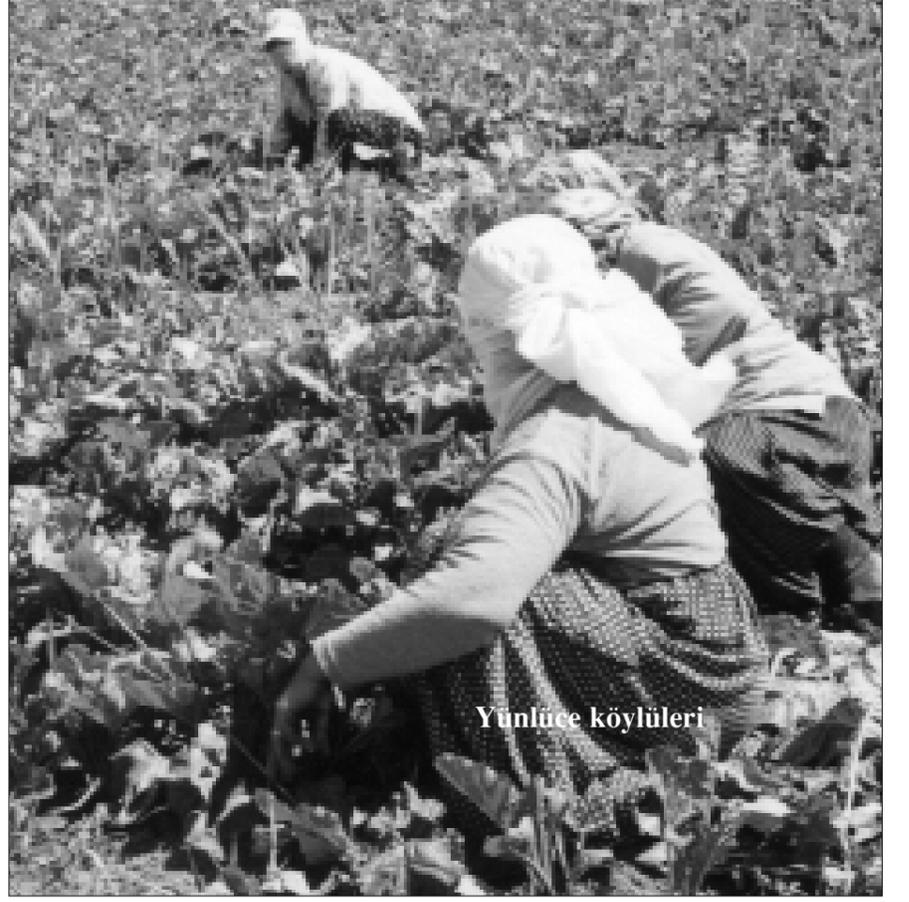
TARIM BAKANI YAPAMIYOR, AMERİKA YAPSIN

Uzun yıllar kooperatif başkanlığı yapan pancar üreticisi **Fethi Amcanın** yasallaşan maddelere ilişkin düşüncelerini aldık.

Fethi Erdem: Pancar olmasa işçide battı, çiftçide. Geçen sene 6 Nitrat bir torba gübreyi 3 liraya aldık. Bu sene 10,5 lira. Bire kaç geldiğini ben bilmiyorum. Siz hesaplayın artık. 6 liraya aldığımız gübre bu sene 15-16 milyon lira. Buğday taban fiyatını da tarım bakanı yapmıyor, Amerika yapsın. Birde Derviş gelmiş yani kurtaracakmış. Aman elinde ne var ki Amerika ne dedi onu yapacak. Yani paramızı ne zaman alacağız onu bilmiyoruz. Borçlular para isteyince ben yarısını aldım size de yarısını veririm dedim.

Yani köylünün durumu perişan. Geçen sene buğdayı verdim 85 liraya, kepeği aldım 105 liraya (buğdayın kabuğunu). Bu ne biçim bir zamdır ki iki katı oluyor.

Partiye hükümete atmak için değil ne zaman Ecevit başa gelmişse bir dert çekmişik. 74-75'te geldiği zaman mazot bulamadık. Bahçeli'de Mesut'ta onun çocuğu. O(ne dedi

Yünlüce köylüleri

onu imzalıyorlar, yani biz buğday çorbası yeriz kepek ekmeği yeriz. Hükümet bize bir şey vermesin bizde ona vermeyek. Bu sene ofisi kaldıracaklar. Buğdayda para etmeyecek. 5 milyona aldığım yemin (hayvan yemi) torbasını 7 milyon 500 binden ödedim. Geçen sene Eylül ayında pancar yatırmışım. Bugün Mayıs'ın yedisinde para vermişler. Devletin parası bize faizli ama bizimki giderek değer kaybediyor. Faizi bile yok.

Bize bir kredi kartı vermişler. Bir aylık onla alıyorum. Ondan bundan borç edip ödüyor, diğer ay yine alıyorum. Artık çiftçi tarlalarını sürmeyecek. Çünkü bir depo 80 litre mazot alıyor, kilosu 750-800 mine çıkmış hesap edin artık siz. Köylü masrafını çıkaramıyor. Derviş nasıl kurtaracak. Duyduğumuza göre babası Arnavut, hanımı Almanmış, bundan 20 sene önce Ecevit'in damışmanymış. Ecevit getirmiş başına bir horoz.

BİZ OLMAZSAK DEVLET HİÇ OLMAZ

Yaşamın yükünü iki kez omuzlayan Anadolunun çalışkan yiğit ve cefakar kadınlarından pancar üreticisi Sultan ablaya çalışma koşullarını ve alamadıkları pancar parasıyla ilgili düşüncelerini sorduk.

Sultan Abla: Sizde görüyorsunuz güneşin altında sıcakta nasıl çalıştığımız baharın başında başlayıp kış gelene kadar çalışıyoruz ama hiç bir şey görmüyoruz. Rençber ölmüş demek. Bir kış boyu da bekliyoruz ki para gele, pancardan buğdaydan. Tabii anlamıyorlar ki devletin yeri

rahat. Geçen sene ektik; hem kooperatife borcumuz vardı hem de köylüye ödemek içinde ektik. Bekledik ki pancar parası gelsin diye gelmiyor. Borç ödemek için faizli para çekiyoruz. Devlet aldığı zaman fazlasını alıyor ama vermiyor. Yağmurun altında çalışıyoruz ki bir lokma ekmek için ama onu bile vermiyorlar. Baştakilerin hepsi suçlu, rahatlığı olan kalkmak istemiyor. Bir çocuğumuz hasta oluyor gidemiyoruz ki ilaç almaya, Ne bir sigortamız ne bir garantimiz var. Hastaneye götürdük ama çıkamıyoruz. Paramız yok. Biz çalışıyok ortaya getiriyok, biz olmasak devlet hiç olmaz. Biz olmayınca devlet olamaz. Doğudakinin halini bilen yok. Belki benim durumum daha doğudakinden iyidir.

Türkiye ölmüş, ekmek parası peşinde koşan ağlayan kendini öldüren, sonu yok bunun.

Devlete gelince, borç almış değil mi? Alıyor ama bunu ödeyebilecek mi? Fakir fukaradan çıkıyor. Türkiye kalkınıyormuş, neresi hani ölmüş. Çiftçiyi, bizi öldürmüşler birde kalkınıyormuşuz. Hasta çocuğum ameliyat olması gerekiyor ama pancarın parasını alamadığımız için olmadı. Biz devletin parasını bekletseydik çekseydik bankalardan bizden bin mislini alırdı. Ama onlar ne yapıyor. Bekliyoruz ve vermiyorlar.

Bir birimize sahip çıkmalıyız yoksa açlıktan öleceğiz. Bakın gavurlar nasıl birbirine sahip çıkıyorlar.

Sultan ablaya ve Yünlüce üreticisine teşekkür ediyorum. Duygu ve düşüncelerini paylaştıkları için.

Direnç çiçeklerinin insanlık yürüyüşü boyutlanarak sürüyor

İnsanlık tarihinin belki de en destansı, en şanlı yürüyüşü sürüyor TC zindanlarında. Yedi ayı aşan görkemli direniş yeni Ölüm Orucu müfrezelerinin devreye sokulmasıyla daha üst boyuta sıçradı. 11 Mayıs'ta TKP/ML, DHKP-C,

TKP(ML), TKİP, MLKP, TKİB, THKP-C/ MLSPB ve TKEP-L davalarından tutsaklar yeni Ölüm Orucu ekipleri çıkarttılar. PKK tutsakları ise Süresiz Açlık Grevi'ndeler. Emekçi halkımızın omuzlarına yüklenmek istenen IMF patentli programları hayata geçirmenin yolunun zindanlardaki halkın devrimci-komünist öncülerinin teslim alınmasından geçeceğinin farkında olan IMF uşakları ve vatan hainlerinin

kapsamlı saldırılarına bedenlerini ateş topuna çevirerek yanıt veren direnç çiçeklerinin onurlu mücadelesine dışardan verilecek her türlü destek yakıcılığına daha da hissettirmektedir. İnsanlığın boynuna geçirilmek istenen yağlı urganı kesip atmak için, karartılmak istenen geleceğimizi aydınlatmak amacıyla hücre hücre örülen bu direniş kervanında yerimizi alalım. Unutmayalım ki bu imha ve yoketme saldırısı ancak dışarının vereceği aktif destekle püskürtülebilir. İçeride yakılan direniş meşalesine dışarıdan ses olmak geçtiğimiz tarihsel süreç açısından elzem olduğu gibi geçmekte olduğumuz insanlık sınavından alınımızın aklıyla çıkmamızın da bir denek taşıdır. Bu sese kulak verelim ve içerde dışarda hücreleri parçalayalım. Bu doğrultuda hareket eden tutsak yakınları ve duyarlı insanlarımız yaptıkları eylemliliklerle, direnç çiçeklerinin yanlarında olduklarını alanlarda haykırarak sürdürüyorlar.

Anneler gününde Ölüm Orucuna destek

İstanbul: F tipi zindanlarda sürdürülen ölüm orucu direnişinin 200'lü günleri geçmesine rağmen devletin tutsaklarla diyaloga girmemesi ve katliamcı sessizliğiyle tutsakların öldürülmesine devam edilmesi üzerine, ÖO direnişinin 206. gününde 13 Mayıs Pazar günü İstanbul Adliyesi'nde kitlesel bir eylemle Adalet Bakanı H. Sami Türk hakkında "Ölüme sebebiyet ver-

mekten" dolayı suç duyurusunda bulunuldu.

Yapılan suç duyurusunda **İHD İstanbul Şubesi, ÇHD, KESK, İstanbul Şubeler Platformu, TMMOB, Limter-İş, Deri-İş, Belediye-İş Beyoğlu şubeleri, Disk Basın-İş, Halkevleri, TU-YAB, TAYAD, TU-**

AD, ÖDP, MAĞ-DER, Dayanışma Evleri, Tunceli Kültür ve Dayanışma Derneği, SİP, EMEP, HADEP ve devrimci demokrat insanlar katıldı. Beyazıt Meydanı ve Beyazıt otobüs durağında toplanan 1000'in üstündeki kitlenin yürütmesine izin verilmemesi üzerine, oturma eylemiyle polis tutumu protesto edildi.

Yapılan görüşmeler sonucunda adliyeye yürünerek gidilmesine izin verilmeyince dağınık şekillerde gidildi.

Beyazıt Meydanı'nda topla-

nan bir grubun pankart açıp slogan atarak adliyeye yürümeye başlamasıyla polis kitleye saldırdı. Saldırıda 10'a yakın, insan gözüne alınırken tutsak yakını anaların polisler tarafından tokatlandığı da görüldü.

İstanbul Adliyesi önünde tekrar toplanan kitle "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "Yaşasın ölüm orucu direnişimiz", Biji Berxedara zindana" vb. sloganları atarak oturma eylemiyle savcılığa yapılan suç duyurusuna destek olundu. Yapılan suç duyurusundan sonra adliye önünde **ÇHD İstanbul Şube Başkanı Several Demir** bir basın açıklaması yaptı. Several Demir; Bugünün anneler günü olduğunu, annelere bugün çiçek yerine çocuklarının cansız bedenleri sunulacağını, Adalet Bakanı'nın vicdanına seslenmenin artık yararsız olduğunu, çağrılarının tüm analara analara olduğunu söyleyerek vicdanı sağır evlatlar yetiştirmemelerini" istedi. Tutsak anaları adına Güzel Ana'da bir konuşma yaptı. Eylem sloganlar, zılgıtlar ve alkışlarla bitti.

"Artık söz bitti"

İstanbul: İHD'li kadınlar, **Feminist Kadın Çevresi**, 8 Mart Kadın Platformu, **Üniversiteli Feminist Grup**, Kadın İnisiyatifleri, **ÖDP'li Kadınlar**, Jiyan Kürt Kadın Evi, **Yeni Demokrat Kadın**, Dicle Kadın Kültür Merkezi, Halkevlerinden Kadınlar, İstanbul Feminist İnisiyatifi, **Emekçi Kadınlar Birliği**, **Özgür Kadın Dergisi**, **HADEP'li Kadınlar** ve **Mağ-Der'li kadınlar** Ölüm Orucu Direnişinin 205. gününde 12 Mayıs'ta Galatasaray

Postanesi'nden "Artık söz bitti" diyerek Ölüm

Orucunda bulunan kadın tutsaklara mektup gönderdiler. Ağızlarını silap bantlarla kapatan kadınlar 5 dakika oturma eylemi yaptıktan sonra alkış ve zılgıtlarla dağıldılar.

Yaşayan ölümler olmayacağız

İzmir: Hücre Karşıtı Platform tarafından 18 Mayıs 2001 tarihinde İzmir Yeşilyurt Devlet hastanesinin polikliniğinde saat 12:45'de bir basın açıklaması yapıldı.

Basın metninin HKP adına **Alp Ayan** okudu. Hapishanelerdeki tutsaklara uygulanan insanlık onuruna ters bazı uygulamaların hastanelerde de yaşandığına dikkat çeken Ayan, "zorla beslemeler, bilinci kapalı mahkumları ellerinden ayaklarından yataklara zincirlemeler; sistemin "yaşayan ölümler" yaratmak için bulduğu insanlık dışı uygulamalardır" şeklinde konuştu. Ayan daha sonra İzmir Hücre Karşıtı Platform adına tutsakları ziyarete geldiklerini ama görüşe izin verilmediğini belirterek her tutsağın ailesine bir karanfil vererek bunların tutsaklara verilmesini ve selamlarının iletilmesini istedi. Metnin sonunda kitle "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "**Zorla besleme işkencedir**", "Hücre ölümdür istemiyoruz" sloganlarını attıktan sonra alkış ve zılgıtlar eşliğinde dağıldı.

Dünyanın dört bir köşesinde kaybedilenlerin çığılığı yükseliyor

Ülkeler farklı olsa da acılar, umutlar hep aynı olur ezilenlerin yüreklerinde. Birisi Arjantin'de, birisi Peru'da, diğeri Şili'de, Kolombiya'da, Türkiye'de gözaltında kaybedilen evlatlarını, yakınlarını arar sokak sokak. Bir yanı artık onu göremeyeceğini anlatmaya çalışsa da kendine, yüreği hep "bir gün çıkıp gelecek" umdu ile atar "çiçek bırakacak bir mezarının da hi olmaması" diyor en büyük acısı sorulan bir ana. Kimi zaman bir ağaç oluyorum evladı kayıplar ormanında. Kimi zaman saldırılarla Galatasaray'a bırakılan bir karanfil. Kaybedenler de aynıydı her yerde. Aynı azgınlıkta saldırıyorlardı kayıp ailelerine. Arjantin'de "Perşembe delisi", Türkiye'de "Galatasaray'daki 3-5 çapulcular" diyorlardı. Türkiye'de ilk 1920'lerde Mustafa Suphi'lerle başlayan gözaltında kayıplar olgusu her geçen yıl sayısını arttırarak devam etti. 1991 yılında 4; 1992 yılında 8; 1993 yılında 36; 1994 yılında 229; 1995 yılında 121; 1996 yılında 68; 1997 yılında 45; 1998 yılında 9 kişi gözaltında kaybedildi. Yıdan yıla kayıplara yenileri eklenirken onların yolunu gözleyen yakınlarının umutla-

rı da sararıp soluyordu. Sadece Türkiye'de değil dünyada da gözaltında kayıpların sayısı giderek artıyordu. Aynı yıllarda 1996'da Guatemala'da,

Ocak'ın kaybedilmesi ile iyice sistemleşen kayıplara karşı ilk Cumartesi eylemi 27 Mayıs 1995 tarihinde Galatasaray Lisesi önünde yapıldı. '98 yılına kadar giderek artan bir kitle-

1972'de Brezilya'da; Uruguay'da; 1973'te Şili'de; 1976'da Arjantin'de; 1985'te El Salvador'da kayıplar sistemli bir şekilde artmıştır. Türkiye'de özellikle 12 Mart 1972 Muhtırası ve 12 Eylül 1980 AFC'si sonrası birçok devrimci gözaltında kaybedilmiştir. Hasan Gülünay ve Hasan

devletin saldırılarının altında devam ettirildi. Gözaltılıların, tacizlerin, saldırıların üstüne ailelere birde polise mukavemetten, toplantı ve gösteri yürüyüşleri yasasına muhalefetten ve okuma yazmaları olmayanlara bile duvarlara illegal sloganlar yazmaktan davalar açıldı.

Tarihi çok eskilere dayanan gözaltında kayıpların en sonucusu da geçtiğimiz aylarda Silopi'de yaşandı. HADEP Silopi İlçe Yöneticileri olan Serdar Tanış ve Ebubekir Deniz gözaltına alındı ve bir daha onlardan haber alınamadı. Ve 17-31 Mayıs Dünya Kayıplar Haftası diye bilinen haftada kayıp yakınları yine onların sesine ses olabilmek için alanlardaydı.

Kaybedilenlerin değil, kaybedenlerin listesini istiyoruz

İzmir: 17 Mayıs 2001 günü saat 17:00'de; İHD İzmir Şubesi önünde toplanan yaklaşık 300 kişilik kitle; Konak Sümerbank önünde yapılacak olan "Gözaltında kaybetmelere karşı uluslararası mücadele günü" ile ilgili İHD'nin düzenlemiş olduğu basın açıklaması için kayıpların resimlerini taşıyarak alkışlar ve zılgıtlar eşliğinde yürüyüşe geçti.

Saat 17:30'da "insanlık onuru işkenceyi yenecek", "**İnsanlık onuru hücreleri yıkacak**" "Gözaltında kayıp istemiyoruz" sloganları eşliğinde alana girildi. Bir süre sessiz oturma eylemi yapıldıktan sonra İHD İzmir Şubesi Yönetim Kurulu Başkanı Günseli Kaya hazırladıkları basın metni okudu. Polis yüksek sesle müzik ve panzerlerden siren çalarak eylemi provoke etmek istedi. Buna karşılık kitle daha gür bir şekilde sloganlar atarak ve alkışlayarak eylemine devam etti. Açıklamadan sonra "Yaşasın ölüm orucu direnişimiz", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganları eşliğinde dağıldı.

Adalet Bakanı hakkında suç duyurusu

İstanbul: Cafer Tayyar Bektaş ile Hüseyin Kayacı'nın Ölüm Orucu direnişinde yaşamalarını yitirmeleri üzerine İHD, **Mazlum-Der, ÇHD, Enerji Yapı Yol-Sen, Eğitim-Sen 6 Nolu şubesi, KESK, DİSK, Tohav, Sine-Sen, SES Aksaray Şubesi, Tunceliler Derneği, HADEP, ÖDP, DBP ve EMEP** Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk hakkında "Ölüme sebebiyet vermek" nedeniyle 9 Mayıs 2001 tarihinde suç duyurusunda bulundular. Ardından İHD İstanbul Şube Başkanı **Eren Keskin** yaptığı açıklamada Hatice Yazgan adlı tutuklunun ölüm orucunu bıraktığı ve tahliye edildiği yönlü haberlerin Adalet Bakanlığı tarafından bilinçli olarak Anadolu Ajansı aracılığıyla kamuoyunu aldatmak amacıyla yayılmaya çalışıldığını ama Hatice Yazgan'ın

ölüm orucunu bırakmadığını, zorla müdahale edilmesi sonucu kalıcı hafıza kaybına uğradığını, bu nedenle infazının 6 ay süreyle ertelendiğini belirtti. Eren Keskin; Adalet Bakanlığı'nın bu tür yalan ve demagojik açıklamalarına karşı tüm duyarlı kesimleri de uyanık olmaya ve tavır almaya çağırıyor.

"İnsanların, insanlık onuruna yakışır şekilde yaşamasını istiyoruz"

Bursa: Siyasi tutsakların 7 aydır sürdürdükleri Ölüm Oruçları sonucu yaşanan ölümleri seyreden IMF hükümeti Bursa Kestel İlçesi HADEP, ÖDP, EMEP, CHP, FP, DYP İlçe Başkanları tarafından yapılan ortak basın açıklamasıyla kınandı.

13 Mayıs günü bir araya gelen İlçe Ba-

Gözaltında kayıp uygulaması bir devlet politikasıdır

İstanbul: 17-31 Mayıs kayıplar haftası nedeniyle 17 Mayıs günü İHD İstanbul Şubesinde bir basın toplantısı düzenlendi. Basın toplantısında İHD yöneticisi Nimet Tanrıkulu söz alarak; Türkiye'de devletin; muhalefetin geliştiği tüm alanlarda, muhalefette olduğunu düşündüğü kesimlere yönelik, "göz altında kayıp" etme politikası uyguladığını belirtti.

Yaşadığımız topraklarda 2000'e yakın insanın hala kayıp olduğunu söyleyen Tanrıkulu; "Bugüne dek sadece Kürt oldukları için, sosyalist düşünceleri savundukları için ya da işlediği iddia edilen bir suçtu itiraf etmeye zorlamak için, yüzlerce insan gözaltında kayıp edilmiştir" dedi. Açıklamada en son 25 Ocak 2001 tarihinden bu yana Silopi HADEP yöneticileri Serdar Tanış ve Ebubekir Deniz'den bir ifade için çağrıldıkları, Silopi Jandarma karakoluna gittikten sonra bir daha haber alınamadığı hatırlatıldı. Basın toplantısı sonunda İHD Yöneticileri ve Kayıp yakınları; üzerinde yaşadığımız topraklarda, verilecek en önemli mücadelenin demokratikleşme mücadelesi olacağını tekrarlayarak, Türkiye'deki demokratikleşme yolunda en önemli şartlardan birinin de yaşam hakkı ihlallerine ilişkin uygulamalardan vazgeçilmesi, sorumlu faillerin açığa çıkarılması ve yargılanması olduğunu belirttiler.

kanları adına açıklamayı ÖDP İlçe Başkanı **S. Ali Anıl** yaptı. Açıklamada "Biz siyasi parti ilçe temsilcileri olarak 'F' tipi cezaevleri uygulamasına başlama kararı alınmasının ardından geçen 207 günlük süre içerisinde açıklık grevi ve ölüm oruçlarına yönelik somut adımların atılmadığını görüyoruz. 22 insan öldü. Ölüm orucuna son verildiği anda bile yüzlerce insan sakat kalacaktır. F tipi cezaevlerinde her türlü konforun olduğunu söylemelerine rağmen, Barolar- Tabipler Birliği ve İnsan Hakları savunucularının beyanları ve gözlemlerine dayanan raporlar Adalet Bakanını yalanlamaktadır. Duyarlı olunması için ölü sayısının artması mı gerekir? diye soran siyasi parti ilçe başkanları "bizler herhangi bir politik grubun görüşünü ve tarzını paylaşmıyoruz. Hiç bir şey hükümlülerin ölümüne göz yummayı haklı kılamaz" diyerek açıklamalarını bitirdiler.

"18 Mayıs güneşiyle Ölüm Orucu direnişçilerine selam"

Mavi gülüşlü, kasketli önderi yok etmekle, katletmekle, günlerce, aylarca işkence-lerden geçirmekle onun düşüncesini yok edeceklerini zannettiler. Yiğit yoldaşı fiziki olarak yaşamdan koparmakla, faşist iktidarlarını, egemenliklerini, kanlı saltanatlarını devam ettireceklerini düşündüler. Buyrukları kesindi... Türkiye için en tehlikeli ilan ettikleri bu "tehlikeli komünist" yaşamamalı, bir an önce ölmeiydi. Sadece bu kadarla değil onu teslim almalıydı. Doksan gün ellerinden ne geliyorsa yaptılar. Tırnaklarını çektiler, parmaklarını kestiler, en keskin, en azılı işkencecileriyle yüklendiler önder yoldaşa. Yetmedi, uluslararası işkenceci efendilerine akıl danıştılar. Yoldaş her defasında tükürdü cellatların suratına... Çünkü O, Türkiye denilen coğrafyada ona verilen şanlı kızıl bayrağı dokruklara ulaştırmalı, tarih sayfalarına destansı direnişiyle nakış nakış işlemeliydi. Ve önder yoldaş sadece direnişi ile değil, **Türkiye'de devrimin yolu, Kemalizm, sosya-ekonomik yapı** tahlili, ulusal sorun gibi en can alıcı sorunlarda faşist iktidarı temelinden sarsmış, gelecek içinde faşist iktidarın korkulu rüyası olmuştur. Komünist önder İBRAHİM

KAY-PAK-KA-YA yol-daşı 18 Mayıs 1973 yılın-da kat-

İbo'ya ağıt

Bırna Bırna
İrbam ixbar kırına
Kutayna dayna dest dujmina
Bırna bırına
İbran ixbar kırına
Tepinina avi ba buruna
Jekerina hunkirina
Kırına du cuana
Hardu hele Partizane.

Türkçesi:
Götürmüşler götürmüşler
İbrahim'i ihbar etmişler
Düşman eline verip
dövmüşler.
Götürmüşler götürmüşler
Yaralı dövmüşler
Dövmüşler yaralı o
Kesmişler doğramışlar
İki parçaya ayırmışlar
Her iki tarafta Partizan
(Kürecikli 75 yaşındaki
Atley nene)

le, kin dolu bakışları, kızıl namluları, yürek atışlarıyla sınıfsız ve sınırsız bir dünya kurana dek savaşıyor, 18 Mayıs'ın ışık tutan destanlığıyla yoluna devam edeceklerdir. Zindanlarda yükselen özgürlük tutsaklarının baş eğmez direnişleriyle, analarımızın "ölürüz de evlatlarımızı öldürtmeyiz" haykırılarıyla, eşine az rastlanır güzelliğiyle, kararlılığıyla da zaferi kazanana dek haykırıları sürecektir. Yoldaşlarımız ve siperdaşlarımız birer birer güneşin sofrasında yerlerini alırken, kızıl bantlı alınlarıyla o büyük güne "Merhaba" diyerek bir kez daha bitmezcesine, selamlayacaklardır insanlığı...

le, kin dolu bakışları, kızıl namluları, yürek atışlarıyla sınıfsız ve sınırsız bir dünya kurana dek savaşıyor, 18 Mayıs'ın ışık tutan destanlığıyla yoluna devam edeceklerdir. Zindanlarda yükselen özgürlük tutsaklarının baş eğmez direnişleriyle, analarımızın "ölürüz de evlatlarımızı öldürtmeyiz" haykırılarıyla, eşine az rastlanır güzelliğiyle, kararlılığıyla da zaferi kazanana dek haykırıları sürecektir. Yoldaşlarımız ve siperdaşlarımız birer birer güneşin sofrasında yerlerini alırken, kızıl bantlı alınlarıyla o büyük güne "Merhaba" diyerek bir kez daha bitmezcesine, selamlayacaklardır insanlığı...

18 Mayıs'ı anmak ve halen sürmekte olan ölüm oruçlarını desteklemek amacıyla, İşçi-köylü, YDG ve Partizan okurları olarak 13 Mayıs 2001 Pazar günü "18 Mayıs güneşiyle, selam direnişe" adlı bir gezi düzenledik. Havanın soğuk ve ya-

ğışlı olmasına karşın katılımın olumlu olması ve özellikle genç arkadaşların yoğunlukta olması umudumuza umut eklemiştir. Ortak sofranın kurulması, paylaşımın ve sıcaklığın üst derece yaşanması, gezimizi renklendirmiştir. Açılış konuşması ve saygı duruşundan sonra, hazırlanmış olduğumuz şiir ve müzik dinletisinden sonra, Tiyatro Bakış Topluluğu'nun sunmuş olduğu "CEMO" isimli tiyatro oyunu büyük beğeni toplamış, Kardelen Müzik Ezgisi coşkuyu üst boyuta sıçratmıştır. Partizan, İşçi-Köylü-YDG'nin mesajlarının okunduğu, oyunların, hallerin, zılgıların çekildiği gezimizde, havanın kötü olmasına karşı insanlarımızın sıcaklığı umudumuzu körüklemiştir.

-18 Mayıs'ı unutmadık unutturmayacağız
-Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz
-İbrahim yoldaş ölümsüzdür

Gençlerin elinde bir meşale; İbrahim Kaypakkaya

İstanbul: Komünist önder İbrahim Kaypakkaya katledilişinin 28. yılında geleceğin yaratıcıları gençler tarafından anıldı.

İstanbul Üniversitesi'nde aralarında Yeni Demokrat Gençlik'in de bulunduğu devrimci-demokrat öğrenciler tarafından bir anma düzenlendi. 200'e yakın öğrencinin katıldığı anma öncesinde üniversite duvarları YDG'nin 18 Mayıs'a ilişkin afişleri ve İ. Kaypakkaya'nın resimleriyle donatılmıştı. Anmada İ. Kaypakkaya şahsında tüm devrim ve komünizm şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından hazırlanan ortak metin okundu. Ayrıca YDG imzalı yapılan açıklamada İbrahim Kaypakkaya'nın hayatı ve mücadelesi günümüzde zindanlarda sürdürülen dire-

nişle bütünleştirilerek anlatıldı. Yine gözetiminde kayıplara da değinilen konuşmalardan sonra anma marşlar ve türkülerle sona erdi. Aynı gün akşam saatlerinde İTÜ'de de komünist önder İbrahim Kaypakkaya anıldı.

Mersin Dumlupınar Lisesi YDG'de 18 Mayıs'ta bir anma düzenledi. Kitlenin yoğun ilgisinin olduğu anmada YDG adına bir konuşma yapıldı. Anmaya gönderilen Çukurova Üniversitesi YDG ve Hacı Sabancı Lisesi YDG'nin mesajları kitlede büyük coşku yarattı. Dumlupınar Lisesi YDG'nin hazırladığı şiir dinletisinin ardından İ. Kaypakkaya'nın görüşleri üzerine bir söyleşi yapılarak başka siyasal faaliyetlerde buluşulması dileğiyle anma sona erdirildi.

TMLGB Mayıs kızılığında Ölüm Oruçcularını selamladı.

Elimize posta kanalıyla ulaşan bu yazıyı haber değeri taşıdığı gibi yayınlıyoruz

Türkiye devrim tarihinin mihenk taşlarından biri olan Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya ve hapishanelerde katledilen devrimcileri anmak ve mücadelelerini yaşatmak için TKP/ML-TİKKO militanları tarafından Cennetçeşme Mahallesi'nde mahallenin genelinden görülebilecek bir yere "**Devrim şehitleri Ölümsüzdür**". TKP/ML-TİKKO TMLGB imzalı yazılama yapıldı. Yazılama çevre sakinleri tarafından ilgiyle karşılandı. Yazılama ikinci gün faşist devlet güçlerinin kontrolünde jandarma ve polis kontrolünde silinmeye çalışıldı.

NEHİR

Zeki Aydın

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığından dolayı yayınlamıyoruz.

Özgürce

Bulut Çiçek

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığından dolayı yayınlamıyoruz.

Bir yoldaşının kaleminden Nergiz Gülmez

Yaşamı Nergiz kokusuna boğarak insan yüreklerine gömülen o kızıl saçlı kız, bedenini nasıl da siper etmişti insanlık onurunun önüne. Duruşu ve sarsılmadan süren yürüyüşü, yığınla umutsuzlaşmış insana umut şırınga etti. Bu yıl doğan onlarca çocukta mutlaka Nergiz kendini yeniden doğuracak. O çocukların gözbebeklerindeki o ışıltılar da yansıyacak acı içinde bıraktığı sevenlerine, çok emek verdi emekçilerin yoğun olduğu İstanbul kentine. Ve...? sırt dönmeyenler mutlaka bu emeğin hakkını vermede cömert davranacaklardır. Bütün güzel insanlar şimdi Nergiz soluyorlar.

Nergiz, disiplinin, fedakarlığın ve çirkinlik karşısında kararlılığın simgesiydi. Onun yaşamı algılayışı, sınırlar ötesiydi. Bu dinlediği müzikte bile göze çarpıyordu. Başkaldırı ve yaşamı sırtında taşıyanların müziğini yapan Betties grubunun kasetleri onun çantasının içinde sürekli taşınan şeylerinden biriydi. Adım attığı her yere, mutlaka kendinden bir iz bırakarak ayrılırdı. Çok kısa bir dönem kaldığı çevrenin, en uzun konuşulan insanlarından biri olmuştu. Yaşamı sulandıran ciddiyetsiz davranışları hiç mi hiç sevmeydi. Tam bir otorite insanıydı. Bunu höt hötlerle dediği, kendi doğrularından taviz vermeyen karakteriyle başarıyordu. Yanışlarla geçinmece tavrı içinde olan bir çok genç canımız, onun eleştirilerinden hayli korkmaktaydılar. Kısa sürede disiplinli çalışmasıyla işleri rayına oturtan özelliği, gider gitmez aranır duruma getiriyordu onu. Bire bir paylaşımın azlığından dolayı onu anlatmakta zorlandığımı farkındayım. Tanıyan herkesin, onun değerlere kattığı şeyleri mutlaka koşu yolunda geleceğe yürüyen canlarımıza anlatacağına yürekte inanıyorum. Bu maya tutmuştur. Önden koşanların vasiyetlerinin en önemli yerini bu konuya parmak basmak oluşturmaktadır. Geleceğimizin bu yaşamlarda gizli olduğu artık bilinen bir şeydir. Kim bu işi küçümsüyor, üzerine düşen görev ve sorumluluğunun gereğini yapmıyorsa o hala tam olarak kendi emeğinin bilincinde değil demektir.

Bedeli ağır olan bu zorlu süreçte öne

atıldı ve salımsız yürüyerek onurla düşüşü, onun insan yaşamına olan büyük tutkusunun en somut göstergesidir. Sessiz öldürmenin zehrediciliği öldürebilmek için kızgın bir hançer gibi sınır yaratılanın bağrına saplandı. İnsanı insana yasaklayan bir düşünce sisteminin uzun süre varlığını koruyabilmesi olası değildir. İnsanda ölçünün değer ve niteliği bozulunca hiç bir şeyin ölçüsü olmaz. İşte Nergiz kokulu, kızıl saçlı kız bu ölçünün yüce tutulması uğruna tereddütsüz bedensel yok oluşa evet dedi.

Onların bu canfeda direnişini anlamakta zorluk çekenler, karanlığı nefessiz bırakma öldürücülüğünü hissettikçe bu zorunluluğun erdemini anlamakta gecikmeyeceklerdir. Bedensel varlıklarını her türlü değerün üstünde tutmalarıyla, zamanla nasıl bir hiçe ve derin anlamsızlıklara sürüklendiklerini aslında anlamıyor değiller. Geline aşamada, değerlerden soyunduran anlayışların hiç kimseye ciddi bir şey kazandırmadığı daha çıplak ortaya çıkıyor. Yaşanan birçok çelişkinin farkında olan toplumun aydınlanmış 10 binlerce kesimi ise süreklileştirdikleri korku dağlarından kurtulamadıkları için daha çok ah vahlarla yaşananlara seyircilik yapıyorlar. Halbuki yaşam, ölümden beter bir hale gelmişse, orada bedensel var oluşun hiç bir anlamı yoktur. En sıradan insani ilişki bile insanlara çok görülüyorsa burada, seyirci kalmak insana karşı işlenen büyük suça ortak olmaktır. Hiçbir şey gerçek kadar güçlü ve inanılmaz değildir. Onu kuşananlar tek başına kalsalarda insansızlaştıran yaklaşımlar önünde diz çökmeyeceklerini yeniden ispatlıyorlar.

Yaklaşık 2.5 aydır tek kişilik bir hücrede kalıyorum. Günün 17 saatinde, bir başka insanın yüzünü görebilmenin benim açımdan olanağı yok. En doğal insani ihtiyaç olan sohbetlerimi, çıldırmış insanlar gibi bu süre içinde kendi kendimle konuşuyorum. Bitişimde olan hücrede gözlerden irak sadece sesle birilerinin var olduğunu hissetmek bile sesiz ölümün öldüren yanını azaltması yanı sıra önem arz ediyor. Her yönüyle bir sıkıştırılmışlık hissediyor insan. Eğer düşlerine

dünyayı sığdıramamışsan, bu sessiz ölümün pençesine çok geçmeden teslim olur vaziyete gelersin. Sıkıştırılanın sıkıştırma gerekçelerini bilinçte ve yürekte iyice kavrayabiliyorsan, için bu dar sınırlara sığmaz olur. Ne pahasına olursa olsun onun yok ediciliğine yönelik bir pratik içinde olursun hep.

Sömürde ve talanda dünyanın en küçük sınırları bile ortadan kaldırılırken, bu haksızlıklara karşı çıkanların mezarları andıran yerlerde yaşam sürdürmeye mahkum edilmeleri eşyanın tabiatına çokta ters değil. Eğer bu doğruları dile getiren sesler mezar sessizliğiyle kısılmazsa, bu emek ve insan düşmanı politikaları hayata geçirmek onca kolay olmaz. Her yanı sıra örtüşmesede; durum '80 döneminin 24 Ocak kararlarının hayata geçirilme sürecine çok benziyor. O dönemde toplum en büyük şiddet araçlarıyla susturulmaya çalışılmış, her türlü ahlaki çürüme yüceltilerek insanlık tümüyle teslim alınmaya çalışılmıştır. Bunda belli bir başarıda elde edildiği için, bu kötülükleri kendi ülke halkına yabancıların menfaatları uğruna uygulayan suçlular hesap vermeye getirilemediler. Soyguncu ve kıyıci yanlarıyla teşbir olmuşluk yaşadıklarından, şimdi bunları farklı kılıflar altında hayata uygulamaya çalışıyorlar.

Canım, ne garip şey değil mi? Emeğe ve onun gerçek yaratıcısı olan insana en çok kıyanlar bir kez daha kurtarıcı rollerine bürünmüşler. Madem büyük vatandaşlar, hep kurtarıcıları? Peki bunca kıyıcılığın gerçek katilleri nerede acaba? **Bernant Şow "Bütün alçakların sığındığı son sığınak vatan severliktir"** cümlesini ilk okuduğumda tam anlayamamıştım. Ama bugünkü halk anlayışlarının uygulamalarını daha yakından gözlemleyince bunuda da özüm süyorum. İşte günün en temel ihtiyacı bu sığınma mekanlarına bu yabancılara kul olup, değerlerini pula çevirenleri geniş kitleler nazarında teşhir edebilmektir. Gerçek vatanseverlerin asla ve asla kendi ülke halkının emekleriyle var ettiği değerleri son sınırına kadar IMF ve Dünya Bankası'nın vampirlerine satmayacağını gözleri büyük oranda köreltilmiş mazlumlara anlatmak gerekiyor. Yaşanan tüm haksızlıkların baş yaratıcılarının

emperyalist soyguncular ve onların coğrafya içindeki bir kaç çanak yalayıcısı olduğu giderek anlaşıldığından toplumun sokaklara taşın sesi yeniden yasaklarla kesilmeye çalışılıyor.

Emekçilere giydirilmeye çalışılan bu deli gömleğine ilk biz karşı çıktığımız için, şimdi üstü açık mezar andıran hücrelerde ölüme mahkum edildik. Parça parça öldürülmektense ölümler ve ağır sakatlıklar pahasına da olsa bedenlerimizi ateşe vererek bundan çıkan ışıltılarla karanlıklara ışık serpmeye çalışıyoruz. **Nergiz Can**, kızıl saçlarını onurumuza güçlü bir düğüm yaptı. Ardından koşanlar bu bağları güçlendirerek onur ve itibarımızı hiç kimsenin yetişemeyeceği bir yüceliğe doğru taşıyorlar. Biz daha genden koşuyoruz. .. günün ardından yeniden 25 gündür aç olan bedenimle insanlaşan yanlarımı besliyorum. Haklılığımız son sözlerini söyleme günlerine girmiş durumda. Bu erdemleri yaratan özneyi bir yürekte bin yüreğe taşıyan tüm canlara sıcaklığımı yolluyorum. Ekte hastanede bulunan canlarımıza yazdığım ve çeşitli gerekçelerle geri iade edilen mektuplarımı var. Akrabası olan birine verirsiniz en azından ilerde okuma şansı olabilir umuduyla yaşamı gül kokulu Nergiz'lerimizi derin derin soluyarak, sizi onun adanmış ağzıyla öpüyorum.

Ali Şahmo
Sincan F Tipi Zindanı

Merhaba Öncelikle selam ve sevgilerimle İşçi-köylü'nün tüm emekçilerini kucaklıyorum. Ayrıca, böylesine önemli bir dönemde "haftalık hedefiniz", düzenli biçimde Gençlik dergisi ve Partizan'ı özveriyle emekler ve cüretle çıkartılmasından ötürü; yaratıcı özgüven ve politik atılmanın böylesi güzel bir örneğini sergileyen ve bu coşkulu tabloyu yaratan emekçi "bizimkiler"e teşekkürlerimi, coşkumu ve özlemlerimi gönderiyorum. Hepinizin emeğinize, elinize, bilincine sağlık. Varolun, sağolun hepiniz. Evet, önemli bir dönemeçten geçiyoruz. Topyekün saldırıya karşı (...) odaklandığı uzun ve zorlu zafer maratonumuzda bugün 160'ı koşuyor "Yeşil Gözlü Kasketli"nin yılmaz öğrencileri. Tıpkı onun Diyarbakır'ın köhne duvarların da bıraktığı 28 yıl

önceki destanın; mevsimleri, yılları aşır bir bütün komünist hareketin tarihine ve 21. asra taşınan bu direniş ve zafer manifestosunun oyasını işler gibi, örgüsünü nakışlar gibi; Kasketli önderin aylar boyunca damıttığı, yüksek bilinç ve irade ile billurlaşan zaferin türküsünü söyler gibi...

28 yıl önce tarihimize zafer ayı olarak dipnot yazılan Mayıs'ın zafer kokulu kızıl rengiyle örtünerek koşuyor şimdi tüm canlar, can yoldaşlar. Kasketli öğretmenlerinin zaferi yaratma ustalığını kuşanmış coşkulu-kararlı adımlarıyla zafere yürüyorlar; zafere yürüyorlar ve mutlaka yaratılacak bu zafer... yaratılacak, yaratacağız!

Tüm zaferler (...) Büyük karşılık ister, bedel ister, diyet ister... Zaferin ne kadar büyükse karşılığında ödediğinin o ölçüde olması yasasıdır zafer diyalektiğinin. 28

yıl önce bu yasa nasıl işlediyse şimdide aynı acımasız kesinlikle işlemeye devam ediyor...

Evet, Munzurlar kadar, Kaçkarlar ve Dumanlı kadar yığılmış ödediğimiz bedel. Devam da ediyoruz, edeceğiz de... Ama, unutulmasın ki, zafer halayımızın görkemi, güzelliği ve siyasal değeri mutlaka bunu aşan yücelikte olacak. And'ların, Everest'in görkemiyle buluşan biz güzellik ve yücelikte...

Şimdi her bakımdan, Osmanlı'nın nefesinin tükendiği ve halayımızı çekeceğimize günlere koşuyoruz. Tüm gelişmeler bunu müjdeliyor coğrafyamıza ve halklarımıza.

Zafer halayımızda birlikte, topyekün saldırının hesabını görmüş olacağız bir yanı sıra (...) ve iradesi bu halayla parçalanacak ve coğrafyamızdaki abluka; halklarımıza kardelenlerimizin çekeceği za-

fer halayımızla dağıtacağız (...) mutlaka! Bundan kimse kuşku duymasın, şüphe etmesin.

Kardelenlerin zafer koşusunda yer almak onurların en büyüğü. Kasketlinin öğrencileri olarak bu onuru yaşıyoruz Mayıs'ın bu kızıl atmosferinde (...) ve düşüncelerimle.

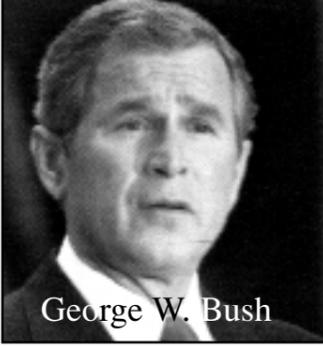
Değerli dost, dostlar; hepinizi bu duygu ve düşüncelerimle bir kez daha selamlarken şehit düşüşünün 28. yılında Kaypakkaya yoldaşı, Türkiye proletaryasının bu komünist önderini bir kez daha anıyor; aziz anısına ve yüce ilke ve ideallerine bağlı olma andımı belirtmek istiyorum. Zafer, zafer, zafer!

Sevgiyle, özlemlerle... Esenkalın.
Tekirdağ F tipi Hapishanesi
Ölüm Orucu direnişçisi Seyit Ali Uğur

16 Mayıs 2001

Emperyalist-kapitalist sistemin krizini derinleştirelim! Özelleştirme saldırısına karşı çıkalım!

Stratejik önemine vurgu yapılan telekomünikasyon hizmetleri ülkemizde ilk olarak devletin bürokratik ve askeri ihtiyaçları doğrultusunda yapılandırılmış ve

George W. Bush

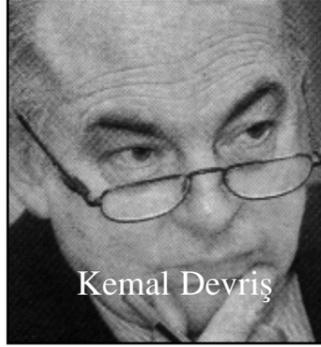
bu ağların halkın kullanımına açılması ise yıllar almıştır. Geline noktada telekomünikasyon hizmetleri yaşamın önemli bir unsuru haline gelmiştir. Telekomünikasyon hizmetlerinde yapılan özelleştirmelerin ardından yaşananlara baktığımızda ise emperyalist tekeller büyük karların altına imza atarken emekçi halkın payına işsizlik, hizmetlerin pahalılaşması, hizmet götürülmemesi düşmektedir. Özelleştirmeyle birlikte iletişim hizmetleri pahalı olacaktır. Telefon konuşma ücretleri Telekom ortağı tekelin kar hırsırları doğrultusunda ayarlanacaktır. Televizyon ve Radyo yayınları internet hizmetleride bu kapsamdadır.

Özelleştirilen Telekomünikasyon şirketlerinde yatırım hizmet kalitesi vb. unsurlar da atılacak her adım, kar getirip getirmeyeceğine bakılarak atılmaktadır. Kara dönüşmesi uzun olan ve yatırım maliyeti yüksek olan alanlarda yatırım yapılmamakta ve varolan yatırımlarda durdurulmaktadır. Bu durum ülkemizin kırsal bölgelerine de telekomünikasyon hizmetlerinin götürülmemesini doğuracaktır.

Diğer yandan İsrail'deki özel Telekom şirketlerinin talepleri özelleştirme sonrası ülkemizde de yaşanacak olanlara örnek teşkil etmektedir. Kablosuz erişimler alanında faaliyet yürüten **Barak Telekom** adlı şirket hükümete başvurarak sadece ticari sektöre hizmet vermek istediğini belirtti. Ticari sektörün daha karlı olduğunu ve genel hizmet talebinin iletişim piyasası için gereksiz olduğunu söyleyen şirket yöneticileri; tüm İsraililere değil sadece büyük şehirdeki lere ve sanayi-ticari merkezlere hizmet vermek istediklerini açıkladılar.

Dolayısıyla yukarıda da belirttiğimiz üzere kar getirmeyecek alanlara yatırım yapmayacak olan telekom şirketleri buralara telefon santral kurma, internet altyapısı götürme girişiminde de bulunmayacaklardır. Yatırımın yapılmadığı bu alanlarda yaşayan insanlar iletişim hizmetlerinden yararlanmakta güçlük çekecek ya da hiç yararlanamayacaklardır.

Bugün dünya çapında Telekomünikasyon sektöründe 5 milyon üzerinde çalışan istihdam edilmektedir. İstanbul Teknik Üniversitesinin (İTÜ) 1995 verilerine göre 1982-95 yılları arasında

Kemal Derviş

toplam istihdam da % 6 oranında bir azalma söz konusudur. Bu oran Pasifik ülkelerinde % 25, K. Amerika'da ise % 23 oranında gerçekleşmiştir. Ülkemiz de ise telekomünikasyonun peşkeş çekilmesi çalışmalarının başlatılması ile birlikte telekom çalışanı kamu emekçilerine şimdiden işçi statüsüne ya da başka kurumlara geçmeleri dayatılmaktadır. Ulaştırma Bakanı Enis Öksüz tarafından yapılan açıklamada ise **toplam 75 bin personelin bulunduğu Türk Telekom'da özelleştirilmesinin ardından 38 bin personelin istihdam edileceği belirtilmektedir.**

Yani 37 bin kamu emekçisi özelleştirme saldırısıyla birlikte kapı önüne konulacaktır. Uygulamaların bununla da sınırlı kalmayacağı bilinmekle birlikte geriye kalanların ellerindeki haklarında budanması amaçlanmaktadır.

“Kademeli olarak özelleştirilen Japon iletişim tekeli NTT bugünlerde 60 bin işçisini sokağa atacağını ilan etti. Toplam 113 bin çalışanından 60 binini rekabet gücümüzü korumak istiyorsak işçi çıkarmaya mecburuz” şeklinde yaptıkları açıklamayla sokağa atacaklarını ilan etmeleri, emperyalistlerin hiçbir dönem elde edecekleri karlardan vazgeçmeyeceklerinin ve bu kar hırsının işçilere-emekçilere, köylülere yönelik faturalarının ağır olacağına ifadesi oluyor.

TÜRK TELEKOM'UN PEŞKEŞİNİN ÖNÜ AÇILDI

Neredeyse dünyadaki tüm ülkelerin telekomünikasyon hizmetlerini yerli ve yabancı şirketlerin yağmasına açtığı bir dönemde bu kurumları elden çıkarmak için yok pahasına bir değer biçmek gerekiyor. Emperyalist haydutların ucuza elde etmek istemelerinin yanı sıra telekom piyasasında yaşanan gerçeklik böyle. Özelleştirilmesi istenen Türk Telekom'un değeri 60 milyar dolar iken bu karlı kuruluşun üç yıllık karına peşkeş çekilmek istenmektedir. **Türk Telekom'un** diğer özelleştirilen kuruluşlar gibi “Türk ekonomisine kaynak

yaratmak amaçlı” özelleştirildiğini söyleyen ‘kurtarıcı’ Kemal Derviş aynı zamanda bu özelleştirmeden doğru dürüst para gelmeyeceğini de açıklıyor. Öyle ki, Telekom'un özelleştirilmesiyle elde

edilecek olan muhtemel gelir; Türkiye'nin kısa vadeli iç ve dış borçlarının hiçbirini ödemeye yetmiyor.

Demek ki hem emperyalistler açısından hem de uşakları açısından sorun sadece yağmanın daha da boyutlandırılması değil. Dünyanın birçok ülkesinin telekomünikasyon hizmetlerinin Çok Uluslu Şirketlerin yağmasına açılmasını emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı şiddetli krizden bağımsız ele alamayız. Emperyalistler tarafından sermaye ve bilginin dünya üzerinde sınırsız ve engelsiz dolaşması sistemin yaşadığı tıkanıklık ve krizlere çare olarak görülmektedir. Bunun içinde emperyalistler dünyanın her yerindeki iletişim ve

Hüseyin Kıvrıkoğlu

meysi şimdiye kadar hükümetin ve meclisin onayından geçen hiçbir saldırı yasasına en ufak bir itirazı olmamıştır.

MHP'nin özelleştirmenin karşısında gösterilmeye çalışılmasının ikili yönü bulunmaktadır. Bunlardan **birincisi**; göstermelik bir dirençle fiyat düşürülmesi (bu sayede özelleştirme rakamı oldukça aşağıya çekilmiştir.) **ikincisi ise**; oluşturdukları faşist kadrolaşmanın çıkacak olan yeni yasayla dağıtılması olasılığı ve arpalıkların elden kaybedilmesi endişesidir. Bir süredir Telekom'da işe almaların Ülkücü Teknik Elemanlar Derneği tarafından organize edildiği kamuoyunun büyük çoğunluğu tarafından bilinmektedir. Bunun yanısıra önemli bir hususunda altını çizmek gerekiyor.

ulaşım sistemlerini kendi çıkarları doğrultusunda düzenlemek istemektedirler.

ÖKSÜZ'ÜN DERDİ ARPALIĞI KORUMAK!

MHP'li Ulaştırma Bakanı Enis Öksüz'ün Telekom Yasası'nın çıkarılmaması noktasında sergilediği “direnç” ve medya tarafından bilinçli olarak hedef tahtasına oturtulması Türkiye'nin çıkarlarlarını koruyan bir “milliyetçi” bakan tablosu oltaya çıkardı. MHP'ne özelleştirmeye karşı çıkmış, uluslararası tekelin istediklerine karşı çıkıyormuş gibi gösterilmeye çalışıldı. **Ulaştırma Bakanının ve MHP'nin bırakalım telekomun yağmalanmasına itiraz et-**

Telekom gibi stratejik bir konuma sahip bir kuruluşun “Üniter devlet” yapısının temel taşlarından birisi olduğu bilinmektedir. Parti programını “milliyetçilik” üzerine kuran MHP'nin bu nedenle hemen teslim olması “bindiği dalı kesmesi” anlamına gelir ki göstermelik ve aldatıcı bir tarzda Türk Telekom'un özelleştirilmesine direnç göstermeye çalışmıştır. Ancak MHP'nin tüm yalan-aldatmaca ve göstermelik karşı çıkışları gerçeklikler karşısında eridi. Çünkü emperyalist-kapitalist ülkelerin hepsinde “ulusal haberleşme” ağı devletin elindedir. Aynı şekilde ülkenin gerçek yöneticisi durumunda olan ordunun da MHP paralelinde düşüncesinin altında benzeri kaygılar yat-

maktadır. Vatan-millet edebiyatı yaparak "en güvenilir kurum" görünümü veren ordunun hemen "teslim bayrağı"ni çekmesi beklenemez. Ayrıca "özelleştirme" sonucunda elde edilecek rant payında ordunun da yararlanması sözkonusu olunca diğer egemen klikler ile ordu ve MHP arasındaki çatışmanın sert geçmesi beklenen bir gelişme olarak görülmelidir. Beyaz Enerji operasyonunda olduğu gibi "Telekom" mücadelesinde de MHP ile ordunun yakınlaşması ve özellikle ANAP'a karşı birlik görüntüsü vermesi de şarttır. MHP'nin son süreçte orduya yakınlaşması ve onunla uyumlu bir pozisyon içerisine girmek istemesinin altında gelecek seçimlerde önemli bir desteği arkasına almak istemesi yatmaktadır. Bunun ön adımları olarak bazı emekli olmuş eski subaylar MHP'nin önemli kademelerine getirilmişlerdir. Bütün bu gelişmelere

Bülent Ecevit

gelişmelere dikkat çekmek ve gerek MHP'nin gerekse ordunun gerçek yüzünü halk kitlelerine anlatmak için Türk Telekom olayı

önemli bir fırsattır. Bu iki kurumun ne kadar "milliyetçi" oldukları bu olay karşısında bir kez daha gözler önüne serilmiştir.

Telekomun satılması konusunda yapılan son düzenlemelerde % 1'lik "Altın Hisse" dışında kalan % 99'u özelleştirilirken bunun % 45'lik hissesi blok olarak emperyalist tekellere peşkeş çekilerek yabancı şirketlere yönetimde ve denetimde oy üstünlüğü tanınmayacaktır. Devletin elinde bulunduracağı söylenen % 1'lik "Altın Hisse" uyduların garanti altına alınacağı "ulusal güvenliğin göz önünde bulundurulacağı ise aldatmacadan başka birşey değil. Ülkenin iletişim teknolojisinin tamamının emperyalistlerin denetiminde olduğu, faşist TC ordusunun NATO'nun yönlendirmesinde emperyalistlerin yedek kuvveti durumunda olduğu ayan beyan ortadayken MGK'nın anti-emperyalist bir yaklaşım sergilediğinin

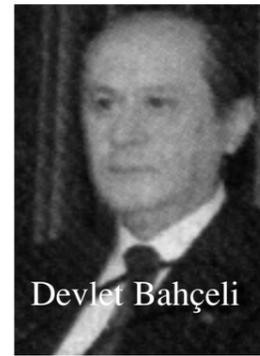
propagandası yapılarak orduya ilişkin yanılısma yaratılmak isteniyor. Ordu, emperyalizmin ve ona uşaklıkta kusur etmeyen Türk

Mesut Yılmaz

egemen sınıflarının ordusudur. Emperyalizmin sömürü ve talan politikalarını devam ettirmesinde, bölgesel politikaların uygulamasında ve emperyalizme karşı geliştirilen tüm başkaldırıların bastırılmasında emperyalistlerin hizmetindedir.

Telekomun emperyalist haydutlara peşkeşini yasal statüye bindirmek için oluşturulan yasa tasarısı da TBMM Plan ve Bütçe Komisyonundan geçti. ABD Başkanı J. W. Bush'un faşist Başbakan Ecevit nezdinde gönderdiği ve kamuoyuna açılmasını da emrettiği mektubunda; "Ulusal Onurdan" sözedenlerin nasıl bir onura sahip olduğunu gösterir nitelikte ki aktarımında bulunulmasının ve güven duyulmasının tek yolunun Türk Telekom'un özelleştirilmesi ve bankacılık yasasının çıkarılmasından geçtiği hatırlatılıyordu. Ecevit büyük bir ikiyüzlülükle "biz onlardan alı-

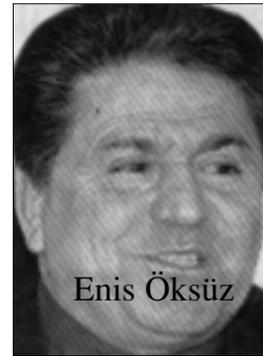

Devlet Bahçeli

yorsak, onlarında bizden almasından daha doğal bir şey olmaz" diyerek gerçek yüzünü ve emperyalist uşağı olduğunu bir kez

daha ispatlıyordu.

Emperyalizmin yaşadığı krizden kurtulmak amacıyla emekçi-yoksul halklara dayattığı sömürücü talan ve imha politikaları yaşanan her krizde daha da boyutlanarak karşımıza çıkıyor. Ülkenin el değmedik bir karış toprağının bırakılmadığı; halkın yaşam değerlerini, geleceğini emperyalistlere peşkeş çekmekte ustalaşmış tescilli katiller vatansever olurken: işçilerin, emekçilerin, köylülerin, gençliğin geleceği için mücadele eden devrimci-komünistler vatan haini ilan edilmekte, zindanlarda katledilmektedir. Ülkemizde en geri bilinç düzeyindeki kitlelerin dahi karşı çıktığı lanetlediği emperyalist kuruluşlara, emperyalizme karşı, sömürüye karşı öfke her geçen gün büyümektedir. Bütün bu gelişmelerle birlikte dünya ve Türkiye halklarının baş eğemeyeceği, direnişin daha da boyutlandırılarak isyanın her tarafa yayılacağı

Enis Öksüz

tüm devrimci güçler ve emekçi halklar için bilinen bir gerçekliktir. Bu gerçeklik 2001 1 Mayıs'ında açığa çıkmıştır.

Telekom'u Çok Uluslu Şirketlere teslim etmeyeceğiz

İstanbul: IMF ve DB'nin özelleştirilmesini dayattıkları Türk Telekom'un emperyalistlere peşkeş çekilmesine, işçi ve emekçiler İstanbul'da ve İzmir'de yaptıkları eylemlerle "hayır" dediler. 9 Mayıs 2001 tarihinde İstanbul'da EMO, Haber-Sen, Haber-İş tarafından Gayrettepe Telekom Başmüdürlüğü önünde yapılan eylemde "Özelleştirmelere ve sürgünlere hayır", "Telekom

Vatandır Vatan Satılmaz" "Telekomu çok uluslu şirketlere teslim etmeyeceğiz", "Telekomu IMF ve sermayeye teslim etmeyeceğiz" pankartları açıldı. Haber-Sen Genel Başkanı **Kemal Keleş**,

Türk Telekom'un özelleştirilmesine ülke geleceği için karşı çıktıklarını belirterek "Telekomun özelleştirilmesine karşı çıkmak vatan hainliği ise vatan hainliğine devam edeceğiz" dedi. Haber İş 1 Nolu Şube Başkanı **Levent Dokuyucu** ve EMO Şube Başkanı **Gazi İpek**'de yaptıkları açıklamalarda Telekomun peşkeş çekilmesini protesto ederken özelleştirmeye

karşı ortak mücadele çağrısında bulundular. Eyleme; Tezkoop-İş 2 Nolu Şube, Yol-İş 1 Nolu, Harb İş İstanbul Şube, Teksif Bakırköy Şube ve Sümerbank işçileri ile Enerji Yapı-Yol Sen, SES Şişli Şube ve BES 2 Nolu şubelerden yönetici ve üyeler katıldı.

İzmir'de gerçekleştirilen eylem ise "İzmir Özelleştirme Karşısı Platform" tarafından organize edildi.

Gümrük Telekom önünde gerçekleştirilen eylemde "Telekomu çok uluslu şirketlere teslim etmeyeceğiz" pankartı açılırken "IMF defol bu memleket bizim", "İşçi memur el ele genel greve" sloganları atıldı. Eylemde Haber Sen İzmir şube Başkanı **Ali Yılbaş** bir konuşma yaparken özelleştirmeye karşı ortak tavır alınması gerektiğine vurgu yaptı. Yılbaş; Telekomla ilgili gelişmelerin kritik bir aşamaya geldiğini belirterek "Hazırlanan tasarı yasalaşır yasalaşmaz kurumumuzun tüm

yönetimi özel sektörde olacaktır. Kamu payı % 51'in altına düştüğünde iş güvencemiz yok olacaktır. Hisselerin hangi oranda kime ve kaçta satılacağı belirsizdir" diyerek önümüzdeki günlerde tüm ülkeden Ankara'ya yürüyecüklerini ve üretimden gelen gücün kullanılması da dahil her türlü eylemi yapacaklarını bildirdi.

"ALTIN HİSSE" MODELİNİN HİÇBİR HÜKMÜ YOK

MGK, Hükümet ve "Kurtarıcı" Kemal Derviş arasında yapılan toplantıdan MGK'nın öngördüğü bir sonuç çıktı. % 99'luk, hissenin dışında kalan ve "Altın Hisse" olarak adlandırılan % 1'lik hisse stratejik kararlarda devlete veto yetkisi "veriyor", yabancı tekellere satılacak hisselerin devrinde ve Türk Telekomla bağlı şirketlerin kurulmasında hükümete yetki "tanıyor" Satılacak dilimin %51'den % 45'e düşürülmesine ve "Altın Hisse Şartı" getirilmesine tepki gösteren TÜSİAD Yönetim Kurulu Başkanı **Tuncay Özilhan**'ın "Uzaydan yatak odasının fotoğrafları çekilirken Türkiye'nin hala Türk Telekom'u özelleştirmediğini söylemesi "Altın Hisse" uygulanmasının hiçbir hükmünün olmadığını göstermesi açısından önemlidir.

Karanlığın içinden aydınlık yayanlar: Halk Kahramanları

KÖROĞLU

Asıl Adı Ruhşen Ali'dir. Ruhşen Ali babasının gözlerini kör eden Bolu Bey'inden babasının intikamını almak için kendini yetiştirir. Ama sonunda Ruhşen Ali'nin Beylere olan bireysel kini toplumsal bir öfkeye dönüşür. Ve o artık dağbaşında yoksulun, güçsüzün umudu Köroğlu olmuştur. Ve Osmanlı'dan günümüze, tarihinde verdiği mücadeleyle örnek olmuş, karanlığın içinde aydınlık yayanların arasında yerini almıştır.

29 Nisan 2001 tarihinde Tohum Kültür Merkezi'nde düzenlenen "Karanlığın İçinden Aydınlık Yayanlar" etkinliğinin ikincisinde Köroğlu incelendi. İki bölümden oluşan etkinliğin birinci bölümünde Tohum Kültür Merkezi bünyesinde çalışmalarını yürüten Barbara Halk Sahnesi oyuncularının sahneledikleri Köroğlu adlı oyun izleyicilere sunuldu. Kolektif bir çalışmayla tüm olanaksız-

lıklara ve oyuncuların amatörliklerine rağmen çok iyi bir oyun sahneleyen Barbara Halk Sahnesi oyuncuları tiyatro gösterisinin sonunda salondaki izleyiciler tarafından ayakta alkışlandı.

Programın ikinci bölümü ise kısa bir söyleşiden oluşuyordu. Söyleşiye TKM çalışmanı İlyas Ekinci, Sanatçı Ekrem Ataer ve Haşmet Zeybek katıldı. İlk sözü sanatçı aynı zamanda birinci bölümde sahnelenen oyunun yazarı olan Haşmet Zeybek aldı. Ve seyircilere oyun hakkındaki görüşlerini sordu. Seyircilerden eksikleriyle birlikte güzel yanlarını anlatan cevapları aldıktan sonra sözü TKM çalışmanı İlyas Ekinci aldı. İlyas Ekinci; Köroğlu'nun nasıl bir halk kahramanı olduğunu anlatarak, mücadelesine değindi ve günümüzde örnek alınması gereken yerlerini vurguladı. Daha sonra sözü alan Ekrem Ataer; Köroğlu destanını anlatarak Köroğlunun

güzel türkülerıyla Tohum dostlarına hoş dakikalar yaşattı. Hep bir ağızdan söylenen türkülerle etkinlik başarılı bir şekilde sona erdi.

PİR SULTAN ABDAL

Tohum Kültür Merkezi'nin her ay düzenlediği "Karanlığın içinden aydınlık yayanlar: "Halk Kahramanları", serisinin bu ayki konusu "Pir Sultan Abdal" dı. Haşmet Zeybek'in hazırlayıp sunduğu söyleşinin katılımcıları Ankara Birlik Tiyatrosundan Zeki Göker, Sanatçı Serhat Tunç ve Güneşe Türkü'den Ozan Bakır'dı.

Giriş konuşmasında sözü alan Haşmet Zeybek genelde halk kahramanlığı özelde ise Pir Sultan fenomeninin tarih içindeki diyalektik akışı üzerine değerlendirmelerde bulundu.

Pir sultan hakkındaki efsaneleri, Hızır Paşa olayını, O'nun sert içerikli hicivlerini aktararak "Pir Sultan kendi kaderini halkın kaderiyle birleştirmiştir" deyip sözü Zeki Göker'e bıraktı.

Pir Sultan halka önderlik ettiği için asıldı

Zeki Göker, ABT'nin sergilediği "Pir Sultan" oyununda karşılaştıkları gerek iç gerekse dış sorun-

ları aktararak şunları söyledi:

"1991 yılında sahnelemeye başladığımız oyunda Pir Sultan'ın dini değil, felsefi boyutuna ağırlık verdik. Bu yüzden gittiğimiz her yerde yasaklarla karşılaştık. Oyunu 89 mahkeme kararı ve 1 Danıştay kararıyla oynatabildik.

300'e yakın gözaltı olayı yaşadık." Bütün bunların oyuna ekledikleri final sahnesinden dolayı olduğunu belirten Göker şöyle devam etti: "Biz oyuna son bir sahne ekleyerek Pir Sultan'ı bugüne getirdik. O'nu Denizlerle, Mahirlerle ve İbolarla bütünleştirdik. Devleti korkutan da bu oldu. Pir Sultan'ı asıp oyunu bitirseydik devlet hiç bir şekilde oyunu yasaklamazdı. Fakat bu da bizim amacımıza ters düşerdi"

Serhat Tunç ve Ozan Bakır'ın söylediği türkülerden sonra sözü Ozan Bakır alarak Pir Sultan'ın sanatsal yönüne değindi. "Pir Sultan'ın etkilendikleri ve etkiledikleri" başlığıyla halk ozanları arasındaki sanatsal ilişkileri, on-

YAŞAMIN DİLİ NERGİZ SELVİ GÜZEL

Bilinç; düşünleşmenin panzehiridir

Sömürü ve zulüm üzerine inşa olunan kapitalizm/kapitalistler, kendileriyle birlikte topluma da düşünleşmeyi dayatıyorlar.

Nedir düşünleşme, düşürülme, dejenere olma?

İnsani olan tüm duygu, düşünce ve sosyal pratikten adım adım uzaklaşmadır. Düşürülmenin en temel dayanağı, asalaklığın özendirilmesi, insanın kendi emeğine, toplumun sorunlarına yabancılaştırılması, bencil, bireyci ve onursuz olunmasıdır.

Her sistem kendi prototipini yarat-

tem emeğe insanlığa düşman bir kişilik dayatırken, sosyalist sistemin bayrağına " herkese yeteneğine göre, herkese emeği kadar"dan sonra sınıfsız toplumu hedefleyen komünizim de "herkese ihtiyacı kadar" yazar. Kapitalizm ezen ve ezilen üzerine sistemini sürdürürken sosyalizm ezilenlerin çıkarını savunan sistemden adım adım sınıfsız toplum olan komünizmi hedefler.

Soygun ve talan kapitalizmin yaşam felsefesidir. Bunun emekçi halkta yansıtmaya çalıştıkları modeli Özal'ın

maya çalışır. Varlığını onun üzerine inşa eder. Kapitalist sis-

tem emeğe çalıştığı "benim memurum işini bilir" mantığıyla örgütlü bir güç olarak hakkını arama yerine birey olarak başkalarının zararına kendini "kurtarma" rüşvetle yada başkalarını kazıklayarak belini doğrultma anlayışıdır. Sömürü sistemi bu tür anlayışları toplumda yerleştirerek bir taşla iki kuş vurmaya hedeflemekte.

Birincisi: Bu anlayışlarla Örgütlü mücadele anlayışı gelişmiyor

İkincisi: Emekçiler birbirine düşmanlık beslediklerinden kötülüklerin kaynağı olan sisteme yönelmede zaafa düşüyorlar. Buda sömürücülerin emeğine yağ sürüyor.

Bugün genel krizin (ekonomik, siyasi, ideolojik) emekçi halk açısından hem **avantajı** hemde **dezavantajı** vardır. Avantajı; ezen ve ezilen çelişkisi yoğunlaşmakta, hepsini sokan yılanın aynı olduğu gerçeği daha geniş kesim tarafından görülmektedir. Dezavantajı;

yoksulluk ve bilinçsizlikten dolayı emekçiler yaşamın birçok alanında karşı karşıya gelmektedir.

Nedir bunlar? Rüşvet olayı, işsizliğin hat safhada olmasından dolayı grev kırıcı pozisyona düşme, çok daha düşük ücretle bir başka emekçinin işine göz dikme, ihtiyaçların had safhaya çıkmasından dolayı, çevremden maddi olarak ne koparırsam kardır mantığıyla hareket etme, olanakların çok çok kısıtlı olmasından dolayı dayanışma duygusunun zayıflaması, bireyciliğin ve bencilliğin hat safhaya varması, örgütlenmeye yönelik baskılardan dolayı örgütlü hak arama mücadelesinden kaçınıp daha sonra da emek verip kazananlara hiç bedel ödemedi ortak olma anlayışı, toplumsal olaylara karşı duyarsızlık, ailede sorumluluk almaktan kaçınma, sözün ve özün bir olmaması herşeyin kendini ve çevreyi aldatmaya yönelik olması vb. vb.

ları şiirlerinden örneklerle aktardı.

Soru cevap bölümünde “Pir Sultan asılma- saydı Pir Sultan olur muydu?” sorusuna Haş- met Zeybek, Pir Sultan’ın bilgelik tavrıyla mili- tan tavrını bütünleştirdiği ve militan tavrıyla di- renmeseydi Pir Sultan olamayacağı yanıtını verdi.

Pir Sultan Geleneği zindanlarda sürdürü- lüyor

Yine söz alan bir izleyici irdelenmesi gere- kenin, halk kahramanlarının gerçekte var olup olmadığı, nasıl öldürüldükleri değil onların hal- kı aydınlatmaları, dünyayı değiştirme istekleri, sömürenin karşısında sömürülenin yanında yer almaları olduğunu belirterek “Önemli olan dün- le bugün arasındaki bağlantıyı farkedebilmektir. Vergiler hala var, sömürü şekil değiştirerek hala devam ediyor. Dün ölümden korkmayarak ‘Açılın kapılar şaha gidelim’, diyen Pir Sultan bugün, yeni Kahramanlarla- Nergiz Gülmezler- le ‘herşeyi yapabilirsiniz ama yüzümüzdeki gü- lümsemeyi yok edemezsiniz’ diyor. Osman- lı’nın teslimiyet çağrısı, bugün devletin tretman uygulamalarıdır. Dünün Pir Sultanları bugünün Nergiz Gülmezleridir” diyerek Pir Sultan’ın mili- tan kişiliği ve bilge kişiliğinin deşifre edilmesi gerektiği ve Pir Sultan Abdal geleneğinin günü- müzde zindanlarda direnen çağdaş Pir Sultan Abdallarla yaşatıldığı üzerinde durdu.

Daha sonra söz alan ve **Ulucanlar katliamı- nı bizzat yaşadığını belirten bir izleyici** yaptı- ğı konuşmada o dönemde adli mahkum olarak hapishanede bulunduğunu belirterek şunları söyledi: “Zindanlarda halk için canını veren, ölüm oruçlarına giren Pir Sultanlar var. Onlar beni yoz yaşamımdan temizleyerek bana temiz bir dünya sundular. **Benim var oluş nedenim zindanlardaki Pir Sultanlardır.** Benim var oluş nedenim, katliamdan sonra Ulucanlar’ı marşlarla titreten bayan tutsaklardı. Pir Sultan- lar onlardı”

Program bu duygu yüklü konuşmanın ardın- dan bir sonraki ay yeni bir halk kahramanıyla buluşmak dileğiyle sona erdi.

Nazım Hikmet; Şiirimiz, Yılmaz Güney; Sinemamız, Ruhi Su; Türkülerimiz’dir

Halkın sanatçısı, halkın savaşçısıdır” diyor **Yıl- maz Güney**. Kim için, ne için sanat ve sa- natçı sorusuna vereceğimiz cevap bu kadar sade ve güzel anlatılır ancak. Halkın rahmi, kendini halka adanmış, adayacak sayısız kahramanın doğumu- na gebecektir. Sanat alanında **Nazım Hikmet, Ruhi Su, Yılmaz Güney** en önde gelenlerden birkaçıdır. Hal- ka adanmışlığın türküsüdür yaşamları. Her biri sana- tın farklı alanlarında halkın sanatçısı olmanın savaşı- mını vermiş, bunun diyetini ödemiş, yaratmış olduğu değerlerle ölümlerinden sonra bile halka öğretmen, umut, egemenlere ise korkulu rüya olmuşlardır.

Kültür deryasına kattıkları değerler, politik ve sa- natsal görüşleri ile proleter devrimci kültür cephesi çalışanlarının öğretmenleridir.

İnsanın özgürleşme yolunda **Spartaküs**’le başlat- tığı, “Beni kara toprakta değil, hakikati anlamış in- sanların yüreklerinde arayın” diyen **Şeyh Bedred- din**’le sürdürdüğü uzun yürüyüşü, dünü bugüne yarı- na bağlamanın adıdır Nazım Hikmet, Ruhi Su, Yıl- maz Güney...

Burjuvazinin onları lümpen, katil, vatan haini, banal ilan etmeleri de sebepsiz değildir. Çünkü kendi yoz kültürlerini yayarken özellikle halkın sanatçıları- nı, proleter kültürün kalelerini yıkmak zorunda ol- duklarını biliyorlar. Neden mi? Çünkü; “Dostlarım, /Kardeşlerim, / Canlarım / Kaldırın Başlarınızı / Suçlular gibi yüzümüz yerde / Özümüz darda durup dururuz. / Kaldırın başlarınızı yukarı / Bize göz ve- rildi gözleyin diye / Dil verildi söyleyin diye / Kulak verildi dinleyin diye / El gövdede kaşınan yeri bilir / Dert bizde, / Derman ellerimizdedir / Ararsan bulur- sun / Verirsen alırsın / İnanmazsan gelir görürsün” diyen **RUHİ SU**...

“Sosyalizm, boyunduruk altına alınmış, insani yetenekleri prangalanmış emekçi kitleleri her türlü sınıf baskılarından kurtarmayı amaçlar. Sadece eko- nomik bakımdan değil, aynı zamanda zihinsel, ruhsal ve kültürel zenginliğe kavuşturmayı da hedefler. İnsanın duygularını, düşüncelerini geliştirir; çağdaş bilimin ve tekniğin olanaklarını onların emrine su- nar. İnsanları her yönüyle, eski dünyanın etkilerin- den kurtarır, bütün boyutlarıyla ve bu gelişmenin sü- rekliliğini sağlayacak maddi koşulları hazırlar. Sınıf- lı topluma geçiş aşamasının gereklerini yerine geti- rir, geliştirir” diyen **YILMAZ GÜNEY**...

Ve; “Toprakta, ateşten ve denizden doğanların / en mükemmeli doğacak bizden... / ... / ... / ... ve in- sanlar ellerini korkmadan, düşünmeden / birbirleri- nin ellerine bırakarak / yıldızlara bakarak: / - ‘Yaşa- mak ne güzel şey!’ diyecekler; / bir insan gözü gibi derin, bir salkım üzüm gibi serin, bir ferah, bir rahat / bir işitilmemiş şarkı söyleyecekler... / Hiçbir ağaç, böyle harikulade bir yemiş vermemiş olacaktır./ Ve en vadedici, bir yaz gecesi, böyle sesler, böyle ina- nılmaz renklerle, sabaha ermemiş olacaktır... / Top- raktan, ateşten ve denizden doğanların en mükem- meli doğacak bizden...” diyen **NAZİM HİKMET**, halkın ilerici kültürünün kaleleridirler. Çünkü halk bu kalelerde saklamaktadır umutlarını, ilerici yönle- rini, geleceğe yürümenin adımlarını...

Bu kalelere saldırı için devlet divanı, bu sıralar çok yoğun. Bir taraftan IMF programlarını hayata geçirmeye çalışırken bir de Nazım Hikmet’in vatan- daşlığını geri vermenin tartışmalarını yaptılar. Kimin vatandaşlığını kime veriyorlar. Prova almamış ama- tör oyuncu gibiler. Dünya vatandaşı olmuş bir dev- rimci için TC’nin vermiş olduğu vatandaşlık hakkı- nın bir anlamı yoktur. Zaten halk onu çoktan bağrına basmıştır ve o halkın çocuğudur. Vatan haini ilan edilen Nazım Hikmet’in oyunları Kültür Bakanlığı desteğiyle oynatılıyordu. Aynı şekilde politik şiirleri ayrıştırıldıktan sonra sevgi üzerine yazılmış şiirleri okullarda okutuluyordu. Birçok şiiri bestelendi ve Kültür Bakanlığı bandrollü kasetlerde yüreğimizi okuyor. Bu bir oyundur. Şiddetle yapamadıklarını böyle havuç politikaları ile hayata geçirmeye ve Na- zım’ı içi boş bir ateş böceğine çevirmek istiyorlar.

Nazım Hikmet, Türkiye devrim mücadelesinin maddi ve ruhi şekillenişinin bir sembolüdür. O halk- tır. Bursa hapishanesinden kilometrelerce uzaktaki topraklarda devrim uğruna Nazi subayları tarafından idam edilen Tanya’nın çığlığını yalnız halk duyabi- lir.

Bugün güncel bir sorun olarak **Nazım Hikmet, Yılmaz Güney, Ruhi Su** tartışmalarında ön plana çıkartmamız gereken yanları, özleri ve duruşları ol- malıdır. Çünkü; Nazım Hikmet; Şiirimiz, Yılmaz Güney; Sinemamız, Ruhi Su; Türkülerimizdir... De- ğerlerimizdir... Sahip çıkmadığımızda kaybedeceğimiz kendi kültürümüz, kendi belleğimizdir.

Hele de üretimden ve doğadan uzak, çarpık yapılaşmanın yoğunlaştığı kentlerdeki yaşamda insanlar çok daha fazla kendini cendere içinde his- setmekte, yıkıcı ve hoşgörüş yönü kö- rüklenmekte, insanlar en ufak bir şey- de bile birbirine çatar hale gelmekte- dir. Bu tür olumsuz davranışların yar- rattığı acı, öfke ve kırgınlıkları da yi- ne biz emekçiler çekiyoruz.

Bu ülkemizin gerçekliğinde bize dayatılan davranışlardır. Peki bizler onların dayatmalarına mahkum muyuz yada başka alternatifimiz yok mudur? Elbette ne mahkumuz nede alternatif- siz.

Sayıları bugün azda olsa bu mah- kumiyeti rededenleri görüyoruz, yaşı- yoruz. **Bunu** emeğini evladından ve toplumu ileriye götürmek için harca- madan esirgemeyenlerde görüyoruz. **Bunu**; toplumu teslim almanın yolunu

zindandakileri teslim almaktan geçire- ceklerine inanlara ölümüne direnen ama asla teslim olmayan devrimci ko- münist tutsaklarda görüyoruz, **bunu** bugün sayıları azda olsa üretici, yara- tıcı işçilerde, köylülerde umut yüklü gençlerimizde görüyoruz. **Bunu** kale- mini sömürücüye satmayan bir avuç aydında sanatçıda görüyoruz. Onlar bu güçlerini kendi emeklerine duy- dukları güvenden, insanların emeğine duydukları saygıdan, insanın insanca yaşamasını yürekte arzulamaların- dan, doğruya duydukları umut ve gü- venden alıyorlar. Yani **bilinçli olmak- tan** alıyorlar.

Peki nasıl sağlayacağız bu bilinçli olmayı? 3 şeyden;

- 1-) Üretim içinde olmaktan
- 2-) Sınıf mücadelesine katılmaktan
- 3-) Bilimsel deneylerden, sınıf mü- cadeleleri tarihinden

Her ne kadar sistem bizi üretim dı- şına atmaya çalışsa da, örgütsüzlüğü, cezalandırmayı dayatıp bizi mücadele edenlerden uzak tutmaya çalışsa da, kendi yoz kültürünü dört bir yandan beynimize, yaşamımıza işlemeye ça- lışsa da, bizler yinede tüm bunlara karşı durup insan olmanın, bilinçli ol- manın gereğini yerine getirecek çaba- nın içerisinde olabiliriz, olmalıyız. Bu mücadelede olanların varlığı bizlerin- de varolabileceğinin kanıtıdır.

SÖMÜRÜCÜYE AMANSIZ, EMEK- Ç İYE SEVECEN OLMALIYIZ

Unutmayalım ki insanlık ne kadar kan revan içinde bırakılsa da ve bu durum topluma kanıksatılmaya çalışıl- sa da emekçi insanlarda iyiye güzele, dostluğa, paylaşmaya, güvene duy- dukları ihtiyaç her zaman için yürek-

lerinin bir köşesinde saklıdır. Bizlere düşen görev o saklı duran duyguları gün yüzüne çıkarıp ona kan, can ve rota vermektir. **Veren her zaman için alandan güçlüdür.** Emeğimizi, sevgi- mizi vermenin soylu yüceliğini yaşa- yalım. Karşılığını mutlak alırız. Karşı- lığı adım adım karanlığı parçalayıp, emekçileri kendisi için sınıf olma ro- tasına sokup toplumu ileriye taşımak- tır. Toplumda devrimin ihtiyaç oldu- ğunu duyumsatmaktır.

Ve yine unutmayalım ki karanlığa her gidiş mutsuzluğumuzun, aydınlığa her gidiş ise mutluluğumuzun kaynağı olacaktır. Sonuç olarak diyoruz ki; mutluluk yada mutsuzluk kendi elleri- mizdedir. Kenetleyelim ellerimizi, bir- likte mutluluğu yaşamımıza sokalım. Bu herkesten çok biz emekçilerin hak- kıdır. Bu hakkı kullanmak için de emek vermek zorundayız.

Arhoğ şehitlerinin anısına-3

2001 geçici kış üssünde devrim ve komünizm şehitleri anma etkinliği

Rüzgar hafifçe esiyor sık ormanın ağaçlarının yapraklarını birbirine çarparak ahenkli sesler çıkarıyordu. Ağustos güneşi tam tepede olmasına rağmen yaprakları aşır da ormanın içine vuramıyordu. Dar patikadan düzenli aralıklarla tek sıra halinde ilerliyordu küçük bir TİKKO gerilla birimi.

Birdenbire öncü durdu, silahını çapraz tutup olduğu yere çöktü. Silahının emniyeti ise her zaman açıktı zaten. Aynı anda diğerleri de durdu. Öncü bir ses duymuştu, yürüme sesi. Durumun netleştirmek için bir süre ses dinlediler. Biraz sonra ellerinde baltalarıyla iki köylü ileriden beliriverdiler. Köylüler orman içinde dolaşiyor, ağaç bakıyorlardı. Önlerine gelen her ağacı kesmiyor, seçmece yapıyorlardı. Anlaşılan ev yapmakta kullanacaklar ağaçları. Bir süre daha gözlediler köylüleri. Köylülere görünme niyetinde değildiler görevleri gereği. Usulca köylülerin etrafını dolanarak uzaklaştılar oradan; yollarına devam ettiler. Komutan dışında birimdeki hiç kimse nereye ve ne için gittiklerini bilmiyorlardı. Araziyi iyi bilen öncü aynı zamanda tecrübeli bir gerillaydı. İlerledikleri güzergaha, geçmişteki deneyimlerine ve hareket tarzına dayanarak hangi görev için nereye gittiklerini yorumlamaya çalışıyor, çeşitli ihtimalleri düşünüyor fakat hiçbirine diğerinden daha fazla ağırlık veremiyordu. Bu düşünceler kafasını meşgul ederken gözleri ve kulaklarıyla çevreyi denetlemeyi elden bırakmıyordu.

Uzun süredir yürüyorlardı. Biraz sonra birim komutanının

“mola verelim” talimatıyla uygun bir yere geçtiler. Yarım daire oluşturup çantalarına yaslanarak oturdular. İzin alarak sigara yaktı gerillalardan biri. TİKKO gerillaları arasında sigara içenlerin sayısı çok azdı.

Biraz soluklandıktan sonra komutan söze başladı:

-Görevimiz, bu onurlu görev, geçen yıl Seyit Külekçi ve Doğan Altun yoldaşlarımızın şehit düşmelerine neden olan ihbarcı alçağın cezalandırılmasıdır.

O anda gerillalar cıvıldaşan kuşlar gibi hep bir ağızdan konuşmaya gülmeye duygu ve düşüncelerini ifade etmeye başladılar, coşmuşlardı. Böyle bir eylemin gerçekleştirilmesi, şehitlerin hesabının sorulması ve bu hesap soruculardan biri olmak büyük mutluluk vericiydi. Bir süre konuşmalar, gülmeler, espiriler, öneriler, sorular devam etti. Sonunda komutan:

-Yoldaşlar hepimiz coşkuluyuz fakat şimdi yola devam etmemiz, gözetleme yapmamız gerekiyor. Daha sonra sizin önerilerinizi, düşünceleriniz alacağım ve eylem, istihbarat hareket tarzımız hakkında size bilgi vereceğim, dedi. Hemen kalkıp yola koyuldular. Yorgunluklarından eser kalmamıştı. Kim tutabilirdi artık onları. Kanat takmışçasına hızlı hızlı yol aldılar.

Uzun uzun konuşmuşlardı. Yattıklarında zaman epeyce ilerlemişti. Fakat öncünün uykusu gelmiyordu. Eylem

biriminde sadece O vardı, geçen yıl ki çatışmadan kalan. Ellerini başının arkasında birleştirip sırt üstü uzandı, şalını öylesine çekti üzerine. Çatışma gününü, Halo ve Orhan'ı o anı en ince ayrıntısına kadar anımsıyordu. O günü yeniden yaşıyor gibiydi. İçi kinle doldu. Hesap sormanın sabırsızlığı sardı benliğini. Sonra diğer yoldaşları düşündü, o gün aynı birlikte yer alıp da şimdi şehit düşmüş olan yoldaşları Cihan'ı, Ünal'ı, Zeynel'i.

Cihan geldi gözlerinin önüne. Yoksulluklar içinde doğmuş, yaşamış, yokluklarla da olsa üniversitenin matematik bölümünü bitirmiş, birçok kişinin zorla geldiği mastır aşamasına O, başarıyla ulaşmıştı. Bütün bunlara rağmen çok az kişinin sergilediği tavrı sergilemiş, mastırını yarıda bırakıp partimiz TKP/ML önderliğindeki TİKKO saflarında gerilla mücadelesine katılmıştı. Bu tavrıyla çevresindeki bir çok insanı ve yoldaşları çok etkilemiş, kendilerine yeniden sorgulamalarını sağlamış, derin sevgi ve saygılarını kazanmıştı. Üniversite yıllarında eylemlerde, korsan gösterilerdeki militanlığının gerillada daha da bilemiş, düşmana yönelik bir çok saldırıda, eylemde, cezalandırmada yer almış, kimilerine ise bizzat komutanlık etmişti. Arhoğ'da ki çatışmada ise çekilirken düşman O'nu farkederek yoğun taraması sonucu diğer yoldaşlardan ayrı düşmüştü. Düşman

O'nu fark ettiği halde, O silahını tutukluk yapmasına rağmen düşmana ateş ederek, düşman ateşini kendisine çekip yoldaşlarının çatışma ortamından çıkmalarına yardımcı olmuş; daha sonra tek başına zorlukla çatışmadan çıkmış, çıkar çıkmaz da konaklama yerine gitmek yerine köyün yakınlarında yoldaşları aramıştı, “yaralı vardır, yardıma ihtiyaçları vardır, belkide daha çıkamamışlardır” diye.

Konaklama yerinde ise kendilerini bekleyenler arasında Ünal ve Zeynel'de vardı. Onlar yağmurun altında saatlerce çatışmadan çıkıp gelecek yoldaşları, kinle dolarak, merak içinde beklemişlerdi. Her gelene hiç bırakmamacasına sıkı sıkı sarılışlarını hiç unutmuştu. Ünal'ın çocuksu, sevecen gülüşünü, kavgaya atılışındaki olgunluğunu düşündü. Zeynel'in gerilemeler yaşamasına rağmen şehitlerimizin ardından kendine yönelişini, yenilenişini yoldaşlara olan sevgisi sayesinde yeniden doğruluğunu anımsadı.

Şimdi ise Zeynel'le Cihan Dersim'e yeniden yürüyüşümüzün adımlayıcıları oldu, Dersim topraklarında. Ünal'da Hakan yoldaşla beraber Tokat'ta Hızalan'da çatışarak şehit düşmüşlerdi. Ünal ne de çok istiyordu Dersim'e gitmeyi.

Duygulanmıştı. “Sizin de hesabınızı soracağız can yoldaşlar, mutlaka soracağız” dedi kendine, elinin tersiyle yanağından süzülen yaşı silerek. Kendine doğru yaklaşan nöbetçi yoldaşın ayak sesleriyle irkildi. Dakikalar dakikaları, düşünceler düşünceleri

kovalamıştı ve nöbet sırası O'na gelmişti.

-Gelmene gerek yok, ben uyanığım, dedi kendisini nöbet için uyandırmaya gelen yoldaşa. Çevik bir hareketle uzandığı yerden sıçrayıp hızla kuşandı, nöbeti devralmaya gitti.

Hava kararmadan çok daha evvel köye yanaşmış uzun uzun köyü ve çevresini dürbünlüyorlardı. Öncü bu araziye, yolları, patikalara, evleri tamamen hatırlıyordu. Yanındaki yeni gerilla da sabırsızlık ve merakla 'burası neresi, şu yol nereye gidiyor?' gibi sorular soruyordu habire. Aşağıda birçok eyleme katılmış, bombalamalar yapmıştı fakat gerillada bu ilk eylemi olacaktı.

Geçen yıldan farklı olarak öncü gerillanın gördüğü köydeki hareketlilik, yaşam belirtileriydi. Birçok kişi göçmüş de olsa, geçen yıl köydeki insanların, hayvanların sesleri, hareketlilikleri çok daha fazlaydı. Çatışmadan sonra köylüler, korkudan köyü terk etmiş, terketmeyenleri de düşman zorla göç ettirmişti. Böylece köy uzun süre boş kalmıştı. Bu yıl baharla beraber bazı köylüler köye dönmüştü, yayla niyetine bahar ve yaz süresi boyunca. Fakat bu dönemlerden hiçbiri eski, yani çatışma zamanı köyde olanlardan değildi. Bunlar çok daha önce Arhoğ'dan Turhal'a göçmüş ve orada yaşayan köylülerdi. Geçim sıkıntılarını, yoksulluklarını kullanarak düşman bunları örgütlemiş "teröristler gelirse bize ihbar edin" diye iyice tembih etmiş gerillalar hakkında anti-propaganda yapıp köylülere çeşitli vaatlerde bulunmuşlardı. Eskilerden sadece eski Muhtar Sadık'ın yani TİKKO gerillalarını ihbar ederek Seyit Külekçi ve Doğan Altun yoldaşların şehit düşmelerine neden olan alçağın hanesi dönmüştü. Kendisi ise korkudan köye gelmiyordu. Aradan bir yıl geçmiş, gerillalardan ses, seda çıkmayınca Sadık biraz da olsa rahatlamış, gevşemişti. Artık arada bir ama çok zorunlu kaldıkça köye şöyle bir uğruyor, fazla kalmadan tekrar gidiyordu.

O günlerde de babası hasta olduğundan mallara bakmak için bir kaç günlüğüne köye gelmişti ihbarcı. Korkusundan köyden fazla uzaklaşmıyor, malları köyün yakınlarında boş tarlalarda güdü-

yordu.

Halk içinde derin kökleri vardı TİKKO'nun. Yıllardır bölgede faaliyet yürütmelerinin, halka ve halk düşmanlarına karşı yaklaşımlarının adaletlerinin, doğru politikaların uygulamalarının sonucuydu bu. Bundandır ki böyle istisna bir durumun bilgisi yani ihbarcının köyde olduğunun net istihbaratı kendilerine hemencecik ulaşıvermişti.

Alacakaranlık basınca iki gerilla eve doğru yanaştı. Öndeki kapıyı çaldı:

-Kimsin? diye sordu. Bu ihbarcının anasıydı.

-Aç, aç Sadık'la biraz işim var, diye cevap verdi kapıyı çalan gerilla.

Kadın, kapıyı çalanın köyden birisi olduğunu zannederek tereddüt etmeden kapıyı açtı. Açar açmaz da karşısında gerillaları görünce hemen kapattı. Fakat gerilla ayağını anında kapının arasına koyuvermişti. Sertçe kapıyı geri itti, kapıyla birlikte kadın da savruldu. Kadının gözleri faltaşı gibi açılmış, yüzü korkudan sapsarı olmuştu.

-Sadık evde yok diye bağıyor, kendince gerillalara engel olmaya çalışıyordu.

-Evde olduğunu biliyoruz, çekil kenara, deyip hızla ilk odaya girdiler. Oda da bir çocuk muhtemelen ihbarcının oğlu -bağıra bağıra ağlıyordu. Divanların altına baktılar yoktu. Kadınsa:

-Sadık evde yok, O benim tek oğlumdur. O sizi muhbirlemedi, diye dövünüp duruyordu.

Gerillalar kadına aldırmadan diğer odaya girdiler. Divanın altında parkasını giymiş, kaçmak için fırsat kollayan ihbarcıyı omuzundan tutup hızla çekti, ayağa doğrulttu gerilla. Alçağın benzi atmış, yüzü kaskatı kesilmişti korkudan yaprak gibi titriyordu. Gerillalar kinle bakıyorlardı ona.

Sadık'ın ihbarcı olduğu kesin, suçu sabitti. Bunu köylüleri de, çevre köylerde biliyordu. Yüzbaşının O'nu korumasını, yakın ilişkilerinin olduğunu duymayan bilmeyen kalmamıştı.

-Biz size anlatmadık mı, ihbar

etmeyin, cezasız kalmaz bu diye? Söylemedik mi? Kime, neye güvendirin? Hani güvendiklerin? Seni kullanıp attılar bir kenara. Onlar onca silahlarına, zırhlı araçlarına rağmen kendilerini, valilerini, yüzbaşılarını koruyamıyorlar, seni mi koruyacaklar? Sana mı değer verecekler? İki kuruş için satın kendini. Bu sonu sen kendin istedin, dedi öfkeyle gerilla.

-Etmeyin, eylemeyin. Ben muhbirlemedim sizi. Bu Sarı Ali'nin işidir. O yapmıştır. Yukarıda Allah var, ben yapmadım. Çoluk çocuğuma bağışlayın, ben etmedim deyip çırpınıyor, can telaşıyla gerillaların elinden kurtulmaya çalışıyordu.

-Başkasının üzerine atarak kurtulacağını mı sanıyorsun? Senin ihbar ettiğini çok iyi biliyoruz. Sen acımadın kendi çocuklarına, kendi mezarını kendi ellerinle kazdın. İki yoldaşımızın ölümüne neden oldun. Sen acıdın mı? Sen düşünmedin mi bu işin sonunu? Biz hiç bir suçu cezasız bırakmayız. Sen de şimdi cezayı çekeceksin. Düş önüme! deyip namluyu dayadı ihbarcını sırtına. Çıktılar evden.

İhbarcının anası, çaresiz gözlerle bakıyordu, gidenlerin ardından. Karşı koymaya cesaret edememişti.

-Ah oğul, etmeyeydin keşke, neyine gerekti? ne alıp veremediğin vardı, deyip sızlanıyordu.

Savunmadığı gerilla, kapının açılışını duydu. Bu anı sabırsızlıkla bekliyordu. O yöne bakmadan kendini alıkoyamadı. Yoldaşlardan biri namluyu alçağın sırtına dayamış, diğeri de biraz sağında köyün meydanına doğru yürüyorlardı. İhbarcı yüksek sesle he-

yecanlı heyecanlı birşeyler anlatmaya çalışıyordu. Anlaşılan kaçınılmaz sonunun gerçekleşmemesi için dil döküyordu umutsuzca. Çok pişman olmuştu ama bunun bir faydası yoktu artık.

Kimi köylüler pencerelerinin perdelerini hafifçe aralamış, gelişmeleri izliyorlardı. Hepsini anlamıştı durumu.

Bir tanesi "hak etti bunu Sadık, sana ne zararları vardı ki gitinde ihbar ettin, öldürttün onları" dedi. Bir diğeri "yüzbaşı diyor ki bize ihbar edin gelirlerse, onlar size birşey yapamaz, biz sizi koruruz diye. Bizi kandırıyorlarmış, hani korusunlar ya Sadık'ı" dedi. Başka biri "tuttukları işin peşini bırakmazmış bunlar, o kadar uzun zaman geçti yine de gelip buldular, alıp götürüyorlar, eski muhtarını" dedi, merakla işin sonunu bekleyerek.

Gerillalardan biri ihbarcıya suçunu ve bunun cezasını açıkladı. En son:

-Bir diyeceğin var mı? diye sordu.

O ise hala ayak diriyor, olayla ilgili çeşit çeşit hikayeler uydurmaya, kendince kendini aklamaya çalışıyordu.

Birazdan kleşlerin hesap soran sesleriyle inledi etraf. İhbarcının lanetli cesedi boş bir çuval gibi yığıldı yere. Bir halk düşmanı daha hakettiği cezaya çarptırılmıştı şimdi.

Komşu köy olan Eski Köyü'ndeki karakoldan kleş seslerini duyan düşman unsurları paniklemiş, rastgele sağa-sola ateş etmeye başlamışlardı. Bunları duyan gerillalar güldüler bu duruma. Ve hızlı adımlarla, coşkun akan bir dere gibi koyuldular yola. Diğer hesapları da sormaya...

Pir Sultan'ın Mekanında Kaypakkaya coşkusu şavkıdı

İbrahim Kaypakkaya gibi bir öndere sahip olmak, onu anlatabilmek, onu öğrenmek bir ayrıcalık olarak önemini koruyor koruyacak. Bu önem; Kaypakkaya düşüncesinin bilimle yoğrulmasından ve yaşamında bilime göre şekillenmesinden dolayı güzelliğini korumasındandır.

Komünist önder **İbrahim Kaypakkaya**'nın 28. ölüm yıl dönümü nedeniyle Ümraniye Pir Sultan Kültür Derneğinde 19 Mayıs 2001 tarihinde bir anma etkinliği düzenlendi. Anma dernek başkanı'nın kitleyi saygı duruşuna çağırmasıyla başladı. Dernek başkanı İ.

K gibi bir değeri kitlelere taşınmanın büyük bir onuru, coşkusu ve heyecanı ile sözü gazetemizden İşçi-köylü adına Seza Mis'e verdi **Seza Mis** önder Kaypakkaya'nın düşüncelerinin 7'den 70'e bütün ezilen halkımızın kurtuluşu yolunda bir ışık olduğunu vurgulayarak özellikle etkinliğe katılan çoğunluğu gençlerden oluşan kitleye seslenerek; "burada öğrenmeye çalışacağımız bu bilgiler bizimle sınırlı kalmamalı bunları kitlelerin eline yolunuzu aydınlatan bir meşale olarak vermeli bu bilinç ve sorumlulukla İ. K'ya öğrenmeliyiz" dedi. Sözlerine davamla ülkemiz tarihinde.. suskunluğu kurtmada öncü olan İ. K'nun kendi sürecinde Modern revizyonizme karşı bayrak açarak cesaretle mücadele etmiş. MLM'nin yılmaz savunucusu olmuştur. Özellikle Ma-

oizmin ülkemizde kavranmasının ön adımlarını atmış düşüncelerinin doğruluğu hergün bir daha yaşam tarafından doğrulanmaktadır. Emperyalizmin ve sömürücü egemen sınıfların hizmetinde olan insan durumundan çıkıp kendimizi ve kendi sınıfımızın bilinçli bir zaferi olmak için adım atmaktan, adımlarımız daha hızlandırmaktan 50 yıllık başka alternatifimiz yoktur" diyen Seza Mis; tüm duyarlı insanlığı halkın haklı mücadelesine imuz vermeye çağırarak konuşmasını noktaladı. Etkinlik İ. K'nun yaşamını anlatan "Kırmızı Gül Buz içinde" adlı belgeselin ardından bittirildi.

Mahalle halkın daha sonra halkın sağlığını tehdit eden baz istasyonlarına karşı protestoyu örgütleye bilmek için başka bir derneği gitmek üzere yola koyuldular.

14 yaşındaki çocuğu intihara iten kelepçe

Doğru olan, güzel olan, temiz olan herşeye düşman olanlar bir kez daha düşmanlıklarını gösterdiler. 29 Nisan günü saat 14.00 civarında elinde bir poşetle Yenibosna Bahadır sokaktaki evinden çıkan D.E ablasının evine doğru gidiyordu. Annesi pazardan aldığı tencereyi değiştirmesi için vermişti ona. O da önce ablasının evine uğrayacak, onu da alarak pazara gidecekti. Henüz 14 yaşında olan Döndü'ye ablasının evine çok az bir mesafe kala bir polis otosu tarafından "dur" ihtarı yapıldı. Belli ki elinde bir poşette tencere taşıyan 14 yaşındaki bir kız çocuğu polise şüpheli görünmüştü. Ancak korkuya kapılan Döndü adımlarına hız vererek ablasının evine ulaşmaya çalıştı. Bu sırada da polisler tarafından yakalanarak, elleri kelepçelenerek polis otosuna, ondan sonra da karakola götürüldü. Türkiye gibi bir ülke koşullarında buraya kadar çok fazla bir sorun yaşanmamış gibi görülebilir. 14 yaşındaki bir kız çocuğunun şüpheli şahıs olarak gözaltına alınması ve kelepçelenmesinin dışında. Ancak olayın yakıcı sonuçları daha sonra ortaya çıkıyor. Kardeşinin eve iyice geç kalmasıyla telaşa kapılan abla Gülsüm Erdoğan ve eşi kardeşinin

kayıp olduğunu bildirmek üzere 75. Yıl Polis Karakoluna gittiğinde saat 23:00'e geliyordu. Burada gördükleri manzara dehşet verici idi. Korkudan ve yaşadıklarından kaynaklı çılgına dönen Döndü kelepçeyi bileklerine sürerek intihar etmeye çalışmış buna rağmen kelepçeleri çıkartılmamıştı. Abla-

layınca bir kız çocuğuna onu bu denli dehşete düşürecek şekilde neler yapabileceklerini düşünmek bile istemiyor insan. Tahmin etmek güç değil. Devletin, polisin bu konudaki haneside bu görüşümüzü destekleyecek kadar kabarık.

Döndü'nün yaşadıkları bununla da bitmiyor. Yaşadıklarından ölümü yaşama tercih edecek kadar etkilenen Döndü eve geldiklerinde ölüm fikrini aklından çıkarmış değildi.

Ablasının bir iki dakikalığına bakışlarını ondan ayırdığı bir anda 3. kattaki evlerinden kendini aşağıya bıraktı. Ve hala yoğun bakımda olan Döndü şu an yaşam savaşı veriyor.

Alışılmaması gereken ama aynı zamanda yaşadığımız coğrafyada sıkça yaşanan olaylar bunlar. Geçen yıl tam da Çocuk Hakları Günü'nde hırsızlık iddiası ile gözaltına alınıp, çıplak soyulan ve tacize uğrayan aynı yaştaki kız çocuklarımızın "ölmek istiyorum" çığlıkları hala kulaklarımızda. Kimileri bu yaşananları kötü niyetli kişilerin-polislerin- görevi kötüye kullanması olarak değerlendirse de yaşanan sadece sistem sorunudur. Döndü gibi daha nicelerinin yaşadığı da devletin hanesine yazılacak bir insanlık suçudur.

Çocuğa ölüm kelepçesi

nın ve eşinin uyarılarının ardından kelepçe çıkarılsa da Döndü hala Karakolda tutuluyor, bırakılması için kimliğinin getirilmesi isteniyordu. Kimliğin getirilmesi ve Genel Bilgi Taramasının yapılması sırasında Döndü bu kez de kendisini karakolun camından atmaya çalıştı. Bunu başaramayınca ablasından istediği bir bardak suyun bardağını kırarak kırık camlarla bileklerini kesti. Yaşadıkları onu o denli etkilemişti ki ölümden başka çare göremiyordu. Ve sonunda şüpheli olmadığı anlaşılan Döndü serbest bırakıldı ve hastaneye götürüldü. Ancak onun için hiçbirşey değişmemişti. Hiç konuşmuyordu. Ne yaşadıklarını anlatıyordu nede başka bir şey. Polisin en sıradan gözaltında bile insanlara yaptıklarını hatırl-

Yunanistanlı

Yurt Dışı Haberler: Emeklilik yaşının 65'e yükseltilmesi ve erken emekliliğin kaldırılması, emekli maaşlarının 2007 yılına kadar düşürülmesi öngörülen Sosyal Güvenlik Reformları Tasarısı karşısında Yunanistanlı işçi ve memurlar 26 Nisan'da tüm ülkedeki yaşamı felç eden bir günlük genel grev yapmıştı. Yunanistanlı emekçilerin bu eylemleri sonuç vermiş Yunan Hükümeti tasarıyı geri çekmek zorunda kalmış ve "Önerilerimizi geri çekiyoruz. Sendikalarla sıfırdan başlayacak müzakerelere hazırız" açıklamasını yapmıştı.

17 Mayıs 2001 Perşembe günü

Sosyal Güvenlik Reformları Tasarısı ile ilgili Yunanistanlı emekçiler tekrar bir günlük genel grev yaptılar. Genel grevle birlikte otobüs, metro, trolleybüs, taksi ve feribot seferleri tamamen durdu. Hava-yolları kısıtlı olarak seferler düzenledi. İşyerleri ve mağazaların da büyük bölümü açılmadı, demiryolları da temel gereksinime yanıt verecek şekilde seferler yaptı. Basın sektörü de grevi destekledi, özel ve devlet televizyonları yayın yapmadı, radyolar sadece müzik yayını yaptı, okullar, hükümet büroları, bankalar kapandı, hastanelerde sadece acil servis hizmet verdi.

Yunanistan bir günlük genel grev sonucu tüm yaşamsal fonksiyonları felç olmuş durumdaydı.

Emekçiler tüm işkollarında üretimi durdurarak yasa karşısındaki tavırlarını net olarak ortaya koydular.

Dünya çiftçi gününde Türkiye tarımı masaya yatırıldı

Kartal: TMMOB'a bağlı Ziraat Mühendisleri Odası'nın her ay çeşitli konuları inceleyen seminerleri Mayıs ayında da "14 Mayıs Dünya Çiftçiler Günü" olması vesilesiyle devam ettirildi. "İstikrar Paketinin Tarım Üzerine Etkileri" başlığı altında gerçekleştirilen seminere konuşmacı olarak **Cumhuriyet gazetesi yazarlarından Prof. Dr. Türkel Minibaş** katıldı. Sunuş konuşmasını Ziraat Odası İstanbul Şube Başkanı **Zehra Eycil**'in, açılış konuşmasını ise Ziraat Mühendisleri Odaları Başkanı **Gürol Engin**'in yaptığı seminer 14 Mayıs 2001 tarihinde **Kadıköy Kültür Merkezi**'nde saat 14:00'de başladı. Konuşmasına başlayan Türkel Minibaş tarımın hangi ülkede yaşanırsa yaşansın, hangi gelişmişlik düzeyine sahip ülke olunursa olunsun dünyadaki hiçbir ülkenin vazgeç-

meyeceği, bir alan olduğunu ifade ederek, "birçok gelişmiş ülkenin de tarım sektöründen vazgeçmediğini ve bu piyasayı kimseye bırakmadığını" belirtti.

Tarımın önemli bir insan kaynağına ihtiyaç duyduğuna işaret eden Prof. Dr. Türkel Minibaş; tarımın bütün gelişmiş-gelişmemiş her ülkede destekleme alımlarıyla; ucuz kredi, ucuz tohum yöntemleriyle desteklendiğini de ifade etti. IMF'nin, her toplantıda tarımın piyasa ekonomisine açılmasını istediğini "Tarımı piyasaya açın, devletin desteği kalksın, devlet burayla uğraşmasın" şeklinde programın bu ayağında aksamanın yaşanmasını istemediğini dile getirmeye çalışan Prof. Dr. Minibaş, "gelişmiş ekonomiye sahip ülkelerde tarım gayet ciddi bir şekilde devlet desteğiyle yürüyor" diyerek Avrupa ve

AB ülkelerinde bunun böyle olduğunu söylüyor.

"Piyasa Ekonomisinin" kartı artmayan kapitalizmin; karın en hızlı bir şekilde artması için yapılacak yeni düzenlemeler olarak gündeme geldiğini ortaya koyan Minibaş; dünyada yaşanan yeni bir gelişmeyle "digital devrimle" kapitalizm açısından her alanın karlı hale geldiğini belirtti. Bilgi işlem ve iletişim sektörlerinde kullanılan digital devrimin sermayenin bir an önce nemalanacağı yere gitmesinin sağlandığını, bilgisayarın internetin en çabuk en yüksek getiriye elde etmek için kullanıldığını belirten Minibaş; bütün bu gelişmelerin ise öncelikli olarak tarım ve hayvancılık alanında kullanıldığını dikkat çekti. Gen teknolojisindeki ve BİO teknolojideki bütün gelişmelerin bu alanda kullanıldığını vurguladı.

Üreticimizin örgütsüz olmasının ürününü piyasa değerinin altında satmasını doğurduğunu; ürünün büyük üreticiler tarafından satın alınarak kooperatife satıldığını, dolayısıyla artık küçük üreticinin pazara ulaşmasının daha da zorlaştığını ifade eden Minibaş; dolayısıyla üreticilerin refah düzeyinin düşeceğine dikkat çekti.

Yaklaşık iki buçuk saat süren seminerde çiftçilerin yaşadığı diğer çeşitli sıkıntılara da yer verilirken bundan böyle tarımsal girdilerin piyasa ekonomisine göre düzenleneceği; piyasa değerinde borç, piyasa değerinde kredi verileceği bunun ise üretimdeki maliyeti arttıran bir faktör olacağı üzerinde duruldu. Kısacası ihraç ettiği birçok sektör ürününü ithal etmek zorunda bırakılan bir Türkiye gerçekliği ortaya kondu.

Her doğa olayı birer faciaya dönüşüyor

Öyle bir ülkede yaşıyoruz ki normal bir doğa olayı bile felakete dönüşebiliyor. Nisan-Mayıs aylarının yağış miktarları bakımından yoğun olduğu Karadeniz ve Akdeniz bölgelerinde devletin duyarsızlığı ve altyapı konusundaki eksiklikleri nedeniyle çok üst seviyede olmayan yağışlar dahi faciaya yol açabiliyor.

Geçen yıl Samsun ve Tokat bölgesinde meydana gelen sel felaketinden ders çıkarmayan devletin hiçbir önlem almaması, rant çıkarılardan kaynaklı uygun olmayan taban arazilerini imara açması vs. nedenlerle sürdürdüğü yanlış politikaları bu yıl da Akdeniz Bölgesi'ni vurdu.

7-8-9 Mayıs tarihlerinde aşırı yağmur nedeniyle Antakya'da yaşanan sel felaketinde de aynı olaylar tekrarlandı. 3 gün boyunca yağın yağmurun ardından 2 can kaybı olurken 30-40 trilyonluk bir zarar da ortaya çıktı. Ayrıca zaten yetersiz olan alt yapı tümünden ortadan kalktı.

Hükümet yetkilileri faciayı "doğa olayı ne yapabiliriz ki" şeklinde yine açıklamaya çalışsa dursun Mimarlar Odası'nın hazırladığı rapora gö-

re facianın sorumluları yine kendilerinden başkası değil. Su toplama havzalarının doldurularak imara açılması, nehir yataklarının değiştirilerek yapılanmaya açılması, alt yapı çalışmalarının yetersizliği, çarpık yapılaşma gibi sorunlara çıkarları icabı cevap veremeyenler olayın doğallığından bahsederek konuyu kapatmaya, bedeli yine halka ödetmeye çalışıyorlar.

Yaşananların elbette birer doğa olayı olduğunu, ancak bu boyutlarda zararlar yaşanmasının doğal olmadığını gizlemeye çalışıyorlar.

Facianın ardından 3-4 gün geçmesiyle birlikte her zaman olduğu gibi siyasiler yağmurun dinmesiyle de birlikte islanmamaya ve çamur olamaya dikkat ederek bölgeye akın ettiler. Halka

tepeden bakarak güya acısını paylaşıp, incelemelerde bulunup geri döndüler. Ve ziyaretin ardından bir toplantı yapıp "bu doğal afetten ne gibi çıkarlar elde edebileceklerini" tartıştılar. Yardımlar konusunda da son sözü Kemal Derviş'e ve IMF'ye atmayı da ihmal etmediler. Artık hayatımızın her alanında söz sahibi olan IMF bu konuda da devreye girerek selden zarar görenlere ne kadar yardım edileceğine karar verecek. Ancak IMF'nin ülke geneline yönelik dayatmaları bu konudaki yardımlarının da kara habercisi. Her yağmuru, her sarsıntıyı felakete dönüştürerek, "doğal" deyip altından çıkmaya çalışanlar halkın acısına bu denli uzak durarak kendi felaketlerini hazırlıyorlar bir yandan da.

Emperyalizmin gerçek yüzü bir kez daha belgelendi

Yurt Dışı Haberler: Avustralya'da eski askerler İngiltere'nin 1950'lerde atom bombası denemeleri sırasında İngiliz ve Avustralyalı askerleri kobay olarak kullandığı iddialarının araştırılmasını istiyor. İngiltere 1997'de Avrupa İnsan Hakları Mahkemesine nükleer denemelerde hiçbir zaman insanların kullanılmadığını beyan etmişti.

Bilindiği üzere Kosova'da seyreltilmiş uranyum kullanılmış ve bir çok asker kansere yakalanmıştı. Bu gelişmeler üzerine de araştırmalar yapılmış ama emperyalistler bunları da yalanlamıştı. İnsan hakları savunuculuğuna soyunan emperyalist haydutlar sömürü, kar için her yola başvurabilirler. Bugüne kadar yaşanan bir çok olay bunu kanıtlamıştır. Nitekim İskoçya'nın Dundee Üniversitesi'nden Sue Rabbit Roff, eline geçirdiği bir belgenin İngiltere'nin Avustralyanın güneyindeki Maralinga'da yaptığı nükleer denemelerde radyoaktiviteye karşı geliştirilen giysilerin askerler üzerinde denendiğini gösterdiğini ispatlamıştı. Belge Avustralya Ulusal Arşivi'nde bulunmuştu.

Dünya üzerindeki barışı, insan haklarını koruma çığırkanlığı yapan fakat ölümlerden, insan hakları ihlallerinden, açlıktan, katliamlardan sorumlu olanlar emperyalistler ve onların uşaklarıdır. Onlar için insan yaşamının para yanında hiçbir değeri yoktur.

Bangladeşte kopya çekme hakkı

Yurt Dışı Haberler: Emperyalizm; doğası itibarıyla daha fazla sömürü ve sonucunda kar elde edebilmek amacıyla tüm muhalif seslerin susturulması, bastırılması ve yok edilmesi için uğraşır. Bu politikanın bir sonucu olarak eğitim sistemlerini buna göre düzenler ve gelişimini sağlar. Bu eğitim sisteminde bilimsel eğitim gözardı edilerek ezberci, dogmatik, bananeci, asosyal kişilikli, yaşadığı topluma yabancı, yaşadığı ülke ve dünya üzerinde gelişen olaylara yabancı, kendi içine kapanık bir kişilik, araştırmayan, üretmeyen, verilente yetinen bir toplum yetiştirmeyi hedefler.

Emperyalizmin ve onların yerli işbirlikçilerinin bu uygulamalarını bir kez daha gösteren ve emperyalizmin bu politikasındaki başarılarını ispatlayan bir olay Bangladeş'te yaşandı. İngilizce final sınavında kopya çekmek isteyen öğrenciler bu girişimlerinin engellenmesi üzerine eylemlere başladılar. Kopya çekme ihtimaline karşı önlem alan öğretmenlere saldıran, masa ve sandalyeleri yakan öğrenciler polisle de çatışmaya girdiler. Sınavların yapıldığı 64 bölgeden 20'sinde çatışmalar yaşandı. 9 bin öğrenci kopya çektiği için sınavlardan atıldı.

Ezberci, hazırcı, araştırmayan, üretmeyen bir kişilik yaratılarda daha sonra bu kişiliklerin yetiştirildikleri tarzda bir pratik içerisine girmelerine karşı gibi görünenler de, kopya çekilmesini engelleyenler de aynı sistemin bekçileridir.

Araştıran, üreten, yaşadığı topluma yabancı olmayan, sosyal, duyarlı kişilikler emperyalizm ve emperyalizme bağımlı sistemlerde yetişmezler. Bu ancak halkların demokratik iktidarlarının olduğu ülkelerde gerçekleşebilir.

baştarafı 32'de

ARYANLARIN HİNDİSTAN'IN BAŞINA MUSSALAT ETTİĞİ ÜÇ BİN YILLIK HEDİYE; "VARNA-KAST SİSTEMİ"

Varna sistemi, Kast sisteminin öncesi ve atası durumundadır. Hindistan'ın (daha doğrusu Hinduizmin) en karakteristik özelliklerinin başında gelir. Her ne kadar kast sistemi sadece Hindulara ait bir olgu ise de bu, Hindistan'da yaşayan diğer inanca (örneğin Müslümanlar) sahip kitleler arasında da görülür. Fakat bunlar arasındaki katılığı ve düzeyi daha geri ve farklı düzeydedir.

Hindistan toplumu resmi olmasa da, günlük pratik, sosyal ve kültürel yaşamında hala ağırlıklı olarak Varna-Kast sistemiyle yönetiliyor. Bunun siyasal ve sosyal yaşamdaki etkisi çok büyüktür. Özellikle ilk üç Kast'ın desteğini almadan iktidara gelmek olanaksız gibi. Varna-Kast sistemini daha yakından tanıyalım.

Varna sistemi: Bu sisteme göre, ekonomik-toplumsal yaşam dört "sınıfsal", ayrıcalıklı düzeye ayrılmıştır. En üstte, **birincisi** Brahminler vardır. Toplum eğitmek ve "tanrı" adına yönetmekle görevli olan bilgin ve din adamları sınıfıdır. **İkincisi** Kshatriyas, yani toplumu idari açıdan yönetmekle görevli sınıf. **Üçüncüsü** Vaishya, emekçi sınıflar...

Dördüncüsü ise Shudra, yani kol gücüyle çalışan ve diğer üç sınıfa hizmet etmekle görevli emekçi sınıflar.

Kast sistemi: Bu sistem Hindulara eski Varna sisteminin devamını ifade eder. Varna sisteminde olduğu gibi, Kast sistemi de toplumu ekonomik, sosyal, sınıfsal ayrıcalıklar bakımından gene dört ayrı kategoriye ayırır. Kast sisteminin tarihte kimler tarafından ve nasıl gündeme getirildiğini yukarıda anlatmaya çalıştım. Bunun üç bin yılı aşkın bir tarihi vardır.

Fakat, Kast sisteminde sadece dört Kast'ın olduğu anlaşılmalıdır. Bu dört Kast en üst ve en genel düzeydekini ifade eder. Hindistan'da yaşamayan ve bu konuda ciddi bir araştırma yapmayanlar sadece dört Kast'ın olduğunu sanırlar. Bu bir nevi Aysberg'in sadece görünen kısmını ifade ediyor.

Farklı eyaletlerde sokak ortasında, işyerlerinde, üniversite kafeteryalarında sohbet etme fırsatını bulduğum farklı düzey ve görüşteki insanlar ve bazı tapınaklarda görüştüğüm dini insanlar bana, genel dört Kast'ın geçen 3 bin yıl içinde yaklaşık 3 bin Kast'a ayrıştığını ve bu 3 bin Kast'ın da farklı düzeylerde en az 20 bin alt Kast'a bölündüğünü söylediler.

Brahma, Hindu inancında en önemli ve en büyük tanrıların başında gelir. Bu inanca göre Brahma, sadece kainatın yaratılışında büyük ve aktif rol oynamış, sonrasında ise hep Meditasyondadır. Yani derin düşüncelere dalmıştır. O, tüm tanrıların öncesi ve onlar arasında birleştirici olandır. Kast sisteminde sınıflar-kastagoriler, "kainatın yaratılış sırasında" sadece Brahma ile anlatılır.

Kast sistemi büyük şehirlerde belli oranda çözülmüşse de, kırsal alanda varlığını çok katı şekilde sürdürmektedir. Kastlar arası ilişki hala çok zayıf. Kast-

sal ayrıcalıklar günlük, pratik yaşamda egemen durumdadır. Kastlar arası evlilik çok nadir görülür. Peki "kainatın yaratılış sırasında" kimler Brahma'nın neresinden türemiştir?

En üsttekiler, **birinci katagoride** Brahma'nın ağzından doğan Brahmanlar sınıfı var. Bunlar tanrı adına toplumu yönetmekle, tanrıların buyruklarını iletmekle görevli din-adamları sınıfıdır.

İkinci katagoride Brahma'nın kollarından doğan Kshatriyas'lar sınıfı var. Yani savaşçılar (ordu yöneticileri ve komutanları) sınıfı.

Üçüncü katagoride Brahma'nın butlarından doğan Vaisyas'lar sınıfı olan tüccarlar vardır.

Dördüncü ve en sonuncu katagoride ise Brahma'nın ayaklarından doğan Shudras'lar sınıfı, yani üst sınıflara hizmet etmekle mükkel köylüler ve emekçiler vardır. Hindu inancına göre ilk üç Kasta mensup insanlar iki kez doğmuştur.

Kast sisteminde en alt Kast'ı ifade eden Shudras'lar diğer bazı özel topluluklara kıyasla (Dalit ve Adivasislere göre) konuları iyidir. Çünkü en azından bunlar, Kast sisteminin bir bileşeni, bütünüyle durumundadır. Dolayısıyla da Kast örgütlenmesinin içindedirler. Siz, bir de Hindu olupta Kast sisteminin dışında olanları bir düşünün! Şimdi onları tanıyalım;

KAST SİSTEMİ DIŞINDA KALANLAR; DOKUNULMAZLIĞIN ALEYHTE İŞLEDİĞİ TOPLULUKLAR, DALİTLER!

Bu dokunulmazlık pozitif anlamındaki bir ayrıcalığı ifade etmiyor. Yani burjuva-feodal parlamento üyesi milletvekillerinin dokunulmazlığına hiç benzer bu dokunulmazlık. Bu kavram, çok kötü ve berbat oldukları, hayvanlardan bile değerleri düşük olanlar için kullanılır. Bunların günümüzdeki nüfusları en az 170 milyondur.

Bunlar için söylenen, genel olarak şöyledir: Çok kötüdürler, bu nedenle Kast sistemine kabul edilmemişlerdir. Toplumsal açıdan hastalıklı olduklarından bunlara dokunulmaz. Dokunulursa mikrop-virüs kapılır, zehirlenilir. Hintçe'de bunlara **Dalit** deniliyor. Böylesi ayırımı tarihte ilk yapanlar Aryanlar olmuştur. Onlar bu sosyal statüyü kendisinden olmayan, kaynaşmadıkları kavimlere karşı kullanmışlar.

Egemen sınıflar Dalit'ler için, daha sonradan yeni bir isim türetti. Türkçe anlamı "ekleni/ sonradan eklenen Kast" olan bir isim. Böylelikle Dalit'leri Kast sistemine dahil etmek istediler. Özellikle Mahatma Gandhi bunları Kast sistemine kabul ettirebilmek için belli çabalar sarfetti. Hatta onları Türkçe "çocukların tanrısı" anlamına gelen Harijan ismiyle andı fakat, onları Kast sistemine almayı başaramadı.

Bugün Hindistan'da en kötü, en zor, en yapılamaz işlerde çalıştırılanlar ve en yoksul olanlar, hiç şüphe yoktur ki Dalit'lerdir. Rahatlıkla denebilir ki, Hindistan'daki tüm temizlik işlerini, özellikle tüm tuvalet işleri temizliğini bunlar yap-

maktadır. Temizlik işlerinden başka iş bulmaları çok zordur.

Eğer sokak ve caddeleri temizleme işi, inşaatlarda çalışma işi verilmişse şanslıdırlar. En iyi durumda aldıkları iş ise, evin her türlü ama en ağır ve en zor işleridir. Bu durumda çok şanslıdırlar. Çünkü insan olarak kabul edilip eve alınıyorlar. Dinin en derin kök saldığı, afyon misali en etkili uyuşturduğu toplulukların başında gelir Dalitler.

Modern anlamda ev denilen bir mekanları yoktur. En iyi durumda barakalarda-slum'larda yaşarlar. Yaşadıkları yerde hiçbir sosyal-sağlık, kültürel, eğitimsel... hizmet yoktur. Her çeşit fırsat, imkan ve eğitimden mahrumdurlar. Bunlarda yaşam ile ölüm arasındaki çizgi çok incedir. Bunu birçok şehirde kendim görüp yaşadım.

Mumbai, Kolkata, Delhi'de bunların köylerine, mahallelerine gittim. Onlarca-sıyla konuştum. Neleri vardysa beraber yiyip-içtik. En temel insani ilgi ve alakaya hasret kalmış, tamamıyla toplumsal, siyasal yaşamın dışında fakat dinsel inancın da tam odağında yaşatılıyorlar. Envai "ilaçlarla" çok derinden hem uyuturulmuş hem de uyutulmuşlar. Neredeyse herkesin kendisini adadığı bir tanrısı var. Açlık-yoksulluk ve sefalet içinde tanrılarıyla rüyalar aleminde başbaşa, iç-içe yaşıyorlar.

KENDİ YURLARINDA YABANCILAŞTIRILANLAR; ADİVASİSLER!

Hindistan'da kabile yaşamını sürdüren yaklaşık 70 milyon insan var. Kabilelerin kendi isimleri var. Bunlara Adivasis deniyor. Hindistan'ın asıl sahipleri ve yirlipleri bunlardır. Esas olarak iki soydan gelmektedir. Güney Hindistan'da yaşayanlar Dravidian, orta ve Kuzey Hindistan'da yaşayanlar ise Vedic Aryanlı kökeninden geliyorlar.

Yoğun olarak yaşadığı eyaletler; Madya Pradeş, Andra Pradeş, Arunachal Pradeş, Maharastra, Bihar, Kerala, Orissa ve de Andaman Nicobar adalarıdır. Bu eyaletlerin ormanlık, tepelik ve dağlık kesiminde yaşarlar. Bugün bile kabile olmayan köyler ve ilçeler ile ilişkileri çok sınırlı ve zayıftır.

Kabilelerin yaşadığı alanlar doğal zenginlik kaynakları bakımından Hindistan'ın en zengin bölgeleridir. Bu bakımdan yüzyıllar boyunca onlara yönelik büyük baskılar, saldırılar başlamış. Kendileriyle özdeşleşen topraklarına, ormanlarına zorla, katliamlar yoluyla el konulmuş.

Kabile insanı (Adivasis) doğada hazır bulduğıyla yaşamını sürdürür. Kendi üretimi yok denecek kadar azdır. Doğa onlara yaşamaları için fazlasıyla imkan sunmuş. Onlar da bunu kullanıyor. Hiçbir teknolojiyi, modern aracı kullanmıyorlar ama, kendilerini doyuran doğaya, ormanlara gözü gibi, hatta ondan daha iyi bakıyorlar.

Doğayla iç-içe özgürce yaşıyorlar. Önceleri açlık, yoksulluk nedir bilmeyen pek çok kabile artık, bugün açlıkla karşı karşıyadır. Onları doyuran, vareden, büyüten imkanları, olanakları silah ve dipçik zoruyla ellerinden almış sömürücü egemen sınıflardır. Medeniyeti, teknolojiyi kendilerine kan kusturan ve soylarını tüketen ateşli silahlardan tanıdılar. Dolayısıyla, en kötü koşullarda en az 150 milyon olması gereken nüfusu bugün, en fazla 70 milyondur.

Gittiğim eyaletlerde yüzlerce Adivasis insanını gördüm. Onlarla konuşmalar yaptım, sohbetler ettim. Bunların özellikle HKP(ML) Halk Savaşı tarafından nasıl örgütlendiğini, Halk Gerilla Ordusu ve Halk Savaşı'nın kopmaz birer öznelere haline nasıl geldiğini onlarca örnekle gördüm. Bunların en az bin (1000) tane si profesyonel halk gerillasıdır. Onbinlercesi de çeşitli düzeylerde örgütlenmiştir.

Kabilelerin bu denli ilkel oldukları ve doğayı bu denli ilkel kullandıklarını doğrusu hiç beklemiyordum. (Bu konuya, yazımın ilerleyen bölümlerinde genişçe değineceğim). Fakat bu en ilkel insanların en bilimsel ideolojiye nasıl da ölüme sahip çıktıklarını, özgürlükleri için Parti'ye ve Halk Ordusu'na nasıl dört elle sarıldıklarını görmek, sanırım yeryüzünde görülebilecek en muhteşem sahnelerdir.

Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin en zifiri karanlık alanları, en ilkel, en tutucu, en geri insanların beyinlerini nasıl da aydınlattığını büyük umut ve coşkuyla gördüm.

"PGA Zindabad" (yaşasın Halk Gerilla Ordusu); "İnkılap Zindabad" (yaşasın devrim); "Lal Salam" (kızıl selamlar) vb. kavramlarla nasıl kaynaştıklarına, nasıl özümstediklerine tanık oldum. Böylesi hadiselerle tanık olmuş biri olarak, kendimi çok şanslı görüyorum.

EVRENSEL BAKIŞ

Acar Çağlayan

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığından dolayı yayınlamayız.

Tam ücret karşılığı altı saatlik iş günü hemen yasallaşmalıdır

Yurtdışı Haberler: Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu (ATİF) tam ücret karşılığı 6 saatlik iş gününün hemen yasallaşması ve taşeron firmaların yasal düzenlemelerle kapatılması için Alman Çalışma Bakanlığına taleplerini bildirdiler. Tam ücret karşılığı 6 saat iş günü ve 30 saat haftalık iş gününün yasallaşmasını isteyen ATİF, konuyla ilgili de bir açıklama yaptı. Yapılan açıklamada Alman tekkellerinin her geçen gün başka bir tekeli yutarak, binlerce çalışan işçiyi işten çıkarmayı şart koştuğu belirtilirken SPD-Yeşil hükümetinin işsizliği azaltma vaadi ile hükümete gelmesi ile öncelikle Kapitalist tekkellerin isteklerini yerine getirerek, işçi sınıfının 6 saatlik işgünü istemine karşı çıkararak patronların işçileri işten çıkarmalarını desteklediğine de vurgu yapıldı.

İşçilerin emekleri ile yaratılan yüksek teknolojinin işçilere karşı kullanıldığına da değinilen açıklamada Almanya'da 1973 yılında işsizlik oranı %1 iken bugün bu oranın %10 civarında seyrettiği; Kapitalist tekkellerin iş saatlerini tam ücret karşılığı 6 saate indirerek işsizliği azaltma yerine işçileri işten atarak aç kalmalarını sağladığı, 1 milyon 200 bin insanında sokakta yaşadığı da izah ediliyor. Açıklamada "İşçilerin emeğini çalan kapitalist tekkellere karşı, işçi sınıfı birliğini sağlayarak ve pekiştirerek mücadele etmelidir" sözlerine de yer verilirken, açıklama "tam ücret karşılığı 6 saatlik iş gününe evet", "Taşeron firmalara hayır", "Taleplerimiz için mücadeleyi yükseltelim", "Yaşasın işçilerin birliği ve mücadelesi" denilerek bitirildi.

Emperyalizmin uşağı İsrail ve katliamları

Yurtdışı Heberler: Amerika Birleşik Devletlerinin konsept değişikliğiyle birlikte Ortadoğu'daki İsrail saldırıları artarak devam etmekte. Emperyalist efendilerinin çıkarlarını en iyi bir biçimde korumak için uğraşan İsrail; Filistin halkını katletmeye, yerinden yurdundan sürmeye devam etmekte.

Filistin Halkının ve bunun yanında Hamas gibi anti emperyalist bir çizgide olmasına rağmen şeriat için savaştığını belirten örgütlerin eylemleri giderek artış göstermekte. Bunların en sonucusu 17 Mayıs 2001'de İsrail'in Netanya kentindeki bir alış-veriş merkezine intihar saldırısı düzenleyen bir Hamas militanının eylemiydi. Hamas militanının eyleminde 7 kişi öldü 100'ü aşkın kişi ise yaralandı. Hamas yaptığı açıklamada bu eylemin planladıkları 10 eylemden 7.'si olduğunu duyurdu.

Hamas militanının intihar saldırısından sonra 1967'den beri Filistin'e saldırılarda kullanmadığı F-16'ları kullanan İsrail; Ramallah, Nablus, Gazze ve Tulkarim'i bombaladı. İsrail'in saldırılarında en az 10 Filistinli'nin öldüğü ve 50'den fazla Filistinli'nin de yaralandığı açıklandı. Yaralılar arasında Hamas'ın askeri kanadının liderlerinden Ebu Hannud'un da bulunduğu belirtildi. İsrail yaptığı açıklamalarda: "Bundan sonra hangi yollara başvuracağımızı açıklamıyoruz. Ancak kuşkusuz savaş uçaklarını ilk ve son kez kullanmıyoruz, bu açıktır" dedi. Filistin Enformasyon Bakanı Yaser Abdrabbo yaptığı açıklamada "İsrail'in F-16 uçaklarıyla düzenlediği saldırının Washington'ın bilgisi dışında yapılamayacağını" açıkladı.

Abdrabbo'nun yaptığı açıklamada belirtildiği gibi İsrail gibi emperyalizmin uşaklarının her hareketleri emperyalist efendilerinin kontrolleri altındadır. Ortadoğu'ya ve dünyanın diğer bölgelerine barış emperyalistlerle uzlaşarak, onların kuklaları haline gelmekle olmaz, gerçek barış halkların kendi demokratik halk iktidarlarını kurmasıyla gerçekleşir.

Meksika'da öğretmenler grevde

Yurtdışı haberler: Ücretlerinin arttırılması ve eğitime daha fazla kaynak ayrılmasını isteyen öğretmenler, 15 Mayıs günü greve gitti. Meksika'da yapılan grevde, Chiapos eyaletinden 156 bin öğretmen, Michoacan'da 5 bin, Guerrero eyaletinde ise 1500 öğretmen greve katıldı.

Emperyalizmin kirlili oyunu ve Kolombiya

Yurtdışı Haberler: Kolombiya'da ülkedeki en büyük hapishanelerden birinin ön kapıları havaya uçurularak çoğu gerilla olan 68 mahkum kaçırıldı. Polis Caloto hapishanesindeki bu kaçırma eylemini Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri (FARC)'nin yaptığını açıkladı. Daha öncede bir hapishaneden 54 mahkum kaçırılmıştı.

Bu gelişmelerin yanında ABD Kolombiya'da gelişen gerilla mücadelesine karşı kolombiya ordusuna verdiği desteği Laredia Üssü'nü gazetecilere açarak göstermekten çekinmemiştir. ABD Kara Kuvvetleri'ne bağlı Yeşil Bereliler grubu tarafından eğitilen birliklerin yakında "gerillalara karşı mücadeleye başlayacağı" açıklandı. 1999 Nisan'ından beri eğitilen 3000 özel tim 24 Mayıs'ta Putumayo ve Caqueta eyaletlerinden saldırıya geçecek.

Emperyalist ABD; sömürüye, baskıya, zulme başkaldıran yoksul emekçi halkı ve onların öncülerini devrimcileri katletmek için Kolombiya'da olduğu gibi dünyanın birçok ülkesinde de katil CIA ajanları tarafından eğitilen birçok kontr-gerilla örgütlenmelerine sahip bulunuyor. Ülkemizde de emperyalist haydutlar tarafından eğitilen birçok katil var; Çatlı, Kırcı, Ağca ve son günlerde uçak kazasından dolayı öne çıkarılan ve Genelkurmay tarafından da günlük gazetelerde ilanlarla anılan Bordo Bereliler gibi. Emperyalist haydutlar ve onların uşaklarının bu kirlili oyunlarına karşı halkların kuruluş mücadelesi ülkemizde olduğu gibi Nepalde, Filipinlerde, Peruda kesintisiz olarak sürüyor.

Londra'da işçi eylemi

Yurtdışı Haberler: Avrupa'nın en büyük mağazalar zincirlerinden olan "Marks&Spencer 39" Avrupa'nın çeşitli şehirlerinde olan 39 mağazasını kapatacağını açıkladı. Bu da yaklaşık 4 bin kişinin işsiz kalacağı anlamına gelmekte.

Belçika, Fransa, İspanya, Almanya, Hollanda ve diğer Avrupa ülkelerinden "Marks & Spencer'in" merkezinin bulunduğu Londra'da 5 bin işçi biraraya gelerek şirketin kararını protesto etti.

Şirket yöneticileri yaptıkları açıklamada son üç yılda şirketin 100 milyon Sterlin zarar ettiğini ve yeniden yapılandırma süreci içerisinde bazı şubelerini kapatacaklarını açıkladılar.

Şirket yöneticilerinin bu açıklamasına rağmen Marks & Spencer İngilterede vergi rekortmeni. Çeşitli ülkelerden biraraya gelen 5 bin işçi şirketin merkez binasından Hyde Park'a kadar yürüdüler. İşçiler yaptıkları konuşmalarda şirketin işten atma kararlarını geri almasını ve hükümetlerin de işçi haklarını korumak için hareket geçmelerini talep ettiler.

“Neden Öldün Nazım?”

“Senin türkülerinden yoksun ne yapacağız şimdi

Senin bizi karşılarkenki gülümseyişin gibi bir pınar

bulabilecek miyiz bir daha?

Senin gururundan, sert sevecenliğinden yoksun ne yapacağız?

Bakışın gibi bir

bakışı nereden

bulmalı, ateşle

suyun birleştiği

gerçeğe çağı-

ran, acıyla ve

gözüpek bir se-

vinçle dolu?

Kardeşim be-

nim, nice yeni

duygular, dü-

şünceler kazan-

dırdın

bana”

Pablo Neruda

Pablo Neru-

da'nın Nazım

için yazdığı bu

şiirler sınırları

aşan duygularla bir kez daha çöktü yüreğimi-

ze, Nazım'ın aramızdan ayrılışının 38. yıl dö-

nümünde. Onun memleket hasretiyle yandığı,

bizim Nazım hasretiyle kavrulduğumuz bu

günlerde soruyoruz “Neden öldün Nazım?” di-

ye...

Umut büyüsün de dünyayı sarsın diye

umudu yeni doğmuş bebelerin yüreğine ya-

zanlar şimdi güneşin sofrasında..., yalnızlar

hücrelerinde ama dostların arasındalar.

Nazım Usta

Seni olduğu gibi onları da güzel günlerin

mimarı yapan zulüm alıyor aramızdan, açıklık

değil.

Ve senin yüreklere işlediğin hürriyetin resmini yapıyorlar, ölüm pahasına da olsa, hücrelerinde...

Memleket sevgisinin ve bu sevginin bedeli olan tutsaklığın simgelerinden olan Nazım Usta'nın umuda, kavgaya, sevdaya dair yazdıklarını daha bir yürekten okuduğumuz bu gün-

lerde yüreklerimiz Nazım'ca çarpıyor yine.

1902'de Selanik'te doğan Nazım Usta Moskova Üniversitesi'nde ekonomi-politik okumuştur.

1924'de İzmir'de

çıkan Aydınlık

gazetesine şiirler

ve yazılar yaz-

mıştır. İşte bu dö-

nemde 15 yıla

mahkum edilmiş-

tir. Bunun üzerine

Moskova'ya

kaçmak zorunda

kalan Nazım memleketine döndüğünde memleket zindanlarıyla tanıştı. Çankırı, Bursa ve Sinop hapishanelerinde yatıktan bir müddet sonra 1951'de TC vatandaşlığından çıkarılmıştır.

“Vatansız”dı artık. Fırarlarına mahpusluğuna katık ettiği memleket hasretiyle 3 Haziran 1963 yılında Moskova'da bize veda etti.

Şiirlerinde, ezilenlerin ideolojisinden aldığı ilhamla umudu, kavgayı, sevdayı yazmıştır.

Mustafa Suphi'nin kurduğu TKP üyesi olan Nazım Usta Kemalizmin ve Ulusal Sorun'un derin tahlilleri konusundaki yetersizliğinden bu konuda yanılığlara düşmüştür.

Nazım Hikmet, 1951 Berlin'de
3. Dünya Gençlik Festivalinde

Sosyalizmin tutkulu önderi: Kalinin

Sovyetler Birliği tarihine değeri biçilmez miraslar bırakan, mücadeleyi geliştiren, en zor koşullarda bile tereddütsüzce devrimi ilerleten Mihail İvanoviç Kalinin yoksul bir köylü çocuktur.

Genç bir işçiyken 1898 yılında Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'ne (RSDİP)'e üye olan Kalinin Bolşevizmin Rusya'daki en sağlam destekçilerindendi.

1905 devrimine kadar birçok kez tutuklanmış 1912'de RSDİP MK Aday Üyesi ve Rusça Bürosu üyesi oldu. Aynı yıl Pravda'nın kurucuları arasında yer almıştır Kalinin.

1917 Ekim Devrimi'nin yegane emektarlarından olan Kalinin bir dönem devlet başkanlığı yapmıştır.

Onu “Komünizmin ideallerini yaymak için tutku gerek. Kitlelere öncülük etmek için insanın kendisini de kitlelerle birlikte aynı tutkuyla yenmelidir.” sözüyle anımsarken 3 Haziran 1946'da ölümsüzleşirken bile taşıdığı tutkuyu yaşıyoruz.

“Bir şair Ahmed Arif”

“Senin şiirindi niceden
Çiçeği gizli açan akasya
Lav gibi tomurcuğu geceden
Patladı çıktı işte, sabaha
Sıcacık düşlerinde yıllarca
Dişlerinde sancı gibi beklettin
Şiirinle, insan dolu sevdanla
“Hasretinden prangalar eskittin”
Nedret Gürcan

Şiirlerinde Anadolu halklarının umudunu hasretini, acısını, sevincini, sevgisini, buluruz Ahmet Arif'in. Anadolu'yu yaşatır Ahmed Arif şiirlerinde.

Anadolu'ya özlem sarmaya görsün yüreğimizi, şöyle bir kaç şiir okudun mu Ahmed Ariften yüreğimize su serpilir adeta. Ellerimiz kelepçedeysen aç kalır, susuz kalır, tütünsüz uykusuz kalır, dalarız bizi terketmeyen sevdamıza, hasretinden prangalar eskittiğimiz memleketimizin dağlarına baharın gelişle sorarız “Haberin var mı taş duvar, demir kapı, kör pencere... Dağlarına bahar gelmiş memleketimin”

Dört mevsimi yaşarız onun şiirleriyle bahardan sonra kış vardır dizelerinde, hafiften üşürüz. Dövüşenler düşer aklımıza o soğukta, el ayak buz kesen, cehennem yürekli yiğitler. Karanlık gecede akşam erken inerken mahpushaneye tek başına hem de ölüme bir soluk kala,

zindanda yatarken bile yalnız kalmamanın erdemini yaşarız onun şiirinde. İşte bu engin yürekli şairimiz Diyarbakır'de doğmuştur. İlk şiirlerini ise 1948-1951 yılları arasında yazmıştır. Bu dönem onun Ankara Üniversitesi Dil Tarih ve Coğrafya Fakültesi Felsefe bölümünde öğrenci olduğu dönemdi.

Ve mahpusluk... Halkının acılarını, sancılarını mısralarına sığdıramayan her şair gibi O da dayar sırtını mahpus duvarına. Mahpusluk bu; şair eder adamı. Hele bir de şairsen, sevdalıysan memleket halkına tam bir usta olursun şiirde...

İşte Ahmed Arif'de böylesine ustasıdır şiirinin aslında halkının acısını, umutlarını, isyanını dile getirirsin.

Ahmed Arif'i 2 Haziran 1991 yılında aramızdan ayrılışının onuncu yılında saygıyla anarken dizeleriyle umuda daha sıkı sarılıyor yıkıyoruz kendimizi, öyle mahzun, öyle garip değiliz, içerde, dışarda, derste, sırada, yürüyoruz üstüne, tükürüyoruz celladın, fırsatçının, fesatçının, hayının, dayanıyoruz kitap ile, iş ile, tırnak ile diş ile, Umut ile, seveda ile düş ile.

Şavşat'ta bir yıldız

Şavşat'ta bir dağ köyü, sofrasında kuru çökeleği, bir tas ayrılan olan bir yayla evi. Açlık görmüş sefalet görmüş, yaşlı bir kadın oturmuş mütevazî sofrasına... Torunları doysun diye nasıl da ağırdan götürüyor lokmaları ağzına... Sonra kapı çalınıyor usuldan. Kalkıyor ananın büyük oğlu "Kim o" diyor endişesiz. Cevap geliyor "Açın kapıyı hele, biz TİKKO'cuyuz" oğul irkiliyor, ana; "aç oğul sofraya yerdeyken gelen misafir berekettir" diyor. Şaşkıncı çocuklar, oğul ve gelin de ama yaşlı kadın sakindir. Gözü takılır elinde kleşiyile gülen o ay yüzlüye. "Kinem"miş adı. Nasıl da güzel, nasıl da cana yakın, nasıl da bağına basıyor bizi" diye düşünüyor yaşlı kadın.

Sonra bereketin habercisi misafirler başlıyor yoksul emekçi halkın kurtuluşu için savaştıklarını anlatmaya.

-Ama azsınız, nasıl olacak, nasıl yıkacaksınız bu zulmü?

-Bugün azız, yarın çoğalacağız ve biz haklıyız anam, dağlar ki bize kucak açmışken, siz ki bizi bağırmıza basmışken onlar yenilmeye mahkum.

...

Çok kalmaz misafirler, kalkarlar. Ana'nın aklı Kinem'dedir. Nasıl da güzeldi, nasıl da sıcaktı...

Ana yanına çağırır kız torunlarını: "Bakın gördünüz mü nasıl da her işten anlıyor, nasıl becerikli nasıl saygılı, öyle olun"

Ve konuşulur bereket misafirleri o günlerde o yörede... Köylü kadınlar en çok Kinem'i konuşur. Genç kızlar en çok onu merak eder.

Bir ihanet, haince bir ihbar karartır Haziran'ın 1'ini. Bereketin habercileri pusuya düşer. Bir kadın, yiğitliğiyle vurulur, düşer. Halkının açılarını, öfkelerini, yoldaşlarının intikamını sürer namlusuna her kurşunda düşerken.

Haber tez yayılır Şavşat'ta.

Düşman hain, düşman her türlü acizliğe sarılır. Kana boyalı Kinem'in elbiselerini parçalar düşman, dolaştırır onu Şavşat'ta. Hani korku salmaktır düşmanın amacı, Kinem ve de eder halkına kanlı bedeniyle ve mesajını alır, onu son kez görmek için Şavşat'a gelenler.

Kadının özgürleşmesinin adı olmuştur Yıldız Çiçek (Kinem); Kadını saran her türlü cendereyi kırmanın adı ve erkek yoldaşlarıyla omuzdaşlarıyla birlikte özgür geleceği kurmanın adı.

Devrimci düşünce ve değerlerle yabancı olmayan Yıldız Çiçek 1989'da tanışmıştır TKP/ML ile. Önce onurlu bir insan sonra onurlu bir kadın olmanın bilinciyle kavgaya dört elle sarılan Yıldız Çiçek 1991 yılında TKP/ML Üyesi olmuştur. Karadeniz'de filizlenen Halk Savaşı'nın Kinem'i olarak solumaya başlamıştır 1992 yılında Artvin'in havasını.

Yaşamın yükünü fazlasıyla omuzlayan kadınların kavganın sorumluluklarında nasıl başarıyla taşıyacağını kanıtlamıştır, Yıldız, Artvin'e atandığı birliğin Komutan yardımcılığını üstlenerek.

Ölümlüyle yaşama iz bırakan eşkiya: Ali Ekber Atmaca

"Soylu bir kavganın olağan bir işindeydi adeta. "Öleceksin" çığlıkları ile "konuşursan yaşarsın" çığlıkları arasında bir fark görmüyordu. İnsanın inançları uğruna ölümü kucaklarken "uzun ömürlü" olmasının sırrı budur. Doğrulara ve gerçeklere, insanlığın erdemlerine bağlı kalarak öleceksem bu benim için ayrıcalıktır. Herkesin sahip olamayacağı bir onurlu ölüm biçimi benim için ölüm değil yaşamdır. Sonsuz bir zaman ve mekanda her an yaşayan ve ölen milyonlarca canlı içinde kimin ölümü anımsanıyor. Kim iz bırakıyor ölümlüyle. Sonuçta bir gün öleceksem, neden asırlarca anımsanacak bir ölümü seve seve kabul etmeyelim." (M. Ali Eser)

Yüreği halk sevgisiyle, yoldaş sevgisiyle dolup taşan bir eşkiyadır Ali Ekber Atmaca. Soylu bir davadır uğruna öldüğü. Soyludur davası çünkü yoksul-emekçi halkını zulmün ve sömürünün cenderesinden kurtarmaktır hedefi. Soyludur davası; insanlık adına sınırsız fedakarlıkları, paylaşımı, emeği, direnişi türküleştirir yoldaş yüreklerde, dillerde...

İşte böylesine bir sevdadır Ali Ekber'ininki... Bir görev için gittiği Artvin/Şavşat'ta işkencecilerin eline düşmüştür. Yoldaşlarından öğrendiği türküyü, fedakarlığın, paylaşımın emeğin, direnişin türküsünü dillendirir Artvin Alay Komutanlığı'nın karanlık işkence odalarında.

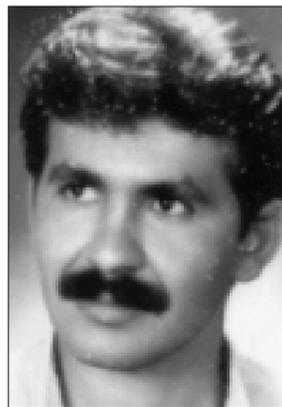
Sorguya başlar cellatlar; "öleceksin", "konuşursan yaşarsın" derler. Ama o inançları uğruna ölümü kucaklar ve erişir "uzun ömürlü" olmanın sırrına. Doğrularından ve gerçeklerden alır gücünü, halkına olan sevgisinden, yoldaşlarına olan bağlılığından.

İşkenceci şef Mehmet Sezibilabban ve diğer cellatlar Ali Ekber'in direnişiyle kendi iktidarlarını çıkarmıştır sehpaye.

Onca işkenceye rağmen adını dahi söylemeyen Ali Ekber Atmaca, 28 Mayıs 1992'de Artvin işkencehanelerinde ölümsüzleşti.

Sivas Kangal'lı kürt bir ailenin çocuğu olan Ali Ekber Atmaca İstanbul'da büyümüştür. Çok erken yaşta mücadeleyle tanışmıştır. Daha 14 yaşındayken atılganlığı, cesareti ve örgütleyiciliği ile Liseli Partizanların öncülerinden olmuştur. İşte bu yüzden dostları ve yoldaşları arasında ona Eşkiya denilmiştir.

1980 yıllarında TKP/ML askeri faaliyetine aktarılan Ali Ekber Atmaca'nın 12 Eylül AFC'si ile Proletarya Partisiyle bağlantısı kopmuştur. Bir dönem mücadeleden uzak kalmasının boşluğunu yoldaşlarının "Kerem"i olarak mücadelenin tam da ortasında olarak doldurmayaya karar verir. Ve artık O çatışmalarda, direnişlerde, çemberleri yaran başarılı bir TKP/ML militanıdır. Şehit düşene kadar da bu başarısından taviz vermemiştir.

Hıdır Doğan

7 Haziran 1992'de bir cenaze kalkar Dersim'de. Yoksul-emekçi Dersim halkı bağına basar kendi evladını. Kepenkler, kontaklar kapanır cenazenin olduğu gün Hozat'ta. 2000 kişinin katıldığı o müthiş cenaze töreninde devrim andlarıyla toprağa verilir Hıdır Doğan.

6 Haziran 1992 yılında Dersim/Zimlik'te çıkan çatışmada şehit düşmüştür Hıdır Doğan. 40 kişilik gerilla grubuna karşı 2000'e yakın gücünü seferber eden TC'nin bu saldırısı sonucunda Partizan'ca direnişler yaşanmış ve Hıdır Doğan ölümsüzleşmiştir.

Cihan Çelebi

1980'in karanlık günlerinde halkın ve devrimci komünistlerin üzerinde estirilen devlet ve sivil faşist terörü ayıyuka çıkmıştır.

MHP'liler koruma polisleriyle, bekçileri ve yanlarındaki sivil faşistlerle kahveleri basmakta, kimlik kontrolleri yapmaktadır. Bu uygulamaları yapan MHP İstanbul Sarıyer İlçe Başkanı Salih Akyıldız'da Keçiburnu Ömürtepe'de terör estirmektedir halka. Halka yapılan bu zulmü sindiremeyen Cihan Çelebi silahıyla üstüne yürür bu faşist grubun. Çatışma çıkar, Cihan'da yaralanır başından. Mendiliyle kanını silmeye çalışırken halkı teskin etmeye çalışır bir yandan da.

Mecidiyeköy Lisesi'nde okuduğu yıllarda TKP/ML ile tanışan Cihan liseden sonra inşaat işçiliği yapmıştır.

27 Mayıs 1980'de ölümsüzleştiğinde son sözü "Öcümü alın, mücadeleyi sürdürün" olmuştur.

Nurhak'ta üç yürek: Sinan, Kadir, Alpaslan..

Zulmün ve sömürünün egemenliğini yıkmak, devrimi nakış nakış işlemek öylesine bir iştir ki emek ister, fedakarlık ister, sabır ister, cesaret ister.

Ve insanlık tarihi bunlarla yazılmaktadır...

Nurhak dağlarından zulmün ve sömürünün saltanatına bir şamar da canlarıyla fedakarlıklarıyla, emekleriyle, cesaretleriyle Kadir Manga, Sinan Cemgil ve Alpaslan Özdoğan olmuştur.

1968'de esen devrimci fırtınayı günümüze kadar taşıyan devrimci önderler olan Sinan Cemgil ve arkadaşları döneme damgasını vurmaya çalışan reformizme, pasifizme karşı direnişi örgütleyerek ölümsüzleştiler Nurhak'ta 31 Mayıs 1971'de.

KARANLIĞIN SİLEMEDİĞİ YÜZLER

12 Eylül'lü yılların karanlığında 6 Haziran 1981 tarihinde İhbarcı Şemsi Özkan'ın bir ihbarı sonucu katledilen MLSPB'li yiğit devrimciler Doğan Özüzümüt, Ercan Yurtbilir, Tamer Arda ve M. Atilla Ermutlu'yu, katledilişlerinin 20. yıldönümünde saygıyla anıyoruz.

Şeker sektörü de IMF'ye emanet edildi

Bilindiği üzere şeker, insan sağlığı ve beslenmesi açısından en önemli temel gıda maddelerinden biridir. Ayrıca şeker üretimi ve sanayisinin bir ülkenin gelişmesinde çok önemli bir yere sahip olduğu da bir gerçektir. Şeker başlıca iki kaynaktan elde edilmektedir. Bunlardan birincisi **şeker kamışı** olup, dünya üretiminin yaklaşık % 65'ini karşılamaktadır. İkincisi ise hepimizin bildiği ve üretimin % 35'ini karşılayan **şeker pancarıdır**. Dünyada her yıl ortalama 110-115 milyon ton şeker üretilmekte olup bunun yaklaşık 40 milyon tonu pancar üretiminden elde edilmektedir. Türkiye pancardan şeker üreten dünya ülkeleri arasında önemli bir yer tutmaktadır. Bu açıdan şeker sanayi stratejik bir öneme sahiptir.

Yurdumuzda şeker pancarı ekimi; ülke sathına yayılmış ve 30 şeker fabrikası ekim sahalarında yapılmaktadır. Gerek iklim özellikleri ve gerekse toprak yapısı itibarıyla ülkemiz şeker pancarı üretimine oldukça elverişlidir. Yıllar bakımından değişiklik gösterse de ortalama olarak yılda 3,5-4 milyon dekar pancar ekilerek 13-15 milyon ton pancar üretilmektedir. Bu açıdan ülkemizin şeker ihtiyacı tamamen iç üretimden karşılanmaktadır. Şeker pancarı ve şeker üretimi sırasında ortaya çıkan yan ürünler özellikle besicilikte çok önemli "hayvan yemi" olarak kullanılmaktadır. Köklerinden şeker elde edilen pancarın yaprakları ile şeker fabrikasyonunda yan ürün olarak elde edilen küspe, melas ve melas'tan alkol elde edilmesinde yan ürün olan şempe hayvancılık açısından çok değerli besin kaynaklarıdır.

ŞEKER YASASI YIKIM GETİRECEKTİR

Ülkemizde yaklaşık 450-500 bine yakın çiftçi ailesinin çok önemli geçim kaynağı olan şeker pancarı üretiminin yok edilmesinin yanısıra halihazırda kendi kendine yetebilen şeker üretiminin; ithal yolu açılarak emperyalist şeker tekellerinin denetimine sokulması anlamına gelen "Şeker Yasası" bilindiği üzere 4 Nisan 2001 tarihinde TBMM'den geçerek yasallaşmıştır. **Yeni yasaya göre şeker üretimi kotaya bağlanıyor.** Tüketim kotasının yanısıra güvenlik

ve ithalat şartıyla üretim için ayrı ayrı kotalar belirleniyor. Devlet bu yılda şeker pancarı taban fiyatlarını belirleyecek. Ancak daha sonraki yıllarda fiyatlar üretici ile sanayici arasındaki pazarlıklar sonrasında yapılacak sözleşmeler ile saptanacak. Anlaşılacağı üzere şeker rejimi tamamen serbest piyasa koşullarına bağlanıyor. Bunun gerçekleşmesi için devletin elinde bulunan şeker fabrikalarının "özelleştirilmesi" gerekiyor. Yeni yasayla bu fabrikalar "özelleştirme" kapsamına alındı. Aynı zamanda yeni yasayla devletin şeker pancarı üreticisine fiyat sübvansiyonuyla destek vermesi sona erecek, getirilen kotalarla şeker pancarı üretimi daralacaktır. Bunun sonucu olarak şeker üretimi sektöre uğratılarak bu alanda da emperyalist tekellerin at oynatmasının yolu açılacaktır. Şimdi dönüp sormak gerekiyor neden "Vatan hainliği" demek olan bu politikalara başvuru oluyor?

Emperyalist tekellerin "Yeni Dünya Düzeni" adı altında dünya halklarına sunmaya çalıştığı pembe tabloların boş olduğu, bir aldatmaca olduğu artık bir gerçeklik haline almıştır. Bu nedenle eski politikalarını sürdürmeleri olanaksız hale gelmiştir. Bu açıdan özellikle bizim gibi ve yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeleri ve sömürge ülkeleri daha da bağımlı hale getirmek için "Yeniden Yapılandırma" programlarını devreye sokmuşlardır.

Kasım 2000 ve Şubat 2001 krizleriyle sarsılan ekonomi; IMF'nin emrine verilmiş ve bu bağlamda bay kurtarıcı(!) Kemal Derviş ABD tarafından ülkemize gönderilmiştir. Bay kurtarıcının ilk görevi ise; IMF'nin emrettiği ve ülkeyi neredeyse açık köle pazarı haline getirecek olan 15 yasayı çıkartarak uygulamıştır. Köylülüğün bitmesi, özelleştirmelerle işten atılmaların hızlanması, bu vatan hainlerinin umurlarında bile değil. Onların tek derdi ve sıkıntısı emekçi halkı nasıl soyup, yalanlarla halkı aldatarak emperyalist efendilerine daha iyi ulaşmakla emektir. Bütün uğraşları ve aralarındaki çatışmaları bunun içindir. Şeker Yasası da bundan önceki yasalarda olduğu gibi halkın daha da yoksullaşmasına hizmet

edecektir. Bu yasanın uygulanması sonunda şeker üretimi önemli oranda düşecek, bunun sonunda şeker ithal eder duruma gelinecektir. Ayrıca pancar alanları daralacağı için pancarın ekimini takip ederek ekilen münavebeli (baklagil vs.) ürünlerden alınan verim düşecek, bu düşümde toprakların daha da fakirleşmesine yol açacaktır. Şeker üretimi yanı sıra ortaya çıkan yan ürünler (Küspe, melas) nedeniyle hayvan besiciliğinde önemli bir köşe taşı olan pancar üretiminin daralması özellikle Doğu Anadolu ve T. Kürdistanı'nda hayvancılığın bitme noktasına gelmesine yol açacaktır.

Yeni şeker yasası ile şeker rejiminin serbest piyasa koşullarına bağlanması doğrultusunda mevcut şeker fabrikalarının "özelleştirilmesi" şart koşulmaktadır. Özelleştirme durumunda binlerce işçi işten atılacak, sendikasılaştırma uygulaması hızlanacaktır. IMF'nin uşakları bu yasa ile "bir taşla iki kuş vurmayı" hedeflemektedirler. Hem

tarım hem de sanayi alanından IMF'nin emrettiği "Yeniden Yapılandırma" programı hayata geçirilmektedir. Bütün bu gelişmeler karşısında halk kitlelerinin kendiliğinden tepkileri artmaktadır. Emekçi kesimler gün gün yoksullaşan, çekilmez hal alan yaşamlarıyla "gerçek vatan hainlerini" görmeye başlamıştır. Bu gerçekliği bilinçli bir tepkiselliğe ve örgütlülüğe taşıyarak kalıcılaştırmak başta proleter devrimcilerin görevidir. Proletarya Partisi'nin "kitleler içerisinde yoğunlaş, örgütsel inşada derinleş" yönlü açılım politikalarını soyut bir tarzda değil somut bir olgu olarak önce yaşamımızda cisimleştirmek, sonra da halk kitleleri içerisinde dalarak, onları eğitmek ve örgütleyecek kanalları yaratmak zorunluluğu yakıcı bir hal olarak karşımızda duruyor. Bu yakıcı görev ve sorumlulukları kitlelerle bütünleşerek yerine getirmek için emin adımlarla ilerleyelim.

Doğanşehir Pancar üreticisinden eylem

Malatya: Doğanşehir pancar üreticileri ürünlerinin parasının tamamını almak için 3 Mayıs Salı günü eylem yaparak devletin uygulamalarını protesto etti. Devletin çiftçiye yaklaşık 1 trilyon 200 milyar lira ödemesi gerekirken bu paranın yarısını vermeyi teklif etmesi üzerine tepkiler eyleme dönüştü. Üreticiler tarım kredi kooperatiflerine olan borçlarının %187 faiz ile işlediğini, mazot, gübre başta olmak üzere maliyetlerinin çok yüksek olduğunu ürünlerinin satışının kota uygulamasıyla kesintiye uğramasını dile getirdiler. Eylemde Doğanşehir Üreticiler Derneği de üreticilerin yanında yer aldı. Para dağıtmaya gelen Kaymakam, Belediye Başkanı, Malatya Pancar Bölge Şefliğine çiftçiler, "bu paranın yarısını almayacaklarını, borçlarını ödeyemeyeceklerini ve yeni ekilen pancarın avansını vermeniz gerekirken 7 ay önce aldığımız ürünün parasını alamayız" dediler.

Doğanşehir'in Polatlı beldesinde de, üreticiler, pancar paralarının ödenmemesini yaptıkları eylemle protesto ettiler.

Şeker yasası özelleştirmeye eşdeğerde bir anlam taşıyor

Tokat/Turhal: 15 Acil yasa olarak adlandırılan ve bunların arasında olan Şeker Yasası Şeker fabrikalarında çalışan işçileri de etkileyeceği için bu durumdan etkilenen bir işçiyle yaptığımız röportajı sunuyoruz.

İşçi-köylü: "Ulusal program" adı altında meclisten geçirilen yasalardan biri olan Şeker Yasası hakkında bilginiz var mı?

Şeker fabrikası işçisi: Evet bu yasa hakkında bilgim var. Bu yasa çok özet olarak, şeker pancarı üreticilerinin ve şeker fabrikası çalışanlarının bitmesidir, iflasıdır, dibe vurmasıdır. Çünkü yılların birikimi, devlet malları, rantiyeye kesimine peşkeş çekiliyor. Bu anlamda özelleştirme iyi bir şey değil, ne pancar üreticisi için, ne de şeker fabrikası çalışanı emekçiler için. Bu yasa özelleştirmeye eşdeğerde bir anlam taşıyor. Kotanın sınırlandırılması ve aşağı çekilmesi ile devletin üreticiye, işçiye, emekçiye nasıl yaklaştığını gösteriyor.

Dünya genelinde özelleştirme veya da dünyada egemen olan ülkelerin DB toplantısında, Prag'taki IMF toplantısında emeği ile geçinen insanlara ne şekilde tavir koyduklarını televizyonlarda izledik. Onların ezilen dar gelirli insanları, toplulukları sömürdüklerini biliyoruz. Türkiye'de de yapılan budur. Türkiye'deki özelleştirme ve Şeker Yasası bunların göstergesi.

si.

İ.K: Şeker fabrikalarının özelleştirilmesinin neler getireceğini düşünüyorsunuz?

İşçi: Ben de Şeker Fabrikası makine bölümünde çalışıyorum. Her ne kadar ilintili gibi görünmese de bizzat ilintili. Çünkü biz Türkiye Şeker Fabrikaları için gerekli olan ihtiyaçları, hatta yeni şeker fabrikaları kurulduğu zaman bütün ihtiyaçlarını makine fabrikaları olarak bizler temin ediyoruz. Dolayısıyla şeker fabrikalarını özelleştirince hele de benim gibi yerlerde çalışan emekliliği gelmiş insanları, özel sektörün çalıştırmasının imkanı yok. Özelleştirince çalışanları çıkaracaklar, yerine asgari ücretle çalışan, sendikadan, sosyal haklarından bahsetmeyen insanları alırlar. Çünkü dışarda bir yığın işsizler var. Sürekli zaten özelleştirmede yapılan uygulama bu. Özelleşince tabii ki aynı şekilde pancar üreticisi de mağdur kalır. Şu an zaten diğer üreticiler gibi pancar üreticisi de mağdur duruma düştü. Onun için özelleştirmeye taraf değiliz. Özelleştirme iyi bir şey değil. Tabii bunu IMF öyle belirledi, herşeye uyum sağlayan hükümet IMF'nin emirlerine de uyum sağlıyor.

İ.K: Önceden devlet şeker pancarı için bir taban fiyat, belirliyordu. Bu yasaya göre taban fiyatı belirlenmeyecek. Bu durumun üreticiyi nasıl

etkileyeceğini düşünüyorsunuz?

İşçi: Elbetteki kendi varlığını düşünecek. Üreticiyi düşüncemeyecek. Asgari fiyat verecek, kotayı aşağı çekecek, çiftçi üretici daha mağdur duruma düşecek.

İ.K: Siz Türkiye Şeker-İş Sendikası'na üye misiniz? Şeker-İş Sendikası'nın bu konuda çalışmaları var mı? Varsa nasıl değerlendiriyorsunuz?

İşçi: Evet Şeker-İş Sendikası'nın 24-25 senedir üyeyim. Ülkenin yönetildiği sistemi biliyorsunuz. Bu anlamda da bırakalım Şeker-İş'in bağlı bulunduğu Türk-İş'i, Türkiye'de sendikacılık dibe vurmuştur. Sendika ağalığı görünümündedir. Sendikalar egemen, etkin değildir. Üyelerinin haklarını koruyamıyorlar. Ülkemizde mantığa sığmayan işler var. Öteden beri sendika gerekeni yapmıyor. Sendika özde çalışanın hak ve menfaatlerini koruyan bir kurumdur. Sendika olarak bu anlamda bir şey yapmıyorlar.

İ.K: Sendika Şeker Yasasına ya da özelleştirmeye karşı tavir geliştireyor mu?

İşçi: Buna tipik bir örnek vereyim.

Dergimiz çıkıyordu, aylık çıkan dergiyi 3 aya çıkarttılar. Burada çalışanlar, üyeler, sendikal konularda tam manasıyla bilinçlenmesinin temel düşüncesi yatıyor bana göre. Oysa ki sendikaların kurumlarında üyelerinden aylık 15 milyonun üzerinde para kesiliyor. Bu Türkiye genelinde büyük meblağ oluşturuyor. Bu anlamda bağlı bulunduğum sendikadan memnun değilim. Mücadele anlamında işçinin hakkını koruma anlamında da yeterli değil. Şeker Yasası için belli bir tavir koymadılar. Yazılı bir metin görmedim ben ama bu son dergide özerkleşmeden bahsetmeye başladılar. Mücadele anlamında somut bir şey yok.

İ.K: Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

İşçi: Son olarak; bu ülkede yaşamak zor. Bu ülkede yaşamak büyük bir sanat, büyük bir özveri gerektiriyor. Ama gelecekte umutluyum. Çünkü bu ülke özgeçmiş çok köklü bir ülke. Acı da olsa çok deneyimler yaşadı. Bu deneyimler doğrultusunda birşeyler yapılacağına kanaatim var. Artık siyasilere, kuruluşlara güven yok. Vatandaş isyan ediyor.

Trakyalı pancar üreticisinden şeker kanununa tepki

Doğal Muhabir: Komprador patron-ağa devletinin, pancar üreticisi köylüye indirdiği ağır darbelerden birisi de yassallaşan Şeker Kanunu'dur.

Kanunun çıkarılmasıyla birlikte önce batıdaki şeker fabrikalarının özelleştirilmesi gündeme geldi. Kanun aynı zamanda ilk etapta % 10, daha sonra % 50'ye kadar çıkacak kota uygulamasını da ön görüyor. Trakya köylüsünün ayçiçek ve buğdaydan sonraki en önemli ürün olan pancar üreticisi de bu kotadan nasibini alıyor.

Devletin 33 bin lira olarak açıkladığı pancar fiyatı (bu aynı zamanda geçen yıl ki fiyatı) kota uygulaması nedeniyle eksik ya da fazla üretim olduğunda alım fiyatı 33 binden 16 bin liraya düşüyor.

4 Mayıs Cuma günü geçen yılın paralarını almak üzere **Alpullu Şeker Bank** önünde kuyruklar oluşturan Trakyalı pancar üreticileri yukarıda kabaca bahsettiğimiz uygulamalara tepki gösterdiler. Uygulamanın adaletsiz olduğunu vurgulayan köylüler şöyle konuştular: "Bu uygulamayla bize sen bir dekar'dan şu kadar ürün getireceksin diyorlar. Bunun bir gram fazlası ya da eksisi olduğunda düşük fiyattan alım yapıyorlar. Kendileri çektiğimiz kredilere % 215 faiz uygular-

ken Nisan ayında bize yapmaları gereken ödemeler için faiz uygulamıyorlar. Böyle adalet olmaz, bunlar bize sen pancar ekme demek istiyorlar."

Üreticilerin yapılan ödemelere tepki göstermesinin ardından, Pancar Kooperatif Şefi pancar üreticilerini yatıştırmaya çalıştı. Fakat başarılı olmadı. Bunun üzerine polis ekipleri gelince Pancar üreticileri; "Böyle giderse Trakya'da kimse pancar ekmez" diyerek dağıldılar.

Devrim Yolunda İŞÇİ-KÖYLÜ

B-Z HALKIZ GELECEK ELLER<M>ZDED<R>I

BÜROLAR
ANKARA: HANCI SOK. DEMİRLİ İŞHANI NO: 5/11 KARTAL, TELEFAX: (0312) 306 16 02 Cep: 0535 821 33 96
ANKARA: NECATİYE CAD. NO: 444 MALTEPE, TELEFAX: (0312) 231 77 05 Cep: 0543 362 53 60
İZMİR: GAZİOSMANPAŞA BULVARI, KOÇAŞ İŞHANI NO: 47, DAİRE: 338 KÖRİK, TELEFAX: (0232) 441 93 09 Cep: 055 3319 31 84
MALATYA: DABAĞHANE MAHALLESİ, BOZTEPE CAD., BARACAN İŞHANI NO: 9 KAT/136 MALATYA TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0538 314 36 70
BURSA: GÜMÜŞCEKİN CAD. ERKİMEN İŞHANI NO: 121, HEYKEL, TEL: (0224) 234 09 98 Cep: 0535 975 65 32
SAMSUN: KALE MAH. YUSUF KEFELİ İŞHANI, KAT: 6, NO: 9, TEL: (0362) 435 64 57 Cep: 0535 434 22 50
TURHAL: YAVUZSULTAN SELİM MAH. TANI VERİSİ SOK. 1915 2. NOTER YANI TURHAL/TOKAT TEL: 0356 216 37 20 Cep: 0531 414 65 54
AYRUPA MERKEZ BÜRO: WESTERL STR 91 47149 DÜSSELDORF-DEUTSCHLAND TEL: 0049 202 40 46 958 FAX: 0049 202 40 46 959

Lal Salam Comrades!

ARYAN İRKİNİN EGEMENLİĞİNDE ULUSLAR VE ULUSAL SORUN;

Dravidianların anayurdu olan Hindistan'da bugün çoğunluk oluşturanlar, ne yazık ki kendileri değildir. Aryanlar son iki bin yıl süreli çöğürken, onlardan çok daha fazla olan yerli Dravidianlar ise, kendi yurtlarında sürekli azalmışlar. Günümüz Hindistan'ın nüfusunun % 72'si Aryan, % 25 Dravidian, % 3 de Mongolooid kökenli.

Aynı Hindistan günümüzde onlarca ulusun, yüzlerce azınlığın olduğu çok uluslu bir ülkedir. Bu ülkede ulusal sorun, komünist ve devrimciler açısından en karmaşık sorunların başında gelir. Örneğin, DEH üyesi Venu önderlikli örgüt, ulusal sorunu MLM temelinde ele almayı ve milliyetçi yaklaşımın egemen olması sonucu kendisini fesh-etmek zorunda kalmıştır. Bu ülkede varolan ulusal sorunlar, ülkemizdeki gibi açık ve kolay anlaşılır değildir.

Hinduizm sövenizmi ve yayılmacılığı vardır. Fakat Hinduizm bir ulus olmaktan çok, aynı inanca sahip birden fazla ulusun egemen sınıflarının ortak sınıfsal çıkarlarını ifade ediyor. En azından bu özellik daha fazla öne çıkıyor. Çok kısa süreli gözlemlerim bunu gösteriyor. Ancak bu tüm böyle olmayabilir de. Dolayısıyla özel olarak araştırılması gereken bir konudur Hinduizm.

Hindistan'da ulusal sorunlar, bu ulusların birbirleriyle ilişkisi ve gelişmeleri, yakınlıkları ve uzaklıkları, ortak ve farklı yanları, tarihsel-toplumsal-ekonomik-siyasal bakımdan alabildiğince karmaşık bir sorun. Bu gibi sorunlar doğru anlayıp iyi kavrayabilmek için, Hindistan'daki ulusların, azınlıkların, inançların, kültürlerin tarihsel evrimlerini, gelişmelerini incelemek gerekiyor.

Bu özel bir araştırma konusu olduğu için detayına girmiyorum. Sadece, çok kaba ve genel biçimiyle buradaki ulusal sorunları iki kategoride ele almanın mümkün olabileceğini belirtiyorum. Bunu da şöyle açıklayabilirim.

Birinci kategori: Tamamen ayrılarak kendi ulusal devletlerini kurma (bir Nepal, Almanya gibi) dışındaki, birçok ulusal haklara sahip uluslar. Bu gibi ulusların egemen olduğu pek çok eyalet vardır. Bu gibi ulusların durumu, ülkemizdeki ezilen Kürt ulusu ve benzeri örneklere pek benzemez.

Bu gibi eyaletlerde resmi olan her şey kendi ulusal niteliğini taşıyor. Bunların dilleri serbest, kültürleri serbest, ulusal parlamentoları var, siyasal partileri var, temsilcileri seçebiliyor, ulusal değer ve geleneklerini serbestçe geliştirebiliyorlar... Ancak eyaletler arası ve bir eyaletin merkezle olan resmi yazışmalarında Hintçe ve İngilizce dillerini kullanmaları gerekmektedir.

Kendi eyaletlerinde siyasal iktidar, bu ulusların egemen sınıflarının denetimindedir. Örneğin Tamil Nadu'da Tamiller, Andra Prades'te Telegular, Maharashtra'da Maratiler, batı Bengal'de Bengalliler... iktidarda. Ortak sınıfsal-inançsal-tarihsel çıkar-

lar gereği, bu gibi ulusların egemen sınıfları ortak merkezi (Hindistan çapında) bir siyasal iktidar kurmuş bulunuyorlar. Bu bakımdan bir ulusun egemen sınıflarının diğer uluslar üzerinde açıktan, kaba biçimde bir ulusal baskısı yok.

Merkezle olan ekonomik, siyasal, askeri, bağımlılıkları, anlayabildiğim kadarıyla daha çok ortak sınıfsal çıkarlar ve ortak inanca (Hinduizm) sahip olmaları temelindedir. Fakat bu ve bu gibi eyaletlerde ulusal sorunun olmadığı, tamamıyla çözüldüğü anlamına kattiyen gelmiyor. Çünkü, her şeyden önce bu uluslar, burjuva anlamında tam ulusal bağımsızlıklarını (merkezden ayrılıp kendi ulusal devletini kurma bağlamında) siyasal bakımdan sağlamış değildiler.

Kardeş partimiz HKP(ML) Halk Savaşı, tüm bu eyaletler ve uluslar için ortak-birleşik bir komünist partisi ve bir devrim programını benimsiyor. Birden fazla program, ulusal seksiyonları mahkum ediyor. Çeşitli milliyet ve azınlıklardan işçi sınıfı, emekçi ve yoksul köylülerin sınıfsal çıkarları birleşik tek parti ve tek program önderliğinde yerel ve merkezi otoriteye karşı birlikte mücadele etmekten geçtiğini benimsiyor.

İkinci kategori: Çeşitli düzeyde hakları, otonomi ve özerklikleri (farklılıklar gösteriyor) olduğu halde, İngiliz sömürgeciliği ve sonrasında sürekli olarak merkezden ayrılıp kendi ulusal devletlerini kurma yönünde ulusal mücadeleleri olan uluslar. Bu eyaletler ve uluslar Hindistan'ın kuzey batısında (örneğin Keşmir, Himachal Prades) ve kuzey doğusunda (örneğin Assam, Nagaland, Manipur, Mizoram, Arunchal Prades) yer almaktadır.

Merkezi devlet ve hükümetin bu uluslar üzerinde ağır bir ulusal baskısı var. Bu uluslar hem tarihsel ve kültürel olarak, hem de ekonomik, sosyal ve siyasal yaşam bakımından Hindistan'ın diğer eyaletleri ve bölgeleriyle ilişkileri zayıftır. Bunların tarihsel evrimi, diğer uluslar gibi birbirine yakın ve iç-içe geçmemiş. Sürekli ayrılarak kendi ulusal devletini kurma yönünde mücadeleleri olmuş. Bu mücadeleler hala devam ediyor.

HKP(ML) Halk Savaşı, bu ulusların merkezden ayrılıp kendi ulusal devletlerini kurmalarını destekliyor. Bunu işçi sınıfının çıkarları, devrimci mücadelenin gelişimi, bu uluslar ile diğer uluslararası varolan ilişkileriyle, tarihsel, ekonomik, toplumsal, kültürel yönleriyle ele alıyor.

"Bu ulusların ayrılarak kendi devletini kurmaları, Hindistan proletaryası ve ezilen kitlelerin çıkarlarına uygundur, devrimci mücadelemizi zayıflatma" diyor. Onlarla ittifaklara, geçici cephe birliğine ve somut konularda eylem birliğine giriyor. Fakat bunların güvenilecek güçler olmadığını ve egemen sınıflar ile her an uzlaşabileceklerini belirtiyor.

HİNTÇENİN EGEMEN, 18 DİLİN RESMİ VE YÜZLERCE DİLİN KONUŞULDUĞU ÜLKE;

Hindistan'da uluslar gibi, çok sayıda, yüzlerce dil var. Bu yönüyle

tüm Avrupa'ya fazlasıyla bedel bir ülke. Bu dilleri 18 tanesi resmi olarak devlet tarafından (merkezi-eyaletsel düzeyde) modern diller kategorisinde kabul edilmiş.

Bunlar; Assamese, Bengali, Gujarati, Hindi (Hintçe), Kannarese, Kashmiri, Konkani, Malayalam, Manipuri, Marathi, Nepali, Oriya, Puncabi, Sanskrit, Sindhi, Tamil, Telegu, Urdu'cadır. Bu diller dışında modern ve resmi olarak kabul edilmemiş yüzlerce dil var. Fakat Hindistan çapında en fazla konuşulan diller Hintçe, Urduca, Bengalece, Tamilce, Marathice ve Telegucadır.

Kuzey eyaletlerin çoğunun birinci dili (örneğin Uttar Prades) Hintçedir. İngilizce'den sonra tüm Hindistan'da en yaygın konuşulan ve fazla bilinen dildir. Dolayısıyla Hintçeye farklı ulus, eyalet ve bölgelere mensup insanların iktisadî dili denebilir. Özellikle BJP'nin iktidara gelişiyle birlikte, Hint sövenizmi resmen hortlatılmıştır. Dolayısıyla inanca olarak Hinduizm, dil olarak da Hintçe sövenizme teşvik ediliyor.

Hintçe karma bir dildir desem abartmış olmuyorum. Bu dilin belki de % 30'u İngilizce'dir. Zaten bu özelliğiyle Hintçeye İngilizce'nin Hintçesi anlamında kullanılan "Hinglish" deniliyor. Yanısıra Arapça, Farça ve Urduçadan çok sayıda kelime bulmak mümkün. Eğer biraz İngilizce ve Kürtçe, yanısıra az buçuk Türkçe biliyorsanız, Hintçeyi anlamada çok fazla zorluk çekmezsiniz.

Her bir eyalette (örneğin Bihar'da) onlarca dilin olduğu söyleniyor. Özellikle kırsal alanda her bölgenin, çevrenin, hatta her kabilenin bir dili olduğu söyleniyor. Bazı eyaletlerde bu gerçekliğe kendim tanık oldum. Hindistan'daki dilleri dört grupta toplamak mümkün. Bunlar;

Hindu-Aryan dil grubu: Eski çağlarda dışından Hindistan'a gelen, saldıran Hindu-Avrupa kavimleri tarafından getirilmiştir. Hindistanda en fazla konuşulan dil grubudur. Vedas, Sanskrit kökenlidir. En önemlileri Hintçe, Bengalece, Urduca, Marathicedir.

Dravidian dil grubu: Bu dil grubu, günümüzde esas olarak Hindistan'ın güney eyalet ve bölgelerinde konuşulur. En önemlileri Tamilce, Teleguca, Malayalamca, Kannarecedir. En eski ve zengin olanı Tamilce'dir.

Austriac dil grubu: Orta ve kuzey doğu Hindistan dağ, tepe ve sık ormanlarında yaşayan ilkel kabilelerin konuştuğu dillerdir. Bunların güneydoğu Asya dillerine çok yakın olduğu söylenir. En önemlileri Santhali, Mundari, Khasi, Nikobaresi'dir.

Çin-Tibet dil grubu: Himalaya sıradağlarının çevresinde (Hindistan-Nepal-Butan-Bangladeş) küçük kabilelerin konuştuğu dillerdir. En önemlileri Newar, Meithei'dir.

İNANÇLARI ÇOK, TANRILARI BOL; BUDİZMİN ANA-YURDU, HİNDUİZMİN KALESİ; HİNDİSTAN!

Hindistan, uluslar ve dillerin yanında, inanç yönünden de çok renkli bir ülkedir. Hindistan'da olan belli başlı dinler ve bunlara inanan insan sayısı şöyledir.

Nüfusun %83'ü, yani 820 milyondan fazla insan Hinduizm'e; % 11'i, yaklaşık 110 milyon İslam'a; % 3'ü, yani 30 milyon Hristiyanlık'a; % 2'si yani, 20 milyon Shizme, % 1'i yani 10 milyon Budizme; 4 milyon kadar Janizm'e ve birkaç yüz-bin kişi de Zoroastrianizm'e inanıyor.

Hindistan, doğunun en büyük iki dininin (Hinduizm ve Budizm) doğduğu ülke özelliğini taşıyor. Hem tek tanrılı dinler (örneğin İslam ve Hristiyanlık) hem de milyonlarca çok tanrılı dinlerin merkezidir. Bir yanda diğer ülkelere parmak ısırtacak düzeyde dinler arası bir toleransa sahip (Ashoka örneği) görünmekte, diğer yandan dinler arası büyük çatışmalara (özellikle Hinduizmin diğer azınlık inançlar üzerindeki baskısı) sahne olmuş bir ülke. Hinduizme geçmeden önce, diğer bir-iki din hakkında çok kısa bilgiler vermek istiyorum.

Müslümanlar, hemen hemen ülkenin her eyaletinde vardır. İslam dini Hindistan'a ilk olarak kuzeyden 16. yüzyılda Moğollar tarafından, güneyden ise Arap tüccarlar tarafından getirilmiştir. Çoğu Sunni inancına mensuptur. Ezici çoğunluğu şehirlerde yaşar. Müslümanların ağırlıkta olduğu tek eyalet Keşmir'dir.

Hristiyanlık esas olarak Hindistan'a Portekizli ıggalci Vasco da Gama tarafından 1498'de, günümüzdeki adı Kerala olan eyaletini işgal etmesiyle gelmiş, Hristiyanların ezici çoğunluğu Hindistan'ın güneyinde (Maharashtra ve Karnataka'nın kıyı sahilleri ile, Goa ve Kerala'da) yaşamaktadır.

Shizim; İslam ve Hinduizmin sentezinden oluşur. Kuramcısı Pen-jap'lı Guru Nanak'tır. MS 1469 ile 1538 yılları arasında yaşamış. Tanrının tek ve bunun da ona gösterilen sevgi ibadeti yoluyla olduğuna inanır.

Gonvinda Sing, Guru'ların on'uncusu ve en sonuncudur. Kutsal kitaplarının adı, Grant Sahib'tir. Esas olarak Pen-jap eyaletinde etkindir ama, Hindistan'ın büyük kentlerinde Sihleri ve ibadet yerleri olan Gurudwara'ları görmek mümkündür.

Budizm; MÖ 6. yüzyılda (MÖ 567-487) yaşamış olan Gautam Siddhartha tarafından bulunmuştur. Yılları alan meditasyondan sonra birgün, (29 yaşında) Bihar eyaletinin Gaya şehrinin yakınında bir ağacın altında "Buddha", yani Budizmin din öğretmeni olur.

Yeniden doğuşa (Nirvana) inanır. Bu, kişinin kendisini yeniden doğuş için duruluk ve saflığa adanması demektir. Bunu da "dört soylu gerçek" öğretisiyle açıklar. Hümanist bir dindir. Hinduizm'deki Vedas'lara inanmaz. Bir kaç yüzyıl sonra, iki Budist okul (Hinayana ve Mahayana) tarafından ikiye ayrılır. Kutsal tapınaklarına Pagoda denir.

Hinduizm; Diğer dinlerdeki gibi, bir kurucusu yoktur. Kutsal yazıların bir çoğu değişik zaman ve farklı yerlerde gündeme getirilmiştir. İnançları, tanrıları ve tapınakları bakımından çok farklılıklar gösterir. Bir dini inanç olmasının yanısıra, bir sosyal sistemler zinciridir de. Hinduizm, dışarıdan gelen Aryanların eseridir. "Kast sistemi", Aryanların kendi içindeki sosyal, siyasal ilişkilerinin bir sonucu olarak doğmuştur.

Hinduizm'e göre, vücudun (insanın) ölümüyle ruh, yeni bir organizmayla yeniden doğar. Buna "Karma" denir. Ayrıca Karma'ya yeniden doğuşun prensipleri de denebilir. Sonu olmayan yeniden doğuşa ise "Samsara" denir. Kötü davranışlı birisini alt-kast üyesi veya hayvan; iyi davranışlı birisinin ise üst-kast üyesi olarak yeniden doğacağına inanılır.

Hinduların ibadet yerleri tapınaklardır. Çok tanrılı bir dindir. Milyonlarca tanrı ve tanrıçaları vardır. Bunlar türlü türlüdür. Özellikle hayvanlar arasında inek ve beyaz boğaların, yılanların (özellikle kobra) kut-sallık anlamında özel yerleri vardır. İneğin özelliği şurdan gelmektedir.

Inek bereketi, verimliliği, terbiye ve büyümeyi ifade eder. Inek tanrıçaların anasıdır. Bu nedenle de inek, Hindistan'ın anası olarak görülüyor. Beyaz boğa-öküz ise; genelde çok saldırgan ve öfkelidir ama Şivayla (bir diğer tanrı) çok terbiyeli ve saygılıdır. Yılanlar, özellikle de kobra yılanı verimliliği ve refahı simgeler.

En önemli ve bilinen dini kitapları Vedas, Bhagwad, Gita, Ramayana, Mahabharata'dır. Hindistan dışında Hinduizmin egemen olduğu diğer bir ülke Nepal'dir. Milyonlarca tanrı ve tanrıça arasında en fazla tutulan ve tanınan tanrıları; Brahma, Visnu, Şiva, Ganesh, Krişna'dır. Tanrıçaları ise; Şakti, Devi, Durga, Kali, Saraswati'tir.

Hinduizmin diğer azınlık dinler (Müslümanlar, Hristiyanlar, Sihler vb) üzerinde ciddi baskısı vardır. Özellikle de BJP'nin iktidarıyla birlikte, bu saldırılar daha da arttı. Diğer dinlere yönelik saldırılar, baskılar alabildiğince çoğaldı. Bu saldırılar el-altından hükümetin desteği, finansmanıyla örgütlenip tertipleniyor.